Rebelul Nisipurilor

Primul volum din trilogia *Rebelul nisipurilor*

Alwyn Hamilton

NEMIRA YOUNG ADULT

ALWYN HAMILTON

Seria: Rebel of the Sands

Volumul 1

REBELUL NISIPURILOR

Original: *Rebel of the Sands* (2016)

Traducere din limba engleză:
FLORINA PÎRJOL

virtual-project.eu

NEMIRA

2018

1.

Se spune că după lăsarea întunericului în Deadshot rămâneau numai cei fără gânduri curate. Nici eu nu prea aveam gânduri curate. Dar nici gânduri tocmai murdare.

M-am dat jos de pe Blue și am priponit-o de un stâlp, în spatele unui bar numit „Gura prăfuită”. Puștiul de lângă gard mă măsura din ochi bănuitor. Sau poate că așa erau ochii lui negri. Mi-am tras mai jos pălăria cu boruri largi când am ieșit din curte. O furasem de la unchiu-meu, împreună cu calul. Mă rog, mai degrabă o împrumutasem. Oricum, absolut tot ce aveam, până și hainele de pe mine, îi aparțineau, potrivit legii, unchiului meu.

Ușile de la bar s-au deschis zgomotos, dând la iveală lumină, zarvă și un gras beat, ținând de mijloc o fată drăguță. M-am repezit cu mâna la sheema mea înainte să mă gândesc mai bine și am verificat dacă e strâns legată, ca să am fața cât mai acoperită. Mi-am înfășurat-o până la ochi și chiar la ore bune după apusul soarelui încă asudam sub pânza groasă ca un păcătos la rugăciune. Cred că arătam mai degrabă ca un nomad rătăcit decât ca un adevărat trăgător de elită, dar, câtă vreme nu arătam ca o fată, nu conta prea mult. În seara asta aveam de gând să mă car de aici și măcar să scap cu viață. Dacă plecam și cu câteva monede în buzunar, cu atât mai bine.

N-a fost prea greu să deslușesc Groapa Pistoalelor de cealaltă parte a barului Deadshot. Era cea mai zgomotoasă clădire din oraș, dar asta nu prea însemna nimic în acest oraș. Un hambar uriaș, dărăpănat, la capătul străzii prăfuite, era plin de cadavre și de lumină, proptit de o casă de rugăciune pe jumătate dărâmată, cu ușa bătută în cuie. Hambarul se poate să fi folosit la negoțul cinstit cu cai odinioară, dar, la cum arătau lucrurile, asta va fi fost acum amar de ani.

Mulțimea se îngroșa pe măsură ce mă apropiam. Ca vulturii ce roiau spre un hoit proaspăt.

Un bărbat cu nasul plin de sânge era pus la zid de alții doi, iar un altul îl izbea întruna cu pumnul în față. O fată striga de la o fereastră niște vorbe care l-ar fi făcut și pe un fierar să roșească. Un grup de muncitori încă în uniformă se înghesuiau în jurul

unui nomad într-o rulotă distrusă, care striga că vinde sânge de djinn, care le-ar îndeplini tipilor de treabă toate dorințele inimii. Rânjetul lui larg părea disperat în lumina unsuroasă a lămpii și pe bună dreptate.

De ani întregi nimeni de prin părțile astea nu mai văzuse o ființă primordială în carne și oase, să nu mai vorbim de djinni. În plus, el ar fi trebuit să-și dea seama că locuitorii deșertului n-ar fi crezut că unui djinn nu-i curge sânge, ci foc pur sau că toată lumea din Deadshot se crede de treabă. Toată lumea din Ultimul Ținut era dusă la biserică atât cât să știe mai bine și de una, și de alta.

Am încercat să privesc înainte, ca și cum aș mai fi văzut toate astea.

Dacă mă cățăram pe clădiri, puteam să mă uit dincolo de nisip și să curăț tot drumul până acasă, la Dustwalk, deși nu mai erau decât case întunecate. Dustwalk se trezea și se culca odată cu soarele. Cinstea și purtarea aleasă nu se potriveau cu orele întunecate ale nopții. Dacă s-ar putea muri de plictiseală, toți cei din Dustwalk ar fi niște cadavre în nisip.

Dar Deadshot era plin de viață.

Nimeni nu m-a băgat în seamă când m-am strecurat în hambar. O mulțime mare se strânsese deja la Groapa Pistoalelor. Șiruri de lămpi uriașe de petrol atârnau de cornișele din tavan, aruncând o strălucire unsuroasă pe fețele nătăfleților. Niște copii sfrijiți stabileau țintele și evitau loviturile unui zdrahon de bărbat care le striga să se miște mai repede. Orfani, la cum arătau. Cel mai probabil, copii ai căror tați lucraseră în uriașa fabrică de arme de la margine de Dustwalk până când mașinăriile stricate îi făcuseră bucăți. Ori până în ziua în care se duseseră la muncă beți și se arseseră atât de rău, încât nu mai supraviețuiseră. Praful de pușcă nu era deloc o treabă pe care s-o faci în deplină siguranță.

Mă holbam atât de preocupată, că aproape m-am izbit de uriașul de la ușă.

— În față sau în spate? m-a întrebat el, proptindu-și mâinile fără să vrea pe un iatagan de pe șoldul stâng și pe un pistol de pe șoldul drept.

— Poftim? am spus, amintindu-mi la timp să cobor tonul.

Făcusem exerciții toată săptămâna imitându-l pe prietenul meu Tamid, dar vocea tot îmi suna a voce de băiat, nu de

bărbat. Însă musculosului tocmit să păzească ușa nu prea i-a păsat.

— Costă trei fouza să stai în spate și cinci să stai în față. Pariurile încep la zece.

— Și cât costă să stai la mijloc?

Fir-ar al naibii! Mi-a scăpat. Mătușa Farra încercase vreun an să-mi închidă gura asta spurcată, dar degeaba. Am avut impresia că m-ar fi durut mai tare dacă ar fi încercat și tipul ăsta același lucru.

Însă doar s-a încruntat de parcă m-ar fi crezut încet la minte.

— În față sau în spate. Nu există la mijloc, băiete.

— Dar eu n-am venit să mă uit, am zis înainte să-mi pierd și ultimul dram de tupeu. Am venit să trag.

— Și-atunci, de ce mă faci să-mi irosesc timpul cu tine? Ai nevoie de Hasan.

M-a împins spre un bărbat masiv, în pantaloni bufanți, de un roșu-aprins și cu o barbă închisă la culoare, perfect aranjată, care stătea la o masă joasă, plină de monede ce săreau în timp ce bătea darabana cu degetele.

Am tras o gură zdravănă de aer prin sheema și am încercat să nu pară că sunt cât pe ce să vărs.

— Cât costă să intru?

Din pricina cicatricei, buza lui Hasan arăta ca încrețită într-un rânjet.

— Cincizeci de fouza.

Cincizeci? Era aproape tot ce aveam. Tot ce pusesem deoparte în ultimul an ca să fug la Izman, capitala statului Miraji. Să plec departe de aici.

Deși avea fața acoperită de la nas în jos, Hasan probabil că mi-a observat ezitarea. Atenția lui era deja îndreptată în altă parte, ca și cum s-ar fi prins că sunt pe punctul să plec.

Și de la asta mi s-a tras tot. Am aruncat banii pe masă, un pumn de louzi și jumătăți de louzi care au zdrăngănit, bani pe care-i strânsesem unul câte unul în ultimii trei ani. Mătușa Farra spunea mereu că pe mine nu mă deranjează să pic de prost, dacă așa reușesc să demonstrez că altcineva a greșit. Deci se poate să fi avut dreptate.

Hasan s-a uitat neîncrezător la monede, dar după ce le-a numărat cu viteza unui avar profesionist a văzut că sunt toți. Iar satisfacția asta mi-a potolit o clipă nervii.

A împins spre mine o bucată de lemn prins de sfoară ca un pandantiv. Pe ea scria cu negru 27.

— Ai experiență mare în mânuitul pistolului, 27? a întrebat în timp ce eu îmi trăgeam șirul de deasupra capului.

Eticheta sălta peste bandajele cu care-mi strânsesem sânii ca să nu se vadă.

— Destulă, m-am eschivat eu.

Tânjeam cam după aproape orice în Dustwalk, de fapt, în Ultimul Ținut. Mâncare. Apă. Haine. Doar două lucruri aveam din belșug: nisip și arme.

— Atunci, pufni Hasan, ar trebui să fii în stare să nu-ți mai tremure mâinile.

Mi-am apăsat mâinile de corp ca să se oprească din tremurat când am intrat în groapă. Dacă nu puteam să țin drept un pistol, nu prea mai conta că am învățat să trag la țintă înainte să învăț să citesc. M-am așezat la rând în nisip, lângă un bărbat care, sub uniforma murdară de la fabrică, părea făcut din oase. Un altul a venit și s-a așezat lângă mine, pe partea cealaltă, cu un 28 în jurul gâtului gros.

De jur-împrejurul nostru standurile erau pline. Participanții la întrecere strigau sorți și numere. Dacă aș paria, aș pune rămășag că n-ar paria nimeni pe mine. Nimeni întreg la minte n-ar risca bani pe un slăbănog care n-avea curaj nici să-și dea jos sheema și să-și arate fața. Poate aș câștiga ceva pentru vreun bețiv sărit de pe fix, dacă aș dovedi că cei întregi la minte se înșală.

— Bună seara, oameni buni! se întinse glasul lui Hasan peste mulțime, potolind-o.

Zeci de copii începură să alerge printre noi, împărțindu-ne pistoalele. O fată cu codițe, în picioarele goale, mi l-a dat pe al meu. I-am simțit imediat greutatea liniștitoare în palmă.

Am deschis iute încărcătorul; erau șase gloanțe frumos aliniate.

— Toată lumea știe regulile. Ar fi bine să le respectați. Dacă nu, ferească Dumnezeu! Vă sparg cu mâna mea fețele alea de escroci!

Un hohot de râs a izbucnit din standuri, urmat de câteva răcnete. Oamenii deja-și dădeau sticlele de la unul la altul și bărbații deja arătau spre noi, într-un fel pe care-l știam de când îl studiam pe unchiul meu, care făcea negoț cu cai.

— Bun. Deci aveți șase gloanțe, șase sticle. Dacă vă rămân sticle la sfârșit, ieșiți din joc. Primii zece, aliniați-vă!

Restul am rămas nemișcați, în timp ce numerele de la 1 la 10 șovăiau luându-și poziția, cu degetele de la picioare așezate pe o linie albă, trasată pe pământ. Am estimat că între ei și sticle erau mai bine de trei metri și jumătate.

Până și un copil ar putea face asta.

Și totuși, doi bărbați au reușit să rateze încă de la primele gloanțe. Până la urmă, doar jumătate din bărbați au lovit toate țintele.

Unul era de două ori mai mare decât toți concurenții. Purta ceva ce fusese cândva o uniformă militară, deși era prea uzată ca să știi sigur dacă avea culoarea aceea aurie a armatei sau dacă era doar murdară de praf din deșert. Avea numărul 1 pictat ca o tăietură îndrăzneață pe bucata de lemn de pe piept. El era cel mai aclamat dintre toți. „Dahmad! Dahmad! Campion!” a strigat lumea când el s-a întors, înșfăcând unul dintre micuții care se agitau să adune sticla spartă. Dahmad a vorbit prea încet ca să-l pot auzi, apoi i-a făcut vânt copilului. Puștiul s-a întors cu o sticlă de lichior maro. Dahmad a început să gâlgâie, tolănindu-se peste barele ce separau groapa de tribune. N-avea să rămână multă vreme campion, dacă avea să se pilească.

Următoarea rundă a fost și mai groaznică. Doar unul dintre ochitori a lovit toate țintele. Pe măsură ce învinșii se cărau, chipul câștigătorului era din ce în ce mai limpede. Băiatul nu era nimic din ce m-aș fi așteptat să fie. Nu era de prin partea locului, fără îndoială; ăsta e primul lucru pe care l-am observat. Toată lumea din jur era de pe-aici. De altfel, niciun om întreg la minte n-ar alege să se afle în Ultimul Ținut.

Era tânăr, poate cu câțiva ani mai mare decât mine, îmbrăcat ca noi, purtând o sheema verde, neglijent răsucită la gât, și haine de deșert destul de largi, așa că era greu de spus dacă era într-adevăr atât de mare pe cât părea. Părul lui era la fel de negru ca al oricărui băiat mirajin, chiar și pielea-i era suficient de închisă la culoare încât să poată trece drept unul dintre noi. Dar el, pur și simplu, nu era. Avea niște trăsături ascuțite, ciudate, cum nu mai pomenisem, cu pomeții ridicați, maxilar proeminent și niște sprâncene desenând tăieturi întunecate deasupra celor mai neobișnuiți ochi pe care i-am văzut vreodată. În plus, nici n-arăta prea rău. Câțiva dintre bărbații pe

care i-a învins au scuipat la picioarele lui. Străinul cel tânăr a schițat un surâs, stăpânindu-se să nu râdă. Apoi, ca și cum mi-ar fi simțit ochii asupra lui, s-a uitat la mine. Iar eu am privit imediat în altă parte.

Mai rămăseserăm unsprezece și ne înghesuiam să ne facem loc de-a lungul liniei, deși eu nu eram nici jumătate din oricare tip de aici.

— Mișcă, 27!

Am simțit un cot înghiontindu-mă. Mi-a bubuit capul și mi-a venit pe limbă o replică. N-am apucat s-o zic, fiindcă l-am recunoscut pe Fazim Al'Motem strecurându-se lângă mine.

M-am abținut cu greu să nu înjur. Fazim mă învățase toate înjurăturile pe care le știam, demult, pe vremea când el avea opt ani și eu, șase. Când ne-au auzit că le folosim, mi-au frecat gura cu nisip, iar el a dat toată vina pe mine. Dustwalk era un oraș mic. Îl știam pe Fazim de-o viață și l-am urât de când am început să mă coc la minte. Pe-atunci își petrecea cea mai mare parte a timpului în casa unchiului meu, unde și eu eram obligată să trăiesc, încercând să-și bage mâinile pe sub hainele verișoarei mele, Shira. Din când în când, mă apuca și pe mine de pe ici, pe colo atunci când ea nu se uita.

Ce dracu' făcea el aici? De fapt, văzându-l cu arma în mână, m-am prins.

La naiba cu el!

Să mă dau în vileag că sunt fată era una. Dar dacă Fazim mă recunoștea era cu totul alta. Intrasem într-o mulțime de necazuri de când fusesem prinsă înjurând, dar numai o singură dată era să fiu omorâtă în bătaie. S-a-ntâmplat imediat după ce a murit mama, când am încercat să-mprumut unul din caii unchiului ca s-ajung până la Dustwalk. Făcusem jumătate de drum până la Juniper City înainte să mă prindă. După ce mătușa Farra și nuiaua ei m-au pus la punct, n-am putut sta pe cal o lună întreagă. Dacă mătușa Farra ar fi aflat că sunt în Deadshot și pariez la jocuri bani furați, m-ar fi bătut până chiar m-ar fi omorât.

Cel mai inteligent ar fi să fac stânga-mprejur și să plec. Doar c-ar însemna c-aș fi cu cincizeci de fouza mai săracă. Și rezervele de bani erau mai mici decât cele de inteligență.

Mi-am dat seama că stau ca o fată și m-am îndreptat înainte să mă întorc cu fața spre ținte. Copiii încă alergau de colo colo,

aranjând sticlele. Fazim le urmărea mișcările cu țeava puștii, strigând „bang, bang, bang!” și râzând când ei tresăreau. Îmi doream să se descarce arma în el și să-i zboare zâmbetul ăla de pe față.

Copiii au făcut repede curat și am rămas doar noi, țintașii, și sticlele noastre. Pistoalele deja se declanșaseră în jur. M-am concentrat pe cele șase sticle ale mele. Aș putea face trageri de astea și legată la ochi. Dar eram atentă. Am verificat distanța și vizibilitatea și am întins țeava pistolului. Când am fost mulțumită, am apăsat pe trăgaci. Sticla cea mai îndepărtată din dreapta a explodat și umerii mi s-au mai relaxat un pic. Următoarele trei sticle au fost doborâte într-o succesiune rapidă.

Degetul meu a apăsat pe trăgaci a cincea oară. Un strigăt m-a distrat din concentrarea mea. Un trup s-a izbit în mine fără niciun fel de avertisment.

Împușcătura mea a trecut pe deasupra.

Pe Fazim îl împinse într-o parte un alt pistolar și se izbise în mine înainte să cadă la pământ, cu un alt pistolar deasupra. Mulțimea a huiduit când s-a încăierat în nisip cu celălalt bărbat. Zdrahonul de la ușă întrerupsese deja lupta. Fazim a fost târât de ceafă în partea cealaltă. Plictisit, Hasan l-a urmărit până a dispărut, apoi s-a întors spre gloată.

— Câștigătorii din această rundă.

— Hei, mai vreau un glonț! am strigat eu fără să mă gândesc.

În jur s-a iscat un hohot de râs. S-a zis cu planul de a nu atrage atenția asupra mea. Îmi ardea gâtul de la toate privirile alea ațintite la mine. Dar era prea important. Prea important să nu cer asta. Hasan avea un dispreț zugrăvit pe toată fața și, drept răspuns, am simțit că mi se pune în gât un nod de umilință și de furie.

— N-așa merg lucrurile, 27. Șase gloanțe, șase sticle. Nicio a doua șansă.

— Dar nu e corect! El m-a împins.

Am făcut un semn spre Fazim, care avea grijă de falca lui, lipit de zid.

— Și aici nu suntem în curtea școlii, băiețică. Nu e nevoie să fim corecți. Acum poți să-ți folosești ultimul glonț și să ratezi sau să ieși din rând și să pierzi.

Eram singura căreia îi mai rămăseseră gloanțe. Mulțimea a început să-și bată joc de mine să mă dau la o parte și un val de furie mi-a copleșit chipul ascuns.

Stând singură în rând, am ridicat arma. Simțeam greutatea singurului glonț în magazie. Am scos cu nesaț o gură de aer, drept care sheema mi s-a lipit de buze.

Un glonț. Două sticle.

Am făcut doi pași la dreapta și apoi o jumătate de pas înapoi. M-am răsucit și am încercat să văd totul în minte. Un punct mort, și n-aș reuși niciodată să lovesc a doua sticlă. Prinde-le de la prea mare distanță, și niciuna n-o să se spargă.

Cincizeci de fouza.

M-am izolat de strigătele și batjocurile din jur. Am ignorat faptul că fiecare ochi de aici era ațintit asupra mea și că am ratat orice șansă de a trece neobservat. Frica s-a strecurat la locul ei. Aceeași teamă care mi s-a chircit în stomac în ultimele trei zile. Din noaptea în care mișunam pe lângă casa unchiului după ce se întunecase, în drum spre Tamid’s, și o auzisem pe mătușa Farra rostindu-mi numele.

— Amani?

N-am prins ce se spusese înainte despre mine, dar a fost suficient ca să mă opresc.

— Are nevoie de un soț.

Vocea unchiului Asid a continuat să se audă mai tare decât cea a primei lui soții.

— Un bărbat ar reuși, până la urmă, să-i bage mințile în cap. În mai puțin de o lună va fi un an de când a murit Zahia, și ea va fi curată și va avea voie să se căsătorească.

Pentru că fusese spânzurată, cu timpul oamenii nu-i mai rostiseră numele, ca și cum ar fi fost un blestem. Unchiul amintise acum de moartea ei mai mult ca o chestiune de afaceri.

— Și-așa e destul de greu să le găsești și fiicelor tale un soț.

După voce, mătușa Farra părea iritată.

— Acum vrei să-ți găsesc unul și pentru plodul soră-tii?

Mătușa Farra nu pronunțase niciodată numele mamei mele. Nu după ce fusese spânzurată.

— Atunci, o iau eu de soție.

Unchiul Asid a spus-o ca și cum ar fi fost vorba despre vânzarea unui cal. Brațele aproape mi s-au îndoit în nisip.

Mătușa Farra a scos un șuierat disprețuitor din spatele gâtului.

— E prea tânără.

Avea o nerăbdare în glas, un ton cu care în mod normal se încheia o conversație.

— Nu e mai tânără decât Nida. Oricum, locuiește în casa mea. Și mănâncă mâncarea mea.

Mătușa Farra conduce casa, fiind prima soție, dar din când în când soțul ei punea piciorul în prag și chiar în acel moment unchiului Asid începuse să-i placă ideea enervant de rapid.

— Poate fie să stea aici, ca soție a mea, fie să plece și să fie soția altcuiva. Eu aleg să rămână.

Eu n-am ales să rămân.

Am ales să scap sau să mor încercând.

Și, uite-așa, totul a intrat în centrul atenției. Eu și ținta mea. Nimic, în afară de țintă, nu mai conta.

Am apăsat pe trăgaci.

Prima sticla s-a spart pe loc. A doua s-a clătinat o clipă pe marginea barei de lemn. Am văzut ciobul din sticla groasă unde am nimerit cu glonțul. Mi-am ținut respirația în timp ce sticla se legăna înainte și înapoi.

Cincizeci de fouza pe care s-ar putea să nu-i mai văd niciodată.

Cincizeci de fouza pe care să-i pierd și singura mea scăpare.

Sticla s-a lovit de pământ și s-a făcut țăndări.

Mulțimea a explodat în ovații. Am expirat prelung.

Când m-am întors, Hasan mă privea de parc-aș fi fost un șarpe scăpat dintr-un laț. În spatele lui, străinul mă privea cu sprâncenele ridicate. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc în spatele sheemei.

— Cum m-am descurcat?

Lui Hasan i s-a rotunjit buza.

— Aliniați-vă pentru runda a doua!

2.

Nu știu de câtă vreme trăgeam. De suficient de multă încât transpirația să înceapă să alunece pe spate.

Suficient de multă încât Dahmad Campionul să aibă timp să dea pe gât trei sticle întregi de băutură între runde. Și suficient de multă încât bărbații să fie scoși din joc unul după altul. Dar eu încă aveam o armă în mână.

Ținta mă sfida din celălalt capăt al camerei, niște sticle care se deplasau lent pe o placă de rotație pe care un copil o învârtea cu o manivelă. Am apăsat pe trăgaci de șase ori. N-am auzit sticla spărgându-se din cauza vuietului mulțimii.

O mână mi-a coborât pe umăr.

— Concurenții finalei din seara asta! a strigat Hasan aproape de urechea mea. Campionul nostru, Dahmad!

S-a împiedicat din cauza băuturii și și-a ridicat brațele:

— Concurentul nostru care se întoarce: Șarpele din Est.

Străinul abia dacă a mulțumit pentru măscări și ovații, doar și-a ridicat un colț al gurii și n-a privit în sus.

— Și un nou-venit în această seară minunată.

Mi-a smucit brațul ridicându-l și mulțimea s-a dezlănțuit, urlând și bătând din picioare până când hambarul a început să se clatine.

— Banditul-cu-ochi-albaștri.

Numele acesta mi-a ucis tot entuziasmul dintr-o singură lovitură. L-am căutat pe Fazim prin Groapa Pistoalelor. Nu conta că puteam trece drept băiat, ochii nu i-aș fi putut ascunde. Totul la mine era atât de întunecat cât trebuia să fie pentru o fată din deșert, dar ochii deschiși la culoare mă scoteau în evidență. Așa netot cum era, dacă era încă aici, Fazim probabil că era destul de inteligent încât să adune doi cu doi și să nu-i dea trei. Totuși, am zâmbit în spatele sheemei și am lăsat uralele să mă împresoare. Hasan mi-a dat drumul la braț.

— Zece minute să faceți ultimele pariuri, oameni buni. Urmează runda finală.

Participanții s-au năpustit. Neavând altceva de făcut, m-am scufundat în nisip într-un colț mai liber al gropii, rezemându-mă

de balustradă. Încă îmi simțeam picioarele un pic nesigure de la emoțiile încă neconsumate, cămașa mi se lipea de pântece de la sudoare și îmi simțeam fața îmbujorată în spatele pânzei din care era făcută sheema.

Dar aveam să câștig.

Am închis ochii. S-ar putea chiar să plec cu potul cel mare.

Am socotit rapid în gând. Premiul în bani ajungea la peste o mie de fouza. Ar fi trebuit să economisesc până la moarte ca să strâng o mie de fouza. Mai ales că minele din Sazi se prăbușiseră în urmă cu câteva săptămâni. Un accident. Explozibili prost plasați, așa se zvonea. Se mai întâmplase și înainte, deși poate că nu atât de grav. Doar am auzit și niscai zvonuri despre sabotaj. Că cineva ar fi plantat o bombă. Iar zvonurile cele mai fanteziste spuneau că a fost o ființă primordială. Un djinn care pusese la pământ Sazi pentru păcatele lui.

Și, indiferent ce se întâmpla, dacă nu se scotea deloc metal din mine însemna că nu mai am arme, adică nu mai am bani. Toată lumea strângea cureaua în ultima vreme. Dar eu n-aveam nici măcar atât cât să-mi pot cumpăra o curea.

Dar, cu o mie de fouza aș putea face dracului mult mai mult. Să plec din fundătura asta de deșert, care funcționa ca fumul de la fabrică. Să fug direct spre Izman. Tot ce trebuia să fac era să ajung la Juniper City cu prima caravană. Și de acolo sunt trenuri spre Izman.

Izman.

Nu mă puteam gândi la oraș fără să-l aud șoptindu-mi, ca o rugăciune plină de speranță spusă de vocea mamei. Promisiunea unei lumi mai mari. O viață mai bună. Una care să nu se încheie cu un ștreang de gât și o cădere în gol.

— Deci Banditul-cu-ochi-albaștri.

Am deschis ochii când străinul se scufunda în nisip lângă mine, sprijinindu-mi brațele pe genunchi. Nu s-a uitat la mine când a vorbit:

— Oricum, e mai bine decât Șarpele-din-Est.

Ținea în mână un burduf cu apă. Până atunci nu-mi dădusem seama cât de sete mi-era și am urmărit din ochi burduful în timp ce el a luat o înghițitură zdravănă.

— Cu toate astea, are ceva murdar.

Se uită la mine cu coada ochiului.

În cuvintele lui era ceva pieziș care l-ar fi făcut și pe cel mai credul fraier să se gândească că tipul aduce belele.

— Ai și un nume adevărat?

— Sigur. Dar poți să-mi spui Oman, dacă vrei să-mi spui cumva.

Poate că ochii mă trădau într-o oarecare măsură, dar să-i zic că mă cheamă Amani Al’Hiza m-ar fi trădat mult mai mult.

Străinul pufni.

— Ce nostim! pufni străinul. Și pe mine mă cheamă tot Oman.

— Da, nostim, am încuviințat și eu sec, cu un zâmbet forțat.

Mă gândeam că jumătate din bărbații născuți în Miraji se numeau Oman, după numele preamăritului nostru Sultan. Habar n-am dacă părinții lor se gândiseră că asta le-ar aduce vreun favor de la conducătorul nostru – nu că ar fi ajuns vreodată la o aruncătură de băț distanță de el – sau dacă crezuseră că Dumnezeu s-ar putea să le acorde favoruri din greșeală. Dar știam că pe străin nu-l cheamă Oman, cum nici pe mine nu mă chema așa. Totul la el era străin, de la ochi până la tăieturile unghiulare ale feței și la felul în care purta hainele din deșert, ca și cum nu se potriveau cu pielea lui. Chiar și cuvintele-i aveau un anumit accent, deși vorbea mirajin mai curat decât majoritatea oamenilor de pe-aici.

— De und’ ești, mă rog? am întrebat, fără să mă pot stăpâni.

Ori de câte ori deschideam gura, aveam o nouă ocazie să fiu dată în vileag că sunt fată. Dar nu mă puteam abține. Străinul a luat o înghițitură de apă.

— De nicăieri anume. Tu?

— De nicăieri interesant.

Și eu puteam să joc același joc.

— Ți-e sete?

Mi-a întins burduful, cu o atenție un pic prea încordată. Eram moartă de sete, dar n-am îndrăznit să-mi ridic sheema nici măcar un pic. În plus, eram în deșert. Acolo te obișnuiești să-ți fie sete.

— O să supraviețuiesc, am spus, încercând să nu-mi trec limba peste buzele uscate.

— Cum vrei.

El a luat o înghițitură zdravănă. I-am urmărit mărul lui Adam cum urcă și coboară cu nesaț.

— Prietenul nostru cu siguranță pare să fie. Însetat, vreau să spun.

I-am urmărit privirea și m-am uitat la Dahmad. Scurgea încă o sticlă, roșu la față.

— Cu atât mai bine pentru tine, am ridicat eu din umeri. Oricum o să vă bat pe amândoi. Dar măcar acum o să ieși al doilea.

Străinul a izbucnit într-un râs relaxat. M-am simțit prostește de mulțumită de mine c-am reușit să-l fac să râdă. Unul dintre bărbații care se împingeau să ajungă în fața participanților la pariuri ne-a privit, încruntându-se. Ca și cum am fi conspirat.

— Îmi place de tine, puștiule, a spus străinul. Și tu ești talentat, așa că o să-ți dau un sfat: ieși din joc!

— Chiar crezi că replica asta o să meargă la mine? am încercat eu să bravez, îndreptându-mă de spate cât am putut de mult.

— Îl vezi pe prietenul nostru de-acolo? a dat din cap spre Dahmad. Joacă din partea casei. Hasan o să se îmbogățească, dacă Dahmad câștigă. Nu le place când îl înving străinii.

— Și cum de știi atâtea, dacă nu ești din prin părțile locului?

Străinul se apleacă spre mine conspirativ.

— Pentru că l-am învins săptămâna trecută.

Amândoi îl urmăream pe Dahmad clătinându-se pe picioare, apucându-se de perete ca să se sprijine.

— Nu pare atât de greu.

— Nici nu e. Totuși, cei doi bărbați trimiși de Hasan să mă încolțească pe o străduță ca să-și ia banii înapoi au fost o provocare mai mare.

A deschis și a închis pumnul și i-am văzut vânătăile de la încheieturi, care începuseră să se vindece.

— Nu-ți face griji! mi-a zis când mi-a surprins privirea și mi-a făcut cu ochiul. Ar trebui să-i vezi pe ceilalți băieți cum arată.

Mi-am alungat de pe chip ceea ce el crezuse că era îngrijorare.

— Și acum ai apărut și tu să le dai o a doua șansă.

Și-a îndreptat toată atenția asupra mea și orice aer de glumă a dispărut.

— Câți ani ai? Treisprezece?

Șaisprezece, aproape șaptesprezece, ca fată, dar, ca băiat, păream mic.

— Unul care trage ca tine va ajunge departe în câțiva ani, dacă nu va fi ucis diseară. N-ar fi nicio rușine să renunți. Știm cu toții că tragi bine. Nu trebuie să mori ca să dovedești.

L-am țintuit cu privirea.

— Și-atunci, *tu* de ce te-ai întors, dacă e atât de periculos?

— Fiindcă am nevoie de bani.

A mai luat o înghițitură din burduf înainte să se ridice în picioare.

— Și fiindcă eu întotdeauna scap cu viață din necazuri. Cel puțin, până acum.

Am simțit un junghi. Știam cum e să fii disperat. Mi-a dat mâna să mă ridic. N-am luat-o.

— Nu cred că ai mai mare nevoie decât mine, am spus încet.

Și o clipă am simțit că ne înțelegeam unul pe altul. Eram de aceeași parte. Și totuși, eram unul împotriva celuilalt.

Străinul și-a retras mâna.

— Cum vrei tu, Banditule.

A plecat. Am mai stat acolo un moment, convingându-mă că el pur și simplu încerca să mă intimideze ca să mă dau bătut. Știam că amândoi puteam să-l învingem pe Dahmad. Dar străinul era un țintaș acceptabil.

Eu eram mai bună. Trebuie să fiu mai bună.

Cei care se ocupau de pariuri își alungau ultimii clienții când noi trei ne-am întors la linia de tragere. De data asta, când a venit în fugă, fetița în picioarele goale a adus doar un singur glonț. În cealaltă mână avea o fâșie de pânză neagră.

— Runda finală din seara asta! a declarat Hasan. Cacealmaua orbului.

M-am întins după eșarfa de legat la ochi, dar un sunet de focuri de armă m-a oprit.

M-am ferit înainte să-mi dau seama că sunetul venea din exterior. Cineva a țipat. Jumătate din spectatorii noștri era în picioare, înălțându-și gâturile unii peste alții ca să se poată uita afară la noua distracție. Eu nu vedeam, dar auzeam strigătul destul de clar.

— În numele Prințului Rebel Ahmed! Un nou început, un nou deșert!

Am simțit înțepături din cap până-n picioare.

— La naiba!

Străinul își frecă bărbia cu degetele.

— N-a fost o idee prea deșteaptă.

Un nou început, un nou deșert. Toată lumea auzise chemarea Prințului Rebel, dar numai în șoaptă. Trebuie să fii idiot ca să-ți strigi în gura mare sprijinul față de fiul răzvrătit al Sultanului. Prea mulți oameni cu idei vechi și arme noi aveau ceva de spus împotriva Sultanului în Ultimul Ținut.

Frânturi de voci s-au ridicat din murmurul confuz.

— Prințul Rebel a fost ucis în Simar acum câteva săptămâni.

— Am auzit că se ascunde în peșterile din Derva cu diavolița lui de soră.

— Ar trebui spânzurat pe loc.

— E în marș spre Izman chiar în acest moment.

Auzisem și eu jumătate din poveștile astea. Și încă vreo câteva. Încă din ziua întrecerilor pentru sultim, când prințul Ahmed a reapărut, după ce dispăruse cu cincisprezece ani în urmă, să concureze pentru tronul tatălui său, poveștile despre el erau la granița dintre adevăr și legendă.

Se spunea că ar fi câștigat indiscutabil la întrecerile pentru sultim, iar sultanul ar fi încercat să-l ucidă, în loc să-l numească moștenitor. Că ar fi trișat cu ajutorul magiei, dar, chiar și așa, tot ar fi pierdut. Toate versiunile susțineau însă că, nereușind să câștige tronul la întreceri, ar fi dispărut în deșert ca să comploteze o răscoală spre a lua tronul.

Un nou început. Un nou deșert.

O scânteie de entuziasm s-a aprins în mine. Majoritatea poveștilor pe care le știam erau despre lucruri întâmplate cu mult timp în urmă unor oameni care muriseră acum amar de vreme. Povestea Prințului Rebel era o poveste pe care toți încă o trăiam. Chiar dacă el putea fi ucis dintr-un moment în altul.

Încăierarea de afară a fost scurtă și neghiobul de la ușă a târât înăuntru de guler un copil. Probabil că era cam la fel de tânăr pe cât păream eu, fiind deghizată. Niște huiduieli de bețivani au străbătut mulțimea când a trecut.

— Ia te uită! a trecut glasul lui Hasan peste hărmălaie, încercând să atragă din nou atenția mulțimii.

Băiatul s-a poticnit, cu sângele curgându-i pe față. Încasase câteva lovituri zdravene, dar nimic mai mult. Încă n-avea găuri de gloanțe sau răni.

— Se pare că avem un voluntar!

Mitocanul îl târî pe băiat mai departe și îl împinse în fața țintei. Puse sticla pe capul puștiului. Inima mi se prăbuși în stomac ca o piatră.

— Înseamnă că avem un nou joc! Cacealmaua *Trădătorului*, jubilă Hasan, cu brațele deschise.

Mulțimea răspunse printr-un urlet.

Puteam să trag la țintă fără să-l rănesc pe puști. Și străinul putea. Dar campionul se legăna pe picioare și dădea pe gât încă o sticlă de băutură. Nu eram sigur că nimerește solul, dacă se întâmpla să calce pe de lături, restul nici nu mai conta.

Puștiul se clătină pe picioare și sticla zdrăngăni monoton în nisip. Mulțimea răspunse cu huiduieli. Părea că mai are puțin și plânge când neghiobul lui Hasan l-a lovit peste umăr până când a stat drept, după care i-a pus sticla la loc pe cap.

— Puștiul e prea rănit ca să stea drept în picioare, darămite să păstreze sticla nemișcată, l-am surprins pe străin zicându-i lui Hasan. Nu se poate trage la o țintă care nu stă pe loc.

— Atunci, nu trage, făcu semn cu mâna Hasan. Dacă tu și Banditul sunteți prea fricoși, puteți pleca pur și simplu. Și-l lăsați pe omul meu să câștige.

Rânjetul din vocea lui spunea tot. Și fix pe asta conta Hasan: ca eu și străinul să ne îngălbenim de frică și să-l lăsăm pe Dahmad să câștige. Doar ca un puști oarecare să rămână în viață.

Un puști oarecare, mai mic decât mine și cu brațele deja pline de cicatrici de la munca din fabrică.

Nu.

Unul dintre noi trebuia să moară.

Oricum, puștiul ăsta n-avea să supraviețuiască mult în deșert cu revolta pe buze. Mai ales acum, când jumătate din Ultimul Ținut l-ar sfâșia în bucăți pentru trădare. Ce mai conta dacă trăgeam eu, dar îl ucidea altcineva? N-ar fi căzut vina pe capul meu, dacă murea.

— Sau împușcă-l în cap și o să zicem că te-ai descurcat, a glumit Hasan.

Mâna mi s-a încordat.

— Nu-mi pasă.

Bineînțeles că așa era. Miza pe faptul că o să plecăm. Amândoi știam asta.

— Nu crezi că o să pară un pic suspect dacă amândoi renunțăm și îl lăsăm pe omul tău să câștige? am întrebat, întrerupându-l din ce se pregătea să spună.

Hasan răsucea un glonț între degete.

— Cred că buzunarele mele vor fi doldora de aur, și ale tale nu.

— Sigur că da, i-am aruncat eu peste umăr, fără să-mi iau ochii de pe disperatul ăla de tânăr răzvrătit care stătea în picioare, cu spatele lipit de țintă.

Nu merita să fie o victimă a deșertului, cum nici eu nu meritam.

— Și o să fie mai mare buclucul decât aurul când clienții tăi o să-și dea seama că au fost păcăliți.

A fost limpede din tăcerea lui Hasan că la asta nu se gândise. Am cercetat din priviri mulțimea, încercând să par plictisit, ca și cum nu mi-ar fi păsat. Ca și cum eu n-aș fi încercat să-l duc cu preșul, cum încerca și el.

— Ai o cameră plină de bețivi care au pus la bătaie bani câștigați cu greu. Trăim vremuri strâmtorate în ultimul timp, din cauză că nu se mai scot metale în stare brută de la Sazi. Și asta îi face pe toți foarte țâfnoși, din câte-am observat. Nu simți asta până în măduva spinării?

Nici n-a fost nevoie să verific dacă Hasan îmi urmărea sau nu privirea; până și un orb putea să vadă masa aia de muncitori faliți, băieți subnutriți și bărbați cu încheieturile deja jupuite, tânjind după o eliberare. Până și puștiul cu buza despicată, așezat pe post de țintă, era unul dintre cei care nu-și găseau liniștea. Doar că el nu era beat de la lichiorul de doi louzi, ci de revolta prințului. La naiba, știam sentimentul ăsta. Și mă bazam pe el ca să mă ducă la Izman.

— Trăiesc sub soarele nostru, dar asta nu-i face pe oameni să nu gândească limpede. Mai ales, să zicem, dacă un Șarpe-din-Est și un Bandit-cu-ochi-albaștri aveau se-apuce să vorbească pe-acolo.

M-am uitat spre Hasan pe furiș, rugându-mă să mă împuște.

— Totuși, să-ți zic ceva. Eu te pot ajuta să pleci de aici.

— Poți să faci asta acum? pufni Hasan, dar asculta în continuare.

— O să pierd și o să iau locul puștiului. Pentru o mie de fouza.

Străinul m-a ocolit, spunând ceva într-o limbă pe care n-o știam, dar care suna ca niște înjurături.

— Ești nebun, puștiule? s-a întors el spre mirajin. Vrei să fii împușcat în locul lui?

— Dacă am noroc, o să-i fie dor de mine.

Îmi simțeam pieptul urcând și coborând cu fiecare respirație gâfâită. Puștiul se legăna pe nisipul care sigur era plin de cioburi. Era în picioarele goale, dar nu se smiorcăia.

— Tragem la țintă sau ce? a urlat Dahmad, azvârlind cu sticla goală spre copil și aproape nimerindu-l.

Eu încă mă uitam la Hasan; înțelegerea încă nu se făcuse.

— Dacă n-am noroc, nu trebuie să-mi plătești nimic și mulțimea are parte și de sânge.

Lui Hasan i s-a schimonosit buza într-o grimasă urâtă.

— Și toată lumea pleacă acasă fericită.

— Mai puțin Banditul, care o să fie mort, a spus străinul, suficient de încet încât să fiu singurul care a auzit, apoi a ridicat tonul: O să ieșim din joc.

Străinul nu mă slăbea din ochi, deși vorbise cu Hasan. Am deschis gura să-l contrazic, dar ceva din privirea lui m-a făcut să mă opresc. Acum nu mai eram de aceeași parte a baricadei.

— Dacă Banditul-cu-ochi-albaștri, aici de față, e atât de hotărât să ajungă acolo, sus, țintă, trag eu mai întâi. O să ratez sticla, fără să-l împușc în cap. Apoi îl las pe Bandit să tragă. Cu mine drept țintă. Și el o să rateze.

Îmi simțeam umerii încordați, de parcă brațele mele ar fi știut că nu suport să ratez vreo lovitură. Dar el avea încredere în mine. Așa că am dat din cap foarte ușor.

— Campionul tău câștigă automat. Și toți plecăm de aici neatinși de glonț. Iar cu banii, am ciripit eu înainte ca străinul să ne facă pe amândoi demni de onoare și săraci, plecăm cu o mie din câștigurile casei. Fiecare.

— O să vă dau o sută la fiecare, a spus Hasan.

— Opt, am replicat.

— Cinci și să fiți și recunoscători că nu pun pe nimeni să vă rupă degetele și să-mi aducă banii înapoi.

— S-a făcut!

Cinci sute nu erau chiar o mie, dar era mai bine decât nimic. Și-aș putea să ajung la Izman și cu atâta.

Mulțimea era tot mai gălăgioasă. Un strigăt se ridică din standuri.

— Băi nătărăilor și fricoșilor, aveți de gând să trageți sau nu? Puștiul ăla mai are un pic și face pe el!

Hasan se îndepărtă de noi.

— Domnilor! Cine vrea cu adevărat să-l vadă împușcat pe puștiul ăsta rebel? Oricum, e mult prea scund.

Hasan a șterpelit sticla de pe capul copilului.

— Șterge-o!

Puștiul se uită la el de parcă ar fi fost călăul care tăiase lațul.

— *Du-te*! l-am îndemnat și eu în tăcere.

Și după aceea s-a îndepărtat, poticnindu-se.

Tensiunea din piept mi s-a mai atenuat, chiar dacă s-a auzit un murmur de nemulțumire. Hasan a ridicat o mână și i-a redus la tăcere.

— Nu v-ar plăcea mai degrabă să-i vedeți pe acești trei bărbați care au ceva de rezolvat între ei cum devin țintă unul pentru altul?

Zarva din tribune era asurzitoare, picioarele bocăneau atât de tare, că toată clădirea se zguduia până la temelii.

— Ieși în față, Banditule!

Am tras o gură zdravănă de aer, tremurând. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Sau cel puțin să țin mai mult să iau o mie.

— Hai, puștiule! mi-a zis o voce la ureche. Ai încredere în mine, nu?

M-am uitat la rânjetul încrezut al străinului.

— Nici măcar nu te cunosc.

A întins mâna și mi-a tras pălăria de pe cap. M-am bucurat că mă gândisem să-mi bag iar părul sub sheema, care era trasă până la sprâncene, dar tot mă simțeam descoperită fără pălărie.

— Un motiv în plus să ai încredere în mine.

Drumul de-a lungul hambarului a părut prea lung.

Hasan a rânjit când mi-a pus sticla în echilibru pe cap.

— Mai bine-ți câștigi banii și stai nemișcat, puștiule. Dacă nu, toată lumea o să vadă sticla tremurând ca o fată în noaptea nunții.

Mă rodea mânia; sticla însă nu tresărea deloc. Nici când străinul a înaintat spre linie. Nici când a băgat singurul lui glonț în armă. Nici măcar când a ridicat arma și a îndreptat-o direct

spre capul meu. Doar că eu nu puteam respira. A țintit cu atenție, reglându-și lovitura. Nu se grăbea, iar nervii mei cedau tot mai mult, cu fiecare secundă care trecea.

— Trage odată, lașule!

Strigătul acesta mi-a scăpat de pe buze exact în clipa în care s-a declanșat arma. N-am avut timp nici să clipesc.

Un huiduit s-a înălțat din mulțime. Și eu l-am auzit fiindcă eram încă în viață.

Mi-am înclinat capul și sticla mi-a căzut intactă în mâini. M-am uitat și am văzut că un glonț fusese introdus în perete cu un fir de păr, din partea stângă a căpățânii mele. Abia atunci am început să tremur. Nu eram sigură dacă era de la nervi sau de la agitație. Oricum, mi-am pus mâinile în jurul sticlei s-o ascund.

M-am întors spre linie însoțit de un val fără vlagă de huiduieli. La jumătatea drumului, în timp ce se îndrepta spre țintă, străinul a trecut pe lângă mine. S-a oprit o secundă, punându-mi pălăria înapoi pe cap.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Ai tras precis.

Mi-am dat pălăria jos din nou.

— Ce-i cu tine, Banditule? a continuat, de parc-ar fi fost al naibii de amuzant. Te simți un pic mai puțin nemuritor?

Am împins sticla spre el.

— Eu n-aș lua peste picior pe cineva care e gata să îndrepte un pistol spre capul tău.

El a râs și a mers mai departe.

Și acum stăteam eu în spatele liniei vopsite alb și el era ținta. Puteam să lovesc sticla fără nicio problemă, dacă voiam. Ce șanse avea Dahmad să-l lovească pe străin într-o zonă fatală? Și, chiar dacă l-ar fi avut, până la urmă cine era străinul ăsta pentru mine? Nu era niciun premiu de o mie de fouza.

Am tras. Sticla a rămas intactă.

— Jocul s-a încheiat, a țipat Hasan în hărmălaie. Dahmad se declară campionul vostru!

Unii au aplaudat, probabil cei care țineau în mână hârtiuțe pe care era numărul lui.

Și încet, încet o nouă lozincă s-a format din mulțime.

— Trage! Trage! Trage!

Nesigur pe picioare, campionul și-a croit drum.

— Da! Și eu vreau să trag în șarpe.

Străinul își luase sticla de pe cap, dar acum campionul se îndrepta țanțoș spre linie, luând poziția de tragere și făcându-i semn să se întoarcă la loc.

— Au dreptate! a spus Hasan jubilând. Nu putem avea un câștigător dacă Dahmad nu trage și el.

El s-a uitat la mine. Am înțeles destul de limpede ce voia să spună. Niciun câștigător însemna niciun fel de câștiguri pentru casă. Adică noi nu primeam niciun ban.

— Ce părere ai, Șarpe-din-Est?

Ochii mi s-au izbit de ochii străinului și am dat din cap. El mi-a susținut privirea o clipă și orice urmă de glumă a dispărut. Apoi a făcut un pas înapoi și și-a pus iar sticla pe cap.

Campionul s-a împleticit până la linie. Abia putea sta în picioare. A mijit ochii spre străin, ca și cum încerca să-și dea seama exact unde se află. Tatăl meu era cam la fel de beat tot timpul, când venea acasă de la fabrică. Uneori nu reușea nici măcar să deschidă ușa și de dimineață îl găseam dormind afară. Și aveam sentimentul că mama știa de la bun început că el e acolo.

Dahmad a ridicat arma. De unde stăteam, vedeam că țintește direct pieptul străinului.

Străinul îl învinsese pe campion data trecută. Dahmad era suficient de beat încât să creadă că răzbunarea e o idee mai bună decât să câștige competiția. Și un om era o țintă destul de mare ca să poată fi nimerită chiar și de un bețiv.

Când mâna campionului a apăsat pe trăgaci, cuvintele lui Hasan de mai devreme s-au năruit în jurul meu. Nu mai exista o a doua încercare în acest joc. M-am năpustit cu totul pe diagonală, fără să mă gândesc, și m-am prăbușit peste Dahmad.

Lovitura a trimis glonțul la aproape un metru distanță, spre stânga. Băutura l-a pus jos pe Dahmad, în nisip, când eu mă împleticeam încercând să-mi recapăt echilibrul, să mă agăț cu un braț.

Mulțimea era ca un butoi cu pulbere în așteptarea scânteii potrivite.

Știau că fusese trasă pe sfoară, dar nimeni nu părea să știe cum anume. Unii țipau că străinul și cu mine ne înțeleseserăm; alții strigau că Hasan i-a înșelat. Într-o clipă au năvălit asupra celor care se ocupau de pariuri.

— Fiu de târfă!

O pereche de mâini m-a apucat de partea din față a cămășii. Dahmad era din nou în picioare și m-a ridicat deasupra pământului. Degetele de la picioare lăsau urme în nisip. Am stârnit praful, dar el m-a împins cu spatele de peretele gropii de pistoale, scoțându-mi tot aerul din plămâni. Și avea un cuțit în mână. S-a apropiat de mine, cu un rânjet ce-i scotea dinții la vedere, cu suflarea fierbinte duhnind a rachiu lângă obrazul meu.

— O să te spintec de la buric până la nas și o să-ți culegi mațele de pe jos!

Mâna străinului l-a prins de încheietură pe campion, mișcându-se prea repede ca să văd ceva. Dar am auzit o pocnitură scârboasă. M-am prăbușit grămadă în nisip, iar campionul a căzut pe o parte, răcnind de durere. Cuțitul a zdrăngănit, rostogolindu-se departe de el. I-am văzut osul ieșind din braț. Străinul a înșfăcat cuțitul de jos.

— Fugi! a poruncit.

Tot locul se transformase într-un iad.

Un bețiv s-a izbit de-un felinar; felinarul a căzu în standuri, zdrobindu-se într-o mare de ulei și flăcări.

M-am întors să mă îndrept spre intrare, dar încăierarea ajunsese deja prea departe. Nu se putea ieși pe acolo. Eu și străinul stăteam în picioare, sprijiniți de perete. Uitaseră de noi și haosul nu mai avea legătură cu noi. Tot hambarul se umpluse de fum. Aveam să ne sufocăm în câteva secunde.

— Presupun că nu știi să zbori, a strigat el tare, cât să-l pot auzi în gălăgie, arătând cu bărbia deasupra noastră.

Era o fereastră la îndemână, deasupra tribunelor.

Am rânjit spre el, chiar dacă nu mă vedea.

— Nu, nu știu să zbor, dar nu sunt prea gras.

A înțeles perfect ce am vrut să zic. Împletindu-și degetele, a format un punct de sprijin. Mi-am băgat în buzunar pistolul pe care încă îl aveam la centură. Să fiu al naibii dacă las aici o armă așa de bunicică!

Am făcut câțiva pași mici înapoi și am luat-o la fugă. La al treilea pas, cizma dreaptă mi-a aterizat chiar peste degetele strânse ale străinului, care m-a aruncat în sus. M-am lovit cu brațele de marginea ferestrei atât de tare, încât aveam să fac vânătăi. Mâinile lui erau acolo, sub mine, ținându-mă în echilibru în timp ce mă târam în sus peste pervaz. De pe acoperișul casei

de rugăciune se cobora ușor și în câteva secunde eram în aerul nopții. Muream de nerăbdare s-o iau la sănătoasa.

Dar m-am întors, proptindu-mi picioarele mele de acoperiș ca să-l trag în sus, până când a ieșit și el pe fereastră și a ajuns pe acoperiș, lângă mine.

Am sărit jos de pe casa veche de rugăciune, rostogolindu-ne înainte să ajungem pe nisip. Un glonț a ricoșat într-un lemn lângă capul meu.

— În regulă, Banditule, icni el. Unde te duci?

Unde te duci? m-a întrebat, în orașul în care cerul miroase a fum și vacarm de flăcări răsare în întuneric.

Trebuia să mă întorc acasă la unchiul meu.

Trebuia să scap de el. Verișoara mea mai mică, Nasima, a fost o dată pălmuită pentru o prostie: a adus acasă un șoarece găsit sub clădirea școlii. Era ușor de ghicit ce-aș fi pățit eu, dacă aduceam fie și undeva în apropiere de casă un străin vagabond. Și asta nici măcar nu lua în calcul ce ar fi făcut străinul, în cazul în care ar fi aflat că sunt fată.

— Nu, o să fiu bine.

M-a privit peste umăr:

— Trebuie să ajungi undeva anume?

Deja mă îndepărtam, fiindcă pusesem ochii pe barul unde-l lăsasem pe Blue, rugându-mă la Dumnezeu să găsesc calul acolo.

— Mersi pentru tot.

M-am străduit să-i zâmbesc, chiar dacă el nu mă putea vedea.

— Dar tre’ s-ajung la un bar să dau de-un cal.

Și înainte să poată răspunde ceva, am tăiat-o.

3.

— Ridică-ți fundu’ ăla puturos și du-te la magazin, dacă vrei să mănânci azi!

Cineva a smuls pătura de pe mine. Am gemut, strângând ochii la lumina soarelui și la fața mătușii.

— Și să n-ai pretenții să mănânci și mâine!

I-am numărat pașii când s-a îndepărtat tropăind. Zece pași și cu siguranță avea să ajungă în bucătărie. Am crăpat un ochi, ridicând pleoapa. Oare cât dormisem? Câteva ore, poate. Voiam mai mult să dorm decât să mănânc. Dar lumina palǎ a zorilor se scurgea înăuntru și chemările la rugăciune începuseră.

M-am rostogolit de pe saltea pe podeaua de lemn, trăgând pătura peste cap în timp ce căutam niște haine. În jurul meu se agitau cele șase verișoare cu care împărțeam camera asta înghesuită. Micuța Nasima s-a ridicat țeapănă în picioare, după care a căzut iar, zgomotos, îndesându-și colțul păturii în gură.

Podeaua de sub saltelele noastre abia se zărea. Camera noastră arăta ca un câmp de luptă, cu haine împrăștiate peste tot ca niște oameni căzuți la datorie, și pretutindeni erau teme pentru acasă, ace de cârpit și cartea aia ciudată, cu foile răsfirate ca niște schije în toate zările. Numai colțul Oliei avea podeaua curată. Ea încercase chiar să agațe o zdreanță de tavan ca să se separe de surorile ei. Ne-a luat ceva timp să ne obișnuim în ea, în cameră, adică.

În casa tatălui meu nu existaseră decât două camere. Cea în care dormea el cu mama și camera mare, unde mâncam și unde eu am dormit aproape șaisprezece ani. Camera aceea dispăruse acum, cu tot cu restul casei în care crescusem.

Am căutat ceva și mi-am găsit până la urmă roba albastră cea bună, făcută ghem și vârâtă sub salteaua mea. Era boțită, așa că am făcut tot posibilul să-i netezesc cutele cu mâna înainte să mi-l pun repede pe deasupra șalvarilor maro, simpli în care eram îmbrăcată.

— Ai putea să nu te mai vânturi pe-aici ca o curcă beată? a oftat Shira cu capul în pernă. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

În colțul ei, Olia și-a tras iar pătura peste cap.

Am găsit o gheată și i-am dat drumul de la o distanță atât de mare, că s-a lovit de podea cu o bubuitură puternică. Shira a tresărit. Ea era singura dintre verișoarele mele cu care eram rudă de sânge. Celelalte erau rude cu celelalte soții ale unchiului meu. Mătușa Farra i-a dăruit soțului ei trei băieți, apoi pe Shira.

Ea mi-a zâmbit prin pleoapele grele de somn.

— Arăți groaznic, vară-mea. N-ai dormit bine?

Degetele mi s-au poticnit de cingătoarea pe care mi-o prindeam în jurul taliei. Shira a surâs cu un aer superior, plin de subînțeles.

— Se pare că și tu te-ai întors de pe o parte pe alta.

Am rezistat impulsului de a-mi trage mâneca în jos peste cotul învinețit. Bineînțeles că Shira știa că mă furișasem afară. Dormea la mai puțin de un metru de mine.

Nu că ar fi putut ghici unde fusesem plecată. Dar asta n-ar opri-o să mă pârască, dacă i se părea că așa obține ceva, chiar dacă era doar satisfacția de a vedea cum iau bătaie.

— Cum să dorm? m-am întors eu la legatul eșarfei cu degetele adormite. Știi că sforăi?

Olia a pufnit sub pledurile ei.

— Vezi? Ți-am spus eu! i-a trântit-o ea surorii vitrege.

Uneori aproape că-mi plăcea a doua cea mai mică verișoară a mea. Ne înțelegeam destul de bine înainte să locuiesc sub acoperișul unchiului meu, unde să mă urască toată lumea a devenit una din regulile casei, stabilite de mătușa Farra.

— Sau poate că n-ai fost tu noaptea trecută, am înțepat-o pe Shira. E destul de greu să sforăie o grămadă de pături.

Patul Shirei era la fel de gol ca al meu când m-am cățărat înapoi pe fereastră, după ce-am folosit o parte din apa noastră atât de prețioasă ca să mă spăl de mirosul de fum și praf de pușcă. Judecând după parfumul dulce bolnăvicios de uleiuri de pe ea, probabil că ieșise să se vadă cu Fazim. Și el probabil că-i zisese că se duce la groapă cu pistoale și o să se întoarcă de-acolo bogat.

Am încercat să nu zâmbesc când mi-am adus aminte cum fusese scos din competiție. Nici măcar nu eram sigură că Fazim reușise să scape cu viață.

Eram într-un impas. N-o să spun nimănui, cât timp n-o să spună nici ea. După o clipă, Shira s-a trântit înapoi în pat și a început să-și treacă un pieptene prin păr, ignorându-mă.

Mi-am trecut și eu degetele prin claia de păr negru, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. Verii mei începuseră deja să mișune pe-acolo în drum spre lucru, strigând unul la altul cât să acopere dangătul clopotelor care chemau la rugăciune. Nimeni de la fabrică n-avea timp de rugăciuni decât în zilele de sărbătoare.

M-am strecurat pe lângă vărul Jiraz, care era pe jumătate îmbrăcat în uniformă, pe jumătate răsucit de mijloc, fiindcă se scărpina la o arsură de pe piept care se vindeca. O avea de la una dintre mașinării, care acum câteva luni scuipase foc pe el în chip cu totul neașteptat. Avusese noroc că pierduse doar o lună de muncă, nu și viața.

Am luat cutia de cafea de pe raftul de sus. Era foarte ușoară. Iar cafeaua era amestecată cu rumeguș, ca s-o mai subțieze. Mi s-a strâns stomacul. Lucrurile se înrăutățeau întotdeauna când era puțină mâncare. De fapt, lucrurile erau întotdeauna rele. Dar acum pur și simplu erau și mai rele.

— Farra!

Unchiul Asid a intrat în bucătărie, frecându-și fața cu mâna. Nida, cea mai tânără dintre soțiile lui, îl urma cu ochii în pământ și cu mâinile pe pântecele de femeie însărcinată. M-am uitat în altă parte, cât să mă prefac că n-am observat că unchiului i se scurg ochii după mine.

— Încă n-avem cafea?

M-a apucat o neliniște extraordinară. N-aveam de gând să rămân acolo. Oricât de ușoară simțeam punga de bani legată de mijloc după noaptea trecută.

— Dă-o încoace!

Mătușa Farra a înșfăcat cutia cu o singură mână și cu cealaltă m-a plesnit brusc peste ceafă. Am tresărit.

— Ți-am spus să deschizi magazinul, m-ai auzit?

— N-aveam cum să *nu* aud.

M-am îndepărtat de ea, nu că asta m-ar fi scutit de la o bătaie mai târziu. Eram bucuroasă că plec naibii din casa asta și din vizorul unchiului, dar nu puteam să-mi pun frână la gura asta spurcată. Dacă strigai mai tare, tot orașul putea să-ți audă țipetele. Am lăsat ușa să se închidă cu un zăngănit în urma mea și m-am repezit în jos pe scări, apoi am ieșit în stradă, în timp ce mătușa Farra mă amenința că o să-mi tragă niște ciomege pe

spate, însă amenințările ei dispăreau tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făceam.

Magazinul și casa unchiului meu erau unul la un capăt, altul la celălalt din Dustwalk, adică la două sute cincizeci de pași cu totul. Singura stradă din Dustwalk era aglomerată ca întotdeauna, bărbații se târau spre fabrică, iar femeile și bătrânii se grăbeau spre casa de rugăciune înainte ca soarele arzător să alunge și ultima pală de aer rece al nopții. Familiaritatea aceea mă apăsa. În ultimul timp mă gândeam că cineva ar trebui să distrugă pur și simplu acest oraș din milă. Nu mai cobora deloc oțel din munți. Trecuseră ani buni de când fusese văzut un buraqi. La vânzare mai rămăseseră câțiva cai obișnuiți, care însă nu valorau prea mult.

Un singur lucru îmi plăcuse mereu la Dustwalk: tot spațiul dinafara lui. Dincolo de casele din lemn, cu fațade plane, lipsite de viață, puteai să alergi ore în șir fără să dai de altceva decât de tufișuri și nisip. Acum îl uram pentru cât de departe era de orice alt loc. Dar când eram mai mici îmi era de ajuns doar să alerg. Suficient de departe să nu-l mai aud pe tata jignind-o pe mama că e o curvă străină consumată, care nu e în stare să-i dea un fiu. Suficient de departe să nu mă mai vadă nimeni, pe mine, o fată cu un pistol furat, trăgând până-mi iau foc degetele; și ținteam atât de bine, c-aș fi putut doborî un pahar între degetele tremurânde ale unui bețiv.

Ajunsesem în cel mai îndepărtat loc pe vremea când mama-mi spunea povești despre Izman la culcare. Numai atunci când tatăl meu nu ne putea auzi. Orașul cu o mie de cupole de aur, cu turnuri care zgâriau albastrul de pe cer și cu la fel de multe povești câți oameni. Un loc unde o fată putea să fie stăpână pe propria soartă și cu atâtea posibilități, încât aproape că te împiedicai pe stradă de aventuri. Ea mi-a citit poveștile despre prințesa Hawa, care a cântat zorii zilei pe cer mai demult, când Izman a fost atacat noaptea de coșmaruri. Despre fiica negustorului fără nume, care l-a păcălit pe sultan și i-a luat giuvaierurile când tatăl ei și-a pierdut averea. Și mi-a citit și scrisorile de la sora ei, Safiya.

Safiya era singura ființă despre care auzisem că ar fi plecat din Dustwalk. A fugit cu o noapte înainte să fie căsătorită cu forța și a ajuns la Izman. Scrisori de la ea, din capitală, ajungeau foarte rar la mama cu o caravană. În ele se vorbea despre

minunile orașului, despre o lume mai mare și o viață mai bună. Pe vremea aceea mama vorbea tot timpul despre Izman. Despre cum o să plecăm și o să fim lângă Safiya într-o bună zi.

Dar în cea mai fierbinte zi din deșert de care-și aminteau oamenii n-a mai vorbit. Sau poate că era doar una din zilele acelea pe care oamenii le țineau minte atât de bine din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Eu eram atât de departe în deșert cât puteam să fiu fără să pierd din ochi casa. Soarele strălucea atât de tare peste cele șase sticle goale pe care le aliniasem, încât trebuia să mă uit chiorâș, chiar și cu sheema trasă până la nas și pălăria îndesată pe ochi în timp ce ținteam. Mi-am amintit că am lovit cu mâna o muscă de pe gât când am auzit trei focuri de armă. M-am oprit. Dar n-am fost foarte surprinsă. Așa era în Ultimul Ținut. Apoi a început să se ridice fumul.

Și atunci am fugit înapoi spre oraș.

Casa tatălui meu era în flăcări. Mai târziu aveam să aflu că mama îl împușcase pe tata în stomac de trei ori și apoi dăduse foc la casă. Dar țin minte că tot ce am simțit când au târât afară cadavrul tatălui meu a fost ușurare. Nici măcar nu era tatăl meu adevărat. Iar gâtul devenise o rană vie de la atâta țipat când l-au prins în laț.

Iar visarea cu ochii deschiși la locurile în care mama spunea că o să mergem n-a mai fost de ajuns când trapa s-a căscat sub picioarele ei.

Eram aproape în mijlocul orașului când am observat mulțimea strânsă în locul acela mare de lângă casa de rugăciune, unde era casa în care crescusem. Am observat în îmbulzeală părul negru, prea îngrijit, despărțit printr-o cărare, al lui Tamid. M-am strecurat până am ajuns lângă el. Oamenii se țineau departe de Tamid. Ca și cum ar fi crezut că ar putea să ia un șchiopătat de la el. Ceea ce-mi lăsa mie cu atât mai mult loc.

— La ce ne holbăm așa?

M-am dus să iau locul cârjei de lemn de sub brațul lui stâng. Care-și făcea treaba bine, dar prostănacul creștea tot mai înalt și ori de câte ori îi făurea cineva o cârjă nouă, el se apuca și creștea din nou.

Mi-a aruncat un zâmbet la care i-am răspuns cu o limbă scoasă.

— Tu ce crezi?

I-a dat cârja înapoi Hayfei. Era unica slujitoare din oraș, având în vedere că familia lui Tamid era singura care își permitea și să cumpere hrană, și să plătească pe cineva să gătească. S-a sprijinit cu toată greutatea de mine. Tamid era palid la față ca păcatul pentru oamenii deșertului. Dar corpul lui înalt și slăbănog măcar părea mai puțin cocoșat astăzi.

La început, în strălucirea răsăritului de soare am văzut doar bine-cunoscuta cărămidă înnegrită de la fabrica de arme a sultanului, aflată la marginea orașului. Singurul motiv pentru care fuseseră păstrate maghernițele din jur era să deservească fabrica. Apoi am prins licărul soarelui pe metalul lustruit.

Venea armata sultanului.

Ostașii mărșăluiau câte trei în rând, coborând de pe dealuri. Purtau un fel de sheema aurii, care îi fereau de soare și la un șold le atârnau spade, iar la celălalt arme, pantalonii albi, largi ținându-i băgați în cizme, iar cămășile aurii strânse la mijloc. Marșul le era încet, dar inevitabil. Era întotdeauna inevitabil.

Măcar nu erau uniforme albastre presărate printre cele albe și aurii. Uniformele albastre însemnau armata gallană. Poate că oastea sultanului nu-ți ușura viața, dar ei erau totuși mirajini, iar noi eram poporul lor.

Gallanii erau străini. Ocupanți. Erau periculoși.

Oamenii de prin partea noastră de lume nu prea vorbeau despre politică și istorie, dar, din câte auzisem eu, marele și slăvitul nostru sultan Oman și-ar fi dat seama cu două decenii în urmă că el era mai potrivit decât tatăl lui să conducă Miraji. Așa că ar fi făcut o alianță cu armata gallană. Străinii i-au ucis tatăl și pe toți care au refuzat să i se închine lui ca sultan. Și, în schimb, el a lăsat oastea gallană să-și instaleze tabăra în Miraji și să ia armele pe care noi le făceam ca să se ducă și să-și câștige războaiele pe țărmurile îndepărtate.

— Nu se întorc de la Sazi un pic cam devreme? m-am uitat eu cu ochii mijiți în lumina zorilor, încercând să-i număr.

Nu păreau la fel de mulți ca de obicei.

— N-ai auzit? Groapa Pistoalelor din Deadshot a ars din temelii noaptea trecută.

Am înțepenit, sperând că Tamid n-o să bage de seamă.

— A fost nu știu ce răzmeriță. Tata a auzit de dimineață, ceva despre Prințul Rebel. El zice că soldații coboară din munți să rezolve problema.

— Adică să spânzure niște bețivi și niște cartofori.

Armata sultanului trecuse cu doar câteva zile în urmă pe aici, în drum spre Sazi. Se ducea să vadă minele, probabil, ca să afle dacă meritau salvate. Era neliniștitor s-o vezi venind înapoi așa de repede. În mod normal, Al Cincisprezecelea Comandament Mirajin venea o dată la trei luni să ia armele pe care fabrica le producea pe bandă rulantă și să le ducă gallanilor.

— Deadshot a fost întotdeauna sălașul păcatului, și-au făcut-o cu mâna lor. M-am dus azi-dimineață la orașul de aur Habadden.

Glasul lui Tamid deveni pios. Citea Cărțile Sfinte până se toceau cotoarele și jur că în ultima vreme începuse să-mi țină predici mai ceva decât Sfântul Părinte.

— Neamul lor era atât de pervertit de bogăție, încât i-au întors spatele lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu l-a trimis pe războinicul djinn să-l curețe cu focul lor fără fum.

Bineînțeles că mai erau și poveștile mai puțin sfinte despre djinnii care seduceau femeile, furându-le de la tații și soții lor și ducându-le în turnuri secrete.

Asta fusese însă în vremurile de demult. Nimeni nu mai văzuse un djinn de zeci de ani. Și-acum ca să dai foc la un loc de pierzanie n-a fost nevoie decât de o fată, de un străin și de o grămadă de bețivi.

— Vezi tu, a continuat Tamid, și acum semăna din nou cu prietenul meu dojenitor, pun pariu că te bucuri că mi-ai ascultat sfatul despre mersul la Groapa Pistoalelor.

Eu m-am schimonosit la față. Era ca și cum aș fi recunoscut că sunt vinovată.

— Nu! Doar *n-ai făcut* așa ceva! s-a întunecat el.

— Gura! m-am uitat la Hayfa, care se holba la cârja lui Tamid, prefăcându-se că n-ascultă. Vrei să mă spânzure?

Când a oftat, i-am simțit dezamăgirea.

— Deci iată de ce arăți ca o epavă în dimineața asta.

— Lumea zice că nu ești cine știe ce tip fermecător.

Dar m-am frecat cu mâna pe față, ca și cum așa aș fi putut îndepărta urmele nopții trecute.

— Aș fi putut să câștig…

M-am aplecat mai aproape de Tamid, ca să n-audă nimeni:

— … dacă ar fi jucat măcar pe jumate corect.

— N-am zis că nu poți, Amani.

El nu-mi împărtășea entuziasmul.

— Am zis că n-ar trebui.

Era o discuție veche. Pe care o aveam de mult, când mama era încă în viață. Când vorbea despre Izman. O discuție pe care n-am mai avut-o după ce a murit. Nu m-am mai obosit să-i spun lui Tamid că eu tot mai plănuiam să mă duc acolo. Nu până în noaptea când l-am auzit vorbind pe unchiul meu.

Am plecat în patru labe de unde stăteam ghemuită, sub fereastră, direct spre casa lui Tamid. Am sărit la el pe fereastră, cum făceam de când eram destul de mare să sar peste pervazul ferestrei. Și, ca întotdeauna, Tamid m-a salutat, încercând să pară exasperat și fără vlagă. I-am spus că sunt în criză de timp, că trebuie să plec acum sau niciodată. Vorbind, a devenit mai puțin glumeț.

Tamid nu înțelesese niciodată cu adevărat nevoia mea de a pleca din Dustwalk. Și, dintre toți oamenii din acest oraș uitat de Dumnezeu, el era singurul care ar fi trebuit să înțeleagă.

În noaptea aceea mi-a zis ce-mi spunea întotdeauna. Oriunde ne-am duce, nimic n-ar schimba ceea ce eram: un infirm și o fată. Dacă n-aveam niciun fel de valoare aici, de ce am fi avut altundeva? Am încercat să-i explic altfel. Despre scrisorile de la mătușa Safiya. Despre o viață mai bună. Despre lucruri mai importante decât să trăiești și să mori în fundătura asta din deșert. Dar, pentru cineva atât de plin de zel față de cele sfinte, Tamid nu prea era genul de credincios cu credință oarbă. Așa că l-am lăsat să creadă că mă convertise și nu i-am zis că plănuiam să-mi leg strâns sânii ca să se turtească și s-o iau la sănătoasa, într-o direcție sau alta. Eu nu eram ca el, aveam nevoie să cred că la Izman e mai bine decât aici sau, dacă nu, nu prea mai avea niciun sens să trăiesc nicăieri.

— Nu e deloc treaba mea, și-a dres glasul Hayfa, dar o să întârziați la rugăciuni, domnule.

Am schimbat o privire cu Tamid, amândoi stăpânindu-ne râsul ca și cum am fi fost din nou niște copii într-o sală de clasă.

— Să întârzii e un păcat, știi, a spus Tamid, mimând severitatea.

La școală, întârziam amândoi tot timpul. De obicei, încercam să dăm vina pe piciorul lui și învățătoarea ne mustra că e un păcat să întârzii. Ar fi putut să ne sperie, numai că la ea totul era păcat. Tamid citise Cărțile Sfinte de trei ori și, din câte a

înțeles el, nici să întârzii, nici să vorbești în timpul orei și nici să adormi la școală nu era păcat.

Dar Tamid și-a luat înapoi cârja de la Hayfa când ea a încercat să-l conducă spre casa de rugăciune și departe de mine.

— Discuția asta nu s-a terminat aici, a strigat Tamid când m-am întors spre direcția opusă.

M-am răsucit suficient atât cât să-l salut ironică, înainte să gonesc peste nisipul dogoritor, spre magazin.

Am deschis grilajele de fier de la ușa din față a magazinului, după care am dat un picior să se deschidă ca să pătrundă cât mai multă lumină a soarelui înainte să intru și eu. Am verificat sacii de sare și rafturile aranjate cu diverse lucruri la conservă, înotând în niște sucuri groase, care le făcea să țină neobișnuit de mult, și încercând să dibuiesc orice umbră care s-ar putea mișca.

Ușile și ferestrele magazinului erau în rame din fier, ca toate casele din Ultimul Ținut, dar asta nu împiedica întotdeauna anumite lucruri să se târască înăuntru în toiul nopții. În deșert învățai să cauți stafii în întuneric. Strigoii apăreau într-o mie de forme diferite. Metamorfici înalți, fără chip, care devorează carne de om și iau forma lui ca să se poată ospăta și cu familia lui. Coșmaruri mici, tari, ca pielea, care-și înfigeau dinții în piepturile bărbaților când dormeau și se hrăneau din frica lor până când sufletul era complet scos afară. Doar fierul îi ținea departe. Era și singurul care-i ucidea. Se ascundeau de lumina soarelui și le-ar fi venit de hac doar un glonț în țeastă sau un cuțit de fier care să le străpungă coastele.

Fierul prefăcea toate lucrurile nemuritoare în lucruri muritoare. Neputincioase. Așa a reușit Distrugătorul de Lumi să ucidă primele ființe primordiale. Și-așa i-au ucis oamenii, la rândul lor, pe strigoii Distrugătorului de Lumi.

Nu mai erau atâția strigoi ca pe vremuri. Ultimul om fusese ucis de un strigoi prin părțile acestea în urmă cu zece ani. Dar din când în când se târa câte unul printr-o spărtură în fier și apoi în colțurile întunecoase ale vreunei case, unde primea un glonț în cap pentru problemele create.

După ce am constatat mulțumită că magazinul era gol ca o sticlă de bețiv, am proptit ușa să stea deschisă, ca să intre orice adiere de aer înainte să arunc pe tejghea ce mi-a mai rămas din bani. Mi-au ieșit tot șase fouza și trei louzi, deși i-am numărat de

mai multe ori. Cu ei nu puteam nici măcar să ajung până în punctul din care Dustwalk nu se mai zărea, să nu mai vorbim de Izman. Și, chiar dacă aș fi golit casa de bani a magazinul fără să fiu prinsă, tot n-aș fi ajuns atât de departe.

Aveam nevoie de un nou plan. Și aveam nevoie de el repede.

Clopoțelul de fier de la ușă a zăngănit, avertizându-mă cât să am timp să-mi adun jalnica mea colecție de monede înainte să intre Pama Al'Yamin, mânându-și din urmă cei trei băieți.

Ziua se scurgea cu lentoarea unei după-amiezi în deșert, în timp ce eu mă gândeam la o soluție să plec din Dustwalk. Spre sfârșitul după-amiezii capul îmi cădea în piept, deoarece căldura încerca să mă ademenească la somn.

Tropăitului copitelor însă m-a făcut să ridic privirea la timp să văd trecând o mână de soldați care trăncăneau. Am sărit în picioare, cu gura uscată. Tamid spunea că armata vine să se ocupe de Deadshot. Deci ce făceau aici? Dacă le-a zis cineva de Banditul-cu-ochi-albaștri și le-a arătat drumul spre singura fată din deșert care ar fi putut juca acest rol?

O siluetă a dispărut în magazin iute ca o umbră, mulându-se în unghiul mort dintre ușă și fereastră. Eu bâjbâiam după pușca pe care mătușa Farra o ținea sub tejghea. Dar omul n-a venit după mine. Era atât de nemișcat, încât am crezut că nu mai respiră. Un alt cal a trecut în galop fără să se uite la magazin.

Am așteptat să plece, apoi am vorbit:

— Ce zi potrivită ca să te-ascunzi!

S-a răsucit în loc. Sheema prost înfășurată i-a căzut de pe față și am reușit să-i văd limpede chipul în lumina după-amiezii târzii care se scurgea prin fereastră. Inima mi-a tresărit un pic ciudat. Străinul.

M-am străduit să afișez o expresie impasibilă. Mi-a aruncat un zâmbet care nu se potrivea cu tensiunea din umerii lui.

— Pur și simplu aveam nevoie să scap de soare într-o zi ca asta.

Vocea-i era sigură și calmă, cum mi-o aminteam de noaptea trecută. Din partea lui, niciun indiciu că m-ar fi recunoscut și am simțit un licăr de dezamăgire.

— Știi, nu e un oraș prea mare. N-au cum să nu caute și aici, mai devreme sau mai târziu. Presupun că mai devreme.

Un alt cal a trecut zdrăngănind, apoi a încetinit, învârtindu-se primprejur. A ajuns la un popas din afara magazinului și soldatul

călare a strigat ceva. Au apărut alți doi cai. Străinului i-a zvâcnit un mușchi de pe față. Cuțitul de lângă el era cel pe care-l scosese din Dahmad noaptea trecută. Când mă salvase îl lăsasem să se descurce singur.

— Poate vrei să găsești o ascunzătoare mai bună.

Mâna lui încă se juca cu mânerul cuțitului când a ridicat privirea întrebător.

Am făcut un pas înapoi, arătându-i din cap deschizătura de sub tejghea. Soldatul descăleca acum. În secunda când s-a întors cu spatele, străinul s-a năpustit în spațiul îngust dintre ușă și tejghea.

A sărit peste tejghea și a aterizat atât de aproape de mine, încât i-am simțit umărul frecându-se de al meu înainte să se ghemuiască dedesubt. M-am adaptat rapid, așa încât stăteam drept în picioare în fața lui, cu o clipă înainte să intre soldații. Primul a rămas în prag un moment, uitându-se în fiecare colț al acestui locșor, iar ceilalți au făcut la fel. În cele din urmă, privirea lui iscoditoare s-a oprit asupra mea.

Era tânăr. Avea părul pieptănat pe spate cu mai multă atenție decât majoritatea soldaților și o față rotundă, care-l făcea să pară moale. Dar centura aurită de peste uniformă îmi arăta că e la comandă.

— Bună ziua, domnule, am spus cu cea mai bună voce de vânzătoare pe care o aveam.

Eram pe deplin conștientă de prezența străinului de sub tejghea, care încerca să-și liniștească respirația.

— Pentru tine, „comandante”.

I-a zvâcnit mâna, dar ca să mascheze s-a prefăcut că-și îndreaptă manșetele.

— Vă pot ajuta cu ceva, *comandante*?

Învățasem de mică să le arăt celor din armată un respect fals.

Cei doi soldați care îl urmaseră pe comandantul lor se poziționaseră la ușă. Ca și cum ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. Unul din ei era mai în vârstă și arăta a soldat de carieră din cap până-n picioare: spate țeapăn, ochi negri privind drept înainte. Al doilea era mai tânăr decât comandantul, poate chiar mai mic și decât mine. Înota într-o uniformă care nu i se prea potrivea, cu o privire sticloasă întipărită pe chip. Pun pariu că n-o să apuce niciodată să arate ca un soldat adevărat.

— Caut pe cineva.

Comandantul avea un accent nordic, ascuțit. Am simțit brațul străinului atingându-mi ușor piciorul în timp ce se încorda. N-am știut dacă e de la glasul soldatului sau fiindcă se aștepta ca eu să-l trădez.

Am dat din gene cât am putut eu de nevinovat spre comandant.

— Ce nostim! Majoritatea bărbaților de pe-aici își caută câte-o femeie.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să-mi amintesc că ar fi putut să mă împuște în cap și să numească asta a face dreptate. Soldatul mai în vârstă a tușit ca să-și acopere un hohot de râs.

Comandantul doar s-a încruntat, probabil crezând că n-am înțeles ce a spus.

— Un criminal. L-ai văzut?

— Am văz't câțiva oameni azi, am ridicat eu din umeri. Fat Pama și fiii ei erau aici, cu câteva ore în urmă, la fel și Sfântul Părinte.

— Bărbatul ăsta nu-i de pe-aici.

Capul i-a zvâcnit dintr-o parte în alta, cercetând micuțul magazin. Se plimba de jur-împrejur cu pași egali, iar călcătura lui făcea sticlele de lichior de pe raftul din spatele meu să vibreze și să se ciocnească una de alta.

— Serios?

Îl urmăream îndreptându-se spre ușa magaziei și privind cu ochii mijiți printre stivele de alimente la conservele care se tot micșorau. Proviziile noastre erau prea puține pentru a putea ascunde pe cineva acolo.

Când s-a întors cu spatele la mine, am observat o pată roșie, proaspătă pe tejghea. Ca o picătură de sânge. Am atins-o cât de firesc am putut.

— Ți-ai da seama, dacă l-ai vedea, spunea tânărul comandant cu accentul lui bine strunit.

Am zâmbit de parcă nu mi-ar fi bătut inima să-mi iasă din piept, spunându-mi să fug spre dealuri.

— Cum am zis, nu prea au fost bărbați pe-aci azi. Nici străini.

— Sigur?

— Păi, am fost aici toată ziua. Și e destul de liniște de la căldură.

— Mai bine fii deșteaptă și nu mă minți, *fetițo*!

Mi-am mușcat limba. Era doar un pic mai mare decât mine. Optsprezece. Nouăsprezece ani, cel mult. Probabil era de-o vârstă ca străinul. Mi-am încrucișat brațele, având grijă să ascund pata de sânge, și m-am aplecat peste tejghea cu un zâmbet pe buze.

— Vai, dar eu nu mint, comandante! Minciuna e un păcat, nu?

Unde era Tamid când aveam nevoie de el să împărtășim și noi o glumă?

— Deșertul ăsta e plin de păcat, a intervenit, spre surprinderea mea, cel mai mic dintre cei doi soldați.

Comandantul s-a uitat la soldatul său exact în clipa în care m-am uitat și eu. Mă așteptam să primească o mustrare aspră fiindcă vorbise neîntrebat. Dar comandantul n-a scos niciun cuvânt. Nu era de mirare că soldatul mai mare nu s-a mai străduit atât să-și ascundă râsul. Niciun comandant care vrea să fie respectat n-ar lăsa un soldat să vorbească neîntrebat.

Soldatul cel tânăr mi-a întâlnit privirea și mi-am dat seama tresărind că ochii lui erau la fel de albaștri că ai mei.

N-am mai cunoscut în viața mea un mirajin cu ochi de culoare deschisă. Locuitorilor din deșert li se hărăziseră păr închis la culoare, piele asemenea și ochi negri. Gallanii, în schimb, erau opusul lor.

Pentru că aveau dreptul la armele noastre, cei din armata gallană aveau impresia că au dreptul la toate celelalte lucruri din deșert. Cu câțiva ani în urmă, oamenii din Dustwalk o spânzuraseră pe tânăra și frumoasa Dalala Al’Yimin, după ce pusese ochii pe ea un ostaș gallan. Toate femeile din oraș o mângâiaseră pe mama Dalalei, spunându-i că s-o spânzure era cea mai bună idee, având în vedere că nu mai era de folos nimănui după ce el își făcuse de cap cu ea.

În noaptea aceea mă uitasem la propriii mei ochi albaștri și mă gândisem la gallanii cu ochii și părul lor deschise la culoare. Ani buni nu înțelesesem cu adevărat ce voia să spună tatăl meu când îl apuca vreo criză de beție și o făcea pe mama curvă de străin. Dar eu aveam paisprezece ani pe-atunci, eram destul de mare să înțeleg că oamenii credeau pe bune că bărbatul cu ochii negri din deșert cu care mama mea cu ochi negri se căsătorise era tatăl meu adevărat.

M-am gândit că mama fusese mai isteață decât Dalala. Reușise să se căsătorească cu Hiza la timp ca să susțină că el

era motivul pentru care purta un prunc în pântece, și nu vreun soldat străin care o prinsese singură și o siluise într-o noapte întunecată în deșert. Și când am venit pe lume cu ochii mei de altă culoare, nimeni n-a spus decât că sunt fiica lui Hiza, cel puțin nimeni din acest oraș.

Mi se părea că sfrijitul de soldat avea o mamă la fel de isteață ca a mea. Dar nu atât cât să-l țină departe de armată. Soțul mamei lui o fi vrut să scape de el, am presupus. De aceea o fi îmbrăcat uniforma prea de mic, când era prea firav și prea slobod la gură ca să reziste prea mult.

Când privirea lui albastră a întâlnit-o pe a mea, căldura deșertului parcă a devenit dintr-odată sufocantă. Magazinul se făcea tot mai strâmt în jurul nostru, aerul îngroșându-se din cauza căldurii tensionate. Am simțit o boabă de sudoare rostogolindu-mi-se în jos pe ceafă.

— Chiar așa, Noorsham.

Brusc, vocea comandantului mi-a atras iar atenția la el, în timp ce își trăgea din nou manșetele nervos. Le-a făcut un semn celor doi soldați. Soldatul mai în vârstă s-a aplecat spre cel mai mic și i-a zis ceva înainte de a-l scoate afară, prinzându-l strâns de cot. Mi s-a părut un gest ciudat.

Dar n-am avut timp să mă gândesc. Pentru că iată-mă, din senin, singură cu comandantul. Și cu un străin pe care-l ascundeam. Credeam că nu vrea decât să scape de oricine ar fi putut interveni. Am atins cu mâna pușca de sub tejghea.

Ca să mă poată studia direct, comandantul m-a prins între brațele lui, să nu scap.

— Omul e periculos. E mercenar și cei de teapa lui se învârtesc în jurul banilor. E război.

De parcă eu aș fi trăit șaisprezece ani fără să-i observ pe soldații gallan la noi în deșert.

— Miraji are mai mulți dușmani decât poți tu să înțelegi. Și oricare dintre ei ar fi putut să-l plătească pe bărbatul respectiv. Dacă i-ar fi de folos, i-ar tăia gâtul unei fete cu nesaț. Doar că înainte i-ar face și altele, dacă pricepi ce vreau să zic.

M-am întors cu gândul la noaptea trecută, la străinul care pășise în bătaia unui pistol ca să salveze un puști.

— Dacă totuși o să-l vezi, mai bine-i spui tatălui tău.

M-am încruntat, prefăcându-mă că nu înțeleg.

— Eu n-am tată.

— Atunci, soțului.
S-a îndepărtat de mine, netezindu-și manșetele cu un tic nervos.
— Nici de ăsta n-am, am continuat să fac pe proasta. Totuși, i-aș putea spune unchiului, dacă-i bine așa.
Comandantul a dat din cap, parcă mulțumit că sunt proastă făcută grămadă, nu o mincinoasă. L-am urmărit cu privirea tot drumul spre ușă.
Dar nu m-am priceput niciodată să-mi țin gura.
— Domnule... Comandante! am strigat eu cu ochii în jos, ca o fată respectuoasă în prezența unui ofițer.
Cu capul în jos, mă holbam direct în ochii străinului. Iar pe fața lui a apărut ceva și o clipă m-am întrebat dacă el nu mă recunoaște de noaptea trecută.
— Criminalul ăsta pentru ce e căutat?
Comandantul s-a oprit pe verandă.
— Pentru trădare.
Am ridicat din sprâncene spre străin în semn de întrebare. Sub tejghea, el mi-a făcut cu ochiul, iar eu n-am putut să nu-i zâmbesc.
— Atunci, o să fiu cu ochi-n patru, domnule.
Am așteptat până nu s-a mai auzit calul comandantului înainte să-l ajut pe străin să se ridice în picioare.
— Trădare?
— Minți destul de bine, mi-a zis și un zâmbet mic încă îi juca pe față. Pentru cineva care nu minte.
— Am exersat destul de mult.
Mâna lui a zăbovit pe-a mea, iar degetele lui m-au pipăit ca să simtă pulsul. Am lăsat brațul în jos și am ridicat ochii. Și atunci am observat pata roșie care îi colora cămașa albă, ca sângele de pe tejghea.
— Întoarce-te!
Am tras aer printre dinți. Spatele cămășii era roșu tot.
— N-aș vrea să te îngrijorezi, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă, dar ai observat că ai fost împușcat?
— A!
Uitându-mă la el de mai aproape, am băgat de seamă că se ținea strâns de tejghea ca să rămână în poziție verticală.
— Aproape uitasem.

4.

Ne-am așezat pe podea, în spatele tejghelei, pentru ca străinul să se poată ascunde dacă intră cineva. Sângele era mai mult uscat și cămașa i se lipise de piele. A trebuit să i-o tai cu cuțitul. Era lat în umeri și numai mușchi; respira ușor, iar mușchii când i se încordau, când i se relaxau atunci când eu desprindeam materialul distrus. Eram aproape cât să simt mirosul de fum de la incendiul din noaptea trecută.

Am luat o sticlă de băutură de pe raft. Străinul stătea perfect nemișcat, iar eu am înmuiat în rachiu un colț de la cămașă și am trecut-o peste pielea lui. Aveam de irosit mai multă băutură decât apă.

— N-ar trebui să mă ajuți, să știi, a spus după o clipă. N-ai auzit ce-a zis cinstitul comandant Naguib? Sunt periculos.

— Da, mă rog…, am pufnit eu, și el e la fel.

Eram cât se poate de sinceră, având în vedere că nu puteam să-i spun că Banditul-cu-ochi-albaștri îi era dator.

— În plus – mâna îmi țâșni în sus –, cuțitul e la mine-n mână.

Când a simțit lama pe gât, a înghețat. I s-au ridicat și firele de păr de pe ceafă. Și apoi a râs.

— Se pare că da.

Când a vorbit, pielea i s-a frecat periculos de aproape de cuțitul ca o lamă de ras.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Știu.

Am încercat să sune ca un avertisment și m-am întors la îngrijitul umărului. Am scotocit cu vârful cuțitului în pielea lui. Mușchii i s-au strâns sub mâna mea, dar n-a urlat de durere.

Când să ajung sub glonț, am observat un tatuaj pe coaste. M-am întins și i-am atins marginea cu vârfurile degetelor. Mușchii i s-au încordat sub mâna mea, dându-mi fiori în tot brațul.

— E un pescăruș.

Când a vorbit, pasărea de cerneală s-a mișcat sub vârful degetelor mele.

— Pescărușul negru. Așa se numea primul vas pe care m-am înrolat. Pe vremea aceea mi se părea o idee măreață.

— Ce făceai pe un vas?

— Navigam.

Îi simțeam neliniștea crescând sub degetele mele. A expirat cu putere, ceea ce a făcut pasărea să zboare. Mi-am tras mâna și l-am simțit mai relaxat.

— Nu cred că glonțul a rupt vreun mușchi din umăr, am spus, scobind cu cuțitul. Nu te mișca!

M-am sprijinit cu coatele de corpul lui pentru susținere. Avea un tatuaj cu o busolă pe celălalt umăr; se ridica și cobora lângă mine în timp ce respira cu greutate. Glonțul a căzut cu un clinchet pe pământ și sângele i-a țâșnit nestăvilit. Am apăsat iute cămașa distrusă peste rană, cu o singură mână.

— Ai nevoie de copci.

— O să fiu bine.

— Poate, dar o să fii și mai bine cu copci.

A râs, dar nu părea un râs relaxat.

— Carevasăzică ai făcut o școală medicală?

— Nu, am spus, apăsându-i cârpa îmbibată în rachiu pe spate mai tare decât trebuia, apoi am luat de pe raft o papiotă urâtă de ață galbenă și un ac, dar prin părțile astea nu se poate să nu vezi zeci de oameni împușcați.

— Eu credeam că în orașul ăsta nici nu există mai mult de câteva zeci de oameni.

— Exact asta cred și eu, am răspuns și, deși nu-i vedeam fața, știam că zâmbește.

Și-a înfipt unghiile în podea când i-a alunecat acul în piele. O întrebare creștea în mine ca o mâncărime, așa că a trebuit să-i dau glas.

— Și cum l-ai trădat pe Sultan, când tu nici măcar nu ești din Miraji?

— M-am născut aici, a zis el după o clipă.

Dar știa că eu nu asta voiam să întreb. *Ce fel de trădare putea să comită un mercenar*? Întrebarea îmi stătea pe vârful limbii.

— Nu prea s-ar zice, am comentat în schimb.

— Nu aici. În Izman.

A amintit de capitală, ceea ce m-a lovit în moalele capului acum, că fusesem atât de aproape să ajung acolo noaptea trecută.

— Deși mama era dintr-o țară numită Xicha. Acolo am trăit cea mai mare parte din viață.

— Cum e pe-acolo?

El n-a răspuns și eram sigură că n-avea de gând să-mi spună.

— Presupun că n-ai văzut niciodată o furtună, a zis, și nu știi cum e aerul greu, care ți se agață de piele și ți se strecoară degetele pe sub haine.

Ochii mi se îndreptară spre propriile mele degetele aflate pe spatele lui gol; umerii când i se ridicau, când îi coborau în timp ce vorbea.

— Aerul din Xicha e așa tot timpul. Și pe cât de uscat și de mort e tot în țara asta, pe atât de verde și de viu e tot acolo. Bambusul crește atât de repede, că într-o bună zi ar putea smulge casele din temelii. Chiar și în oraș. De parcă ar încerca să ne ia înapoi pământul pe care ne-am clădit casele. Și e atât de cald, că femeile umblă cu evantaie de hârtie așa de colorate, încât stârnesc invidia duhurilor. Ne răcoream sărind în mare îmbrăcați și străduindu-ne să nu ne lovim de vreun vas. Vase din întreaga lume. Cele din Albish, pe care erau sculptate sirene goale, și cele din Sves, construite să apere de frig. Și cele din Xichian, care arătau ca niște dragoni, sculptate dintr-un singur copac. Unii copaci din Xicha sunt mai înalți decât turnurile din Izman.

— Cre' că n-ai de gând să-mi spui ce cauți aici, nu? am întrebat.

— Cre' că nu, răspunse el, tresărind când i-a trecut acul prin piele. Cre' că n-ai de gând să-mi spui ce te-a făcut să-l minți pe-amicul nostru, comandantul Naguib Al'Oman pentru mine, nu?

— Cre' că nu, am replicat și acul mi s-a oprit în pielea lui. Naguib Al'Oman?

Erau nume comune, dar…

— E fiul sultanului?

— De unde știi?

A înclinat un pic capul, trăgând adânc aer în piept când eu terminam de cusut rana.

— Toată lumea știe povestea Prințului Rebel și a celorlalți prinți care au concurat în întrecerile pentru sultim.

Când sultanul Oman era de puțină vreme pe tron, una dintre cele mai frumoase soții ale lui i-a dăruit un fiu, Ahmed. Un băiat puternic și inteligent și, chiar dacă haremul sultanului s-a mărit

și mai multe soții i-au dăruit și alți fii, Ahmed era primul care se bucura de favorurile tatălui său. Trei ani mai târziu, aceeași soție a dat naștere unei fiice, dar nu era un copil, ci un monstru, pe jumătate om, pe jumătate djinn, cu solzi în loc de piele, gheare în loc de degete și coarne ieșindu-i din capul violet.

Văzând că l-a trădat cu un djinn nemuritor, Sultanul și-a bătut soția până la moarte. În aceeași noapte, copilul-monstru și Ahmed au dispărut fără urmă.

Peste paisprezece ani, a venit timpul pentru întreceri. Așa se alegea sultimul, urmașul la tron, de pe vremea când apăruse miraji. Potrivit tradiției, cei mai mari doisprezece prinți se luau la întrecere pentru coroană.

Se întâmpla acum mai bine de un an. Mama era încă în viață. Și, când vestea despre întreceri a ajuns la Dustwalk, chiar și cei care spuneau că jocurile de noroc sunt un păcat s-au apucat să parieze care dintre tinerii prinți avea să câștige tronul.

În ziua concursului, cei doisprezece fii s-au aliniat și tot orașul s-a adunat să se uite. Apoi un al treisprezecelea s-a alăturat mulțimii. Când și-a scos gluga, era leit sultanul Oman când era tânăr și nimeni n-a putut să-l contrazică în clipa când a zis că e prințul Ahmed și că s-a întors. Dincolo de bănuielile despre întoarcerea bruscă a prințului, legea tradiției a fost respectată. Prințul Ahmed avea să concureze și cel mai mic dintre cei doisprezece prinți a fost exclus din concurs. Pe acela îl chema Naguib. Îi știam numele pentru că, atunci când oamenii pariau în întrecerile pentru desemnarea sultimului, înainte să vină vestea despre Prințul Rebel, pariurile indicau că Naguib avea să fie primul ucis în întrecere. Se pare că fratele risipitor i-ar fi salvat viața lui Naguib, excluzându-l din întrecere.

Ahmed i-a învins pe toți ceilalți unsprezece prinți la proba de istețime, un labirint imens, plin de capcane, construit în palat, și la proba de înțelepciune, o ghicitoare formulată de cel mai înțelept sfetnic al sultanului. La proba de putere, care consta în luptă corp la corp, Ahmed a câștigat toate luptele până când au mai rămas în picioare numai el și prințul Kadir, întâiul născut dintre fiii sultanului. S-au luptat toată ziua, până când Kadir s-a dat bătut. În loc să-și execute fratele mai mare, Ahmed i-a cruțat viața.

S-a întors cu spatele la el și a dat ochii cu tatăl lor să revendice titlul de sultim. În spatele lui Ahmed, Kadir a ridicat

sabia, pregătind o lovitură care i-ar fi ucis fratele. În clipa aceea, sora lui Ahmed, fiica-monstru a djinnului, a coborât din mulțime și a renunțat la chipul omenesc, folosindu-se de puterile supranaturale moștenite de la tatăl ei pentru a devia lama lui Kadir, care astfel a dat greș. Mânios pe gestul acesta, sultanul l-a declarat sultim pe Kadir și a poruncit executarea lui Ahmed. Dar tânărul prinț a scăpat în deșert împreună cu adepții lui și cu sora-monstru ca să declanșeze o revoltă pentru a-și obține tronul. *Un nou început, un nou deșert.*

Am legat firul și am retezat cu cuțitul ce era în plus.

Străinul s-a întors, lăsându-mă să-i văd pentru prima dată pieptul gol. Dintr-odată, am simțit nevoia să mă uit oriunde, dar nu la el. Ceea ce era o prostie, pentru că eram în deșert și îi văzusem fără cămașă pe toți bărbații pe care-i cunoscusem în viața mea. Dar pe acesta nu-l cunoșteam. Și nu prea le observam mușchii de pe brațe, stomacul care urcă și coboară sau vreun soare tatuat în dreptul inimii.

Se uita la mine în lumina soarelui care dispărea repede.

— Nu știu nici măcar cum te cheamă, mi-a spus.

— Nici eu nu știu cum te cheamă pe tine.

Am ridicat ochii, dându-mi la o parte de pe față părul închis la culoare cu încheieturile mâinilor, ca să nu mă fac numai sânge peste tot. Le-am șters cu una dintre zdrențele încă îmbibate în alcool.

— Jin.

Îmi spusese un nume fals noaptea trecută, deși el nu știa. Nu eram prea sigură că acum îmi spune un nume adevărat Nu semăna cu niciun nume auzit vreodată.

— Ești sigur? am insistat.

— De cum mă cheamă?

Gura i s-a răsucit când și-a întors umărul rănit, trăgând de pielea goală de pe pântece, așa că am putut vedea marginea unui alt tatuaj, care se oprea exact deasupra brâului. Brusc, mi-am dorit să știu ce e. Mi-am simțit gâtul fierbinte la gândul ăsta.

— Mda.

— Destul de sigur.

— Sigur nu mă minți? l-am săgetat cu privirea.

Rânjetul i s-a întins pe toată fața.

— Minciuna-i un păcat, nu știai?

— Da, așa am auzit.

Ochii lui Jin dansau pe fața mea într-un fel care mă neliniștea.

— Știi că aș fi murit fără ajutorul tău.

Și eu la fel.

Dar nu i-am spus asta. Nici nu i-am zis în glumă c-ar trebui să-mi spună Oman, cum aș fi vrut eu, ori Banditul-cu-ochi-albaștri sau orice altceva aș fi vrut să-i zic.

— Amani. Pe mine mă cheamă Amani Al'Hiza, i-am mărturisit.

Era al naibii de greu să ai încredere într-un băiat cu un zâmbet ca ăsta. Un zâmbet care mă făcea să vreau să-l urmez exact în locurile despre care îmi povestise și, în același timp, să fiu sigură că el n-ar trebui să facă așa ceva.

— Pot să-ți fac rost de o cămașă curată, am reușit să zic.

Mi-era destul de greu să mă holbez la fața lui, când atât de mult se vedea din corpul lui.

— Așteaptă-mă aici!

— Armata o să se întoarcă după mine.

Se scărpină pe ceafă, împingând tatuajul de pe șold și mai sus. Părea să fie un animal pe care nu l-am recunoscut.

— Probabil c-ar trebui s-o iau din loc, a continuat.

— Presupun că da.

Mi-am luat ochii de la el. Mi-am amintit că nu puteam avea încredere în el. De fapt, nu-l cunoșteam pe băiatul ăsta străin, cu nume ciudat. Nu contează că ne-am salvat viața unul altuia. Îl știam de două zile cu totul. Dar la dracu' cu toate astea! Îmi plăcea de el de două ori mai mult decât de bărbații din acest oraș pe care îi știam de-o viață. Și aici era în joc chiar viața mea. Într-un fel sau altul.

— Ar trebui să mă iei și pe mine.

— Nu.

Răspunsul lui Jin a venit atât de repede, încât știam că s-ar fi așteptat să-l întreb, poate chiar înainte ca eu să mă fi hotărât. Nu m-a privit în ochi, dar a continuat:

— Mi-ai salvat viața și eu îți întorc serviciul.

— Dar nu ți-am cerut, am încercat să-mi controlez disperarea din voce. Tot ce-ți cer e să mă scoți de-aici.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea, atrăgându-mă în capcana lor.

— Nici măcar nu știi unde mă duc.

— Nu-mi pasă.

M-am surprins aplecându-mă mai aproape, atât de aproape, încât deja nu mai era nimic între noi.

— Pur și simplu, am nevoie de ajutor să plec oriunde de aici. Undeva unde să existe tren sau un drum cumsecade. Și apoi, s-a cam terminat și o să-mi pot găsi singură drumul spre Izman. N-am ce să găsesc aici, cum nici tu n-ai.

— Și cine spune că în altă parte o să găsești?

Cuvintele lui m-au înțepat.

— Tre' să fie ceva mai mult decât aici.

El a râs și în acea fracțiune de secundă am fost în avantaj. Așa că am profitat de ocazie:

— Te rog!

Eram cât de aproape se putea să fiu de el, dar fără să-l ating.

— Nu ți-ai dorit niciodată ceva atât de mult, încât să devină mai mult decât o dorință? *Trebuie* să plec din acest oraș. Am nevoie de asta ca de aer.

A expirat din toți rărunchii. Am văzut că hotărârea îi slăbește. N-am îndrăznit să mai spun niciun alt cuvânt, ca nu cumva să mă duc într-o direcție greșită.

Apoi au început să bată clopotele și momentul s-a năruit. M-am uitat de jur-împrejur și aproape că mi-am spart capul de tejghea.

— Nu-i un pic cam devreme pentru rugăciunile de seară? a întrebat Jin, iar eu mă gândeam la același lucru.

— Nu-s clopote rugăciune.

Mi s-a părut că-mi stă inima-n loc, dar încă respiram. Am ascultat suficient cât să fiu sigură.

— Dacă armata a…

— Nu, l-am întrerupt. N-au tras clopotele pentru armată.

— Ar trebui să…

— Gura!

Am ridicat o mână să-l fac să tacă. Să putem asculta. Eram sigură că știu sunetul ăla disperat, deși trecuseră ani buni de când îl auzisem ultima dată. Peste câteva secunde s-au auzit și altele. Clopote de pe verande, de la ferestrele deschise. Fier lovindu-se de alt fier. Sunetul mi-a dat fiori pe spinare.

— E o vânătoare.

Și apoi am alergat spre ușă.

5.

Am ieșit ca vijelia din magazin și m-am izbit direct de Tamid.

— Venisem să te caut.

Era fără suflare și abia se odihnea pe cârjă.

— Ar trebui să te întorci înăuntru, mi-a zis.

— E..., am început eu.

— Da, un buraqi, a dat el din cap aprobator, iar mie mi-a sărit inima de emoție.

Un cal de deșert. O ființă primordială plăsmuită înainte să ne naștem noi, muritorii, din nisip și vânt. Care putea fugi până dincolo de capătul lumii fără să obosească. Și, dacă prindeai vreuna, ea valora greutatea ei în aur.

— Mă-ntorc pe dracu'!

Am mijit ochii spre marginea orașului. Eram mai mult decât sigură că zăresc un nor de praf și niște bărbați apropiindu-se, mânând creatura cu pricina cu niște bare de fier. O fi apărut într-una dintre capcanele vechi.

— O fi apărut din cauza focului de la Deadshot, a zis Tamid cu glasul lui de predicator. Ființelor Primordiale le place focul.

Am văzut un cui strâmb ieșind din lemnul verandei și l-am scos cu o smucitură. Pe vremuri oameni din deșertul ăsta își câștigau pâinea adunând metale din munți și trimițându-și fiicele în nisipuri, cu mănuși de fier, ca să prindă și să îmblânzească buraqi. Să-i prefacă din nisip și vânt în carne și sânge pentru ca oamenii să-i ducă la oraș și să-i vândă. Apoi sultanul a construit fabrica. Nisipul s-a umplut cu pilitură de fier. Până și apa avea gust de fier. Buraqii s-au rărit, corturile s-au transformat în case, iar negustorii de cai au devenit muncitori.

Fierul putea stăpâni ființele primordiale. Sau le putea ucide, cum putea ucide și-un strigoi. Legându-le de viața muritoare. Dar numai noi le puteam transforma în carne și sânge atât cât să le încătușăm.

Tamid citise într-un text sfânt că nu există femei printre ființe primordiale. Ei n-aveau nevoie de fii. Ei puteau pur și simplu să trăiască în veci, spre deosebire de făpturile muritoare. Ei n-aveau nevoie de noi.

Dar, dacă într-adevăr cunoașterea înseamnă putere, faptul că nu știau era cea mai mare slăbiciune a ființelor nemuritoare. Cu toții știam poveștile alea. Djinni care se îndrăgostesc de prințese de rang înalt și le îndeplinesc toate dorințele. Fete frumoase, care ademenesc coșmaruri drept în tăișul armelor bărbaților. Fiice curajoase de negustori, care prindeau buraqi și îi călăreau până la marginile pământului.

Ei erau atrași de noi, dar în același timp erau vulnerabili în fața noastră. Noi îi puteam preface în carne și oase.

Oamenii se revărsau acum peste tot pe verande și o sclipire de emoție îi străbătea pe toți. Un buraqi însemna fie o grămadă de aur pentru cine îl prinsese, fie o grămadă de sânge. Fie amândouă.

Calul buraqi sălta, din ce în ce mai vizibil la marginea orașului.

S-a auzit un țipăt. S-au trântit câteva uși. Majoritatea oamenilor s-au aplecat pe spate ca să vadă mai bine. Eu m-am cățărat pe unul din canturile magazinului, întinzând gâtul, la fel ca restul.

Se pregătea o luptă pe cinste.

O clipă a părut un cal muritor. În următoarea, era nisip curat. Trecea de la aur strălucitor la roșu-aprins, foc și soare într-un deșert bătut de vânturi. Un fior de entuziasm, al unui neam care trăia de mult în deșert, trecu prin mine. Fabrica ne schimbase obiceiurile. Nu mai eram niște triburi din deșert, care vânează buraqi. Dar încă umpleam deșertul cu capcane de fier. Când se declanșa una din capcane, toată lumea știa ce să facă.

Un zornăit de lanțuri mi-a atras atenția. Tânăra văduvă Saira era agățată de un capăt sub cutia cu za’atar de pe fereastra ei, iar celălalt capăt fusese legat de casa de rugăciune de Sfântul Părinte. Jumătate din oraș își arunca pilitură de fier pe la ferestre, aceeași după cum fiecare gospodărie ținea la îndemână așa ceva în caz de atac al strigoilor din deșert. Se amesteca în nisip și în aer, până când tot orașul devenea o închisoare pentru o ființă primordială.

Buraqi s-a ridicat în două picioare cu un țipăt. Bărbații îl strângeau în chingi cu bare de fier ca să nu se cufunde înapoi în nisip. Copitele lui se izbiră cu putere în creștetul învățătorului Musa Al’Fadi, lovindu-l. Sângele s-a împrăștiat pe nisip.

Auriu și roșu ca pielea lui.

Unchiul Asid a împuns calul cu capătul vătămător al barei de fier. Buraqi s-a ridicat imediat pe picioarele din spate, cu rana sângerând. Suficient cât oamenii să se retragă în spatele lanțurilor de fier, împreună cu toți ceilalți. Misiunea lor se terminase.

Bărbații l-au adus pe buraqi în oraș. Dar mai departe fiecare femeie era pe cont propriu. Dacă prindeai calul acesta și reușeai să-l ții în frâu atât cât să-l prinzi în forma lui muritoare, atunci era al tău sau mai degrabă al soțului ori al tatălui tău. Ori, în cazul meu, al unchiului. Iar banii din vânzarea calului era tot ai lui.

Nu că eu aș fi avut de gând să-l predau, dacă l-aș fi prins. La naiba, aveam nevoie de o nouă soluție ca să plec de aici. Ei bine, acum aveam. Acum trebuia doar să-l prind.

Celelalte femei pierdeau vremea lângă lanțurile de fier. Văduva Saira își trecea limba peste buzele crăpate. Chiar și Shira ieșise din casa unchiului meu. Parcă se ruga, cu degetele prinse în lanțul de fier. Inima îmi bubuia cu putere și, brusc, o simțeam prin tot corpul – stomac, gât, oriunde altundeva decât în locul ei de drept.

Doi pași și-am ajuns la lanțul de fier. Asta era șansa mea. Scăparea mea.

— Amani..., m-a strigat Tamid.

M-am întors să răspund. Sclipirea unui halat roz mi-a atras atenția. Mătușa Farra chelălăia numele Shirei când verișoara mea a scăpat pe sub lanț și a luat-o la fugă spre buraqi.

Naiba s-o ia! Dintre toate ocaziile în care trebuia să se hotărască să facă și ea altceva decât să lenevească. Buraqi, care se zvârcolea disperat între nisip și piele, s-a întors și a atacat-o.

De data asta însă n-avea să câștige.

M-am trântit la pământ și m-am rostogolit sub lanțul de fier. Eram deja în picioare și alergam înainte ca Tamid să-și strige tot avertismentul. Aveam să ajung la calul de nisip înaintea ei și eram al naibii de sigură că n-o să i-l dau unchiului Asid.

M-am năpustit pe Shira și ne-am izbit amândouă de pământ. O copită m-a lovit în cap și ochii mi s-au împăienjenit de durere.

Am dat să mă ridic, dar mâna Shirei mi s-a prins de gleznă, trăgându-mă în jos. Ochii-i erau aproape la fel de sălbatici ca ai calului buraqi.

— Mama o să-ți tăbăcească pielea pentru asta, a șuierat ea, iar unghiile i s-au înfipt în pielea delicată a încheieturilor de la mâinile mele.

— Mai întâi să mă prindă!

I-am tras un genunchi în stomac înainte s-o las să ne omoare pe amândouă. M-am desprins de silueta ei chircită, grăbindu-mă să mă ridic în picioare.

Vreo cinci-șase femei intraseră în țarcul de fier în timp ce noi ne încăieram de parcă am fi fost în curtea școlii. Ele păstrau distanța. Copitele calului buraqi se adânceau iar în nisip. Nu mai era mult până să se întoarcă la forma lui nemuritoare și să devină parte din deșert.

Am fluierat. S-a răsucit.

Vreme de câteva bătăi lungi de inimă ne-am uitat unul la altul. Am făcut un pas. Apoi încă unul. Apoi încă doi. Încă nu se mișcase.

Dintr-odată Saira s-a aruncat pe el, ținând strâns un pumn de pilitură de fier. Buraqi i-a țâșnit din cale. Și apoi m-a atacat pe mine.

M-am chinuit să rămân fermă pe poziție. Ca și cum ar fi trebuit să țin piept din nou glonțului lui Jin. N-aveam de gând să mor azi, nici măcar acum, când copitele calului buraqi tăiau nisipul și greutatea lui se năpustea spre mine.

M-am ferit din fața lui cu o clipă înainte să ajungă la mine. Am întins mâna, ținând cuiul; pielea mea a atins-o pe-a lui, apoi m-am apropiat direct de coasta lui. Fier și piele.

Țipătul calului buraqi a sunat ca o sfâșiere și l-am simțit până în străfundul ființei. Mă mișcam odată cu fiara nemuritoare care se lupta cu furie. Țineam pasul cu ea, străduindu-mă să păstrez pielea în locul duhului. I-am văzut neliniștea de pe chip. El nu voia să fie prins. Am înțeles asta. Nici eu nu voiam. Cuiul mi-a căzut din mână, dar nu mai conta.

Mâinile mi s-au încolăcit în jurul gâtului său, care se transforma în mușchi. Lumea părea să renunțe, în timp ce buraqi gâfâia lipit de pieptul meu. Soarele și nisipul s-au preschimbat în carne și sânge sub degetele mele. I-am simțit puterea sub mine, la fel de veche ca lumea, mai veche decât moartea, întunericul și păcatul. Nu trebuia decât să urc pe spatele lui și să-l las să mă ducă până la capătul deșertului.

Buraqi a țipat și gândurile mi s-au împrăștiat, țipătul făcând să se desprindă ceva din mine și să se agațe de animal.

Cineva m-a împins înapoi în timp ce bărbații au înconjurat fiara, cu unchiul meu în frunte. Șansa mea de a fugi dispăruse. Buraqi a nechezat încet, avea o bucățică de fier îndesată între dinți și unghii și îi bătură cu ciocanul potcoave în copite. Trei potcoave de fier, suficient cât să-l lege pe veci de forma lui fizică, și una de bronz, ca să-l facă ascultător.

Bărbații au strigat să trimită vorbă că avem un buraqi. Privitorii chiuiau de bucurie și râdeau. Copiii băteau din palme. De mine deja uitaseră. Fiara scutura din cap, uitându-se la mine ca și cum aș fi trădat-o.

Aveam sânge în păr și pe haine. Nu. Nu puteam să-i las să-l ia atât de ușor. Am înaintat prin mulțime înainte să mă răzgândesc.

Cineva m-a înșfăcat de braț, trăgându-mă deoparte, între două case. O mână mi-a acoperit gura ca să nu țip.

— Salutare, micuță don’șoară bandit! mi-a șoptit în ureche un glas neplăcut.

6.

— La naiba, Fazim!

L-am împins la o parte. Cred că până la urmă scăpase cu viață din Groapa Pistoalelor. Și el mi-a zis „Bandit”. Știa.

— Ce dracu’ se întâmplă cu tine?

Fazim mi-a dat drumul, îndesându-și mâinile în buzunare. A luat doi pași distanță, până la marginea porțiunii întunecate dintre cele două case. N-avea nevoie să mă păzească atât de aproape. Amândoi știam că n-aveam unde să fug.

— Întotdeauna târăști fetele în spatele casei să le bați că i-au dat un genunchi în stomac iubitei tale?

M-am sprijinit cu spatele de cadrul fragil de lemn.

— Mărită-te cu mine!

A spus-o atât de brusc, încât m-am uitat la el o clipă, bărbia încă tremurându-mi. Apoi am izbucnit în râs. Nu m-am putut abține. Părea al naibii de mulțumit de sine. De parcă chiar se aștepta să accept.

— Ei bine, să mă vopsești violet și să-mi spui djinn, dacă nu e cea mai mare prostie pe care am auzit-o pe ziua de azi!

Mi-am dat la o parte părul plin de sânge de pe față.

El încă rânjea.

— Ai ochi frumoși, să știi. Mai era cineva cu ochi ca ai tăi noaptea trecută în Deadshot. I se spunea Banditul-cu-ochi-albaștri. Ceea ce m-a pus pe gânduri, că-n deșertul ăsta nu-s mulți cu așa ochi.

Acum s-a găsit să-și pună și el mintea la contribuție.

— Vrei să spui că am un frate de mult pierdut?

— Știi bine ce vreau să spun, Amani.

A venit spre mine, dar eu am opus rezistență fiecărei părți din mine care-mi zicea să fac un pas înapoi. La doar câțiva metri, scandalul legat de buraqi era încă în toi, dar în clipa aceea mi s-a părut că lumea se reducea la Fazim și la mine.

— Și o să te măriți cu mine, ca să n-afle nimeni altcineva.

Și după?

Ochii mi-au țâșnit spre deschiderea dintre cele două case. Am văzut un halat colorat, cineva se grăbea încoace. Îmi doream ca persoana care venea să se uite spre noi.

— Adică ești îndrăgostit de mine, iar lunile cu Shira au fost un mare șiretlic, când tu de fapt așteptai să mi se termine perioada de doliu?

Fazim a rânjit. Ca și cum abia aștepta să-l întreb.

— Ei bine, până să prinzi buraqi, Shira era cea mai bună șansă pe care o aveam în oraș, care să mă ajute să devin om bogat.

— Și-o să te ajute și mai mult după ce unchiul meu o să vândă calul.

Ăsta o fi fost motivul pentru care Shira se aruncase în luptă? Să-l facă pe idiot să se căsătorească cu ea, din dragoste sau sete de bani?

— Vezi tu, m-am gândit totuși la toate, a zis și s-a lovit peste cap.

Era chiar prost dacă se purta ca și cum ar fi fost cel mai deștept om care s-a născut vreodată.

— Sigur, dacă mă căsătoresc cu Shira, obțin o mică parte din banii ăia. Dar, după ce am văzut cum l-ai prins pe buraqi, dacă ar fi să te căsătorești, calul nu i-ar mai aparține unchiului tău.

I-ar aparține soțului meu.

La naiba cu el! Nu era inteligent, dar avea dreptate. Și mai rău era că vorbea serios. Ăsta era momentul de care tot încercasem să fug, doar că n-avea să se întâmple după bunul plac al unchiului meu.

Furia mi-a alungat pe loc toată frica din mine.

— Mai bine mă împușc. *Mai bine te-aș împușca pe tine.*

— Nu-i nevoie.

Încă zâmbea și dinții-i păreau prea mari pentru fața lui frumoasă.

— Probabil că o să mă-mpuște armata după ce-o să anunț că tu ești străinul pe care-l caută.

M-a dezbrăcat din priviri din cap până-n picioare, de la ochii mei albaștri până la cizme.

— Bineînțeles, mai întâi o să te tortureze.

În loc să-i sparg dinții, i-am zâmbit dulce.

— Tot sună mai bine decât să fiu căsătorită o viață cu tine.

Fazim a izbit cu mâna în peretele din spatele capului meu, alungându-mi surâsul de pe buze.

— Știi, nici nu trebuie să te iau întâi în căsătorie.

Vorbea în șoaptă, încă zâmbind, de parcă ar fi crezut că mă vrăjește.

— Te pot face să nu mai valorezi nimic. Și n-ai avea de ales. Poți să te căsătorești cu mine sau să fii spânzurată. Dacă semeni vreun pic cu mama ta, atunci ai un gât numai bun pentru spânzurătoare.

Cu mâna liberă mi-a trasat o linie pe gât. Aș învinge cam orice bărbat din deșertul ăsta, dacă aș avea un pistol. Dar acum eram neînarmată și neajutorată.

— Fazim, m-a salvat vocea Shirei, ce faci aici?

Fazim s-a tras deoparte, suficient cât s-o văd pe Shira în deschizătura îngustă dintre cele două case. Își ținea buzele strânse într-un fel pe care mi-l aminteam de când eram mici, când se străduia să nu plângă. Am luat-o la goană spre stradă. Am încetinit ritmul când am trecut pe lângă Shira. M-am gândit că ar putea să mă oprească, să întindă un braț și să vrea să afle ce făceam acolo, între un perete și iubitul ei. Dar ea s-a dat la o parte în ultimul moment, cu ochii ei înfipți în pământ.

Am rupt-o la fugă spre casă.

•

Trebuia să plec. Și ca să fac o cacealma trebuia mai multă minte decât avea Fazim. O să se ducă la armată și o să spună că știu despre trădătorul lor. N-aveam de gând să cerșesc la Jin. Aveam de gând să-l *oblig* să mă ia cu el.

Am înhățat tot ce am găsit și tot ce credeam că s-ar putea să-mi aparțină din haosul de pe podeaua din dormitor și câteva lucruri care știam că nu-s ale mele.

M-am oprit în pragul casei unchiului meu, ascultând orice zgomot care ar fi putut însemna că nu sunt prima care a ajuns înapoi acasă. Când am fost sigură, am pășit înăuntru, lăsând podeaua să-mi scârțâie sub cizme, rugându-mă să fie ultima dată când trec vreodată acest prag. M-am repezit în camera băieților. Era chiar mai rău decât în a noastră, cu mormane de haine până la jumătatea pereților; am înșfăcat o cămașă care părea atât de curată cât putea fi ceva de pe-aici. În celălalt capăt al casei, ușa de la intrare s-a deschis cu o bufnitură. Am auzit-o pe mătușa Farra strigându-mă pe nume.

Mi-am prins cămașa neglijent în jurul gâtului și mi-am dat drumul încet pe fereastră, căzând în nisipul de jos înainte ca ea să se gândească să verifice și camera băieților.

Strada principală era plină de oameni care agățau felinare, aranjau mesele la care se vindeau de-al gurii și-și acordau instrumentele în ultimele licăriri de lumină diurnă. Nu mai avusesem nimic de sărbătorit de la Shihabian, cea mai lungă noapte a anului, când ne aduceam aminte de momentul când Distrugătorul de Lumi a adus întunericul și celebram revenirea luminii. Asta fusese cu aproape un an în urmă. Ultimul Ținut era însetat de sărbătoare. Și o să fie din plin în seara asta. Însă cu pur și simplu n-o să fiu de față.

N-a observat nimeni când m-am strecurat în magazin, închizând ușa la zgomotul străzii. După care mi-am dat seama imediat că era prea liniște. Podeaua mi-a scârțâit sub picioare după primul pas în magazin. Fire de praf dansau printre rafturi.

— Jin? am șoptit în interiorul magazinului.

Mă simțeam prost doar spunând asta.

Ajunsesem prea târziu. Plecase. Nu știu de ce-mi imaginasem că o să rămână.

Cămașa îmi atârna lălâie între degetele. Oricum, era o prostie să cred că m-ar ajuta; nu-mi datora nimic. În plus, așa era în deșert; fiecare își purta singur de grijă.

Într-o clipă de nebunie m-am gândit să alerg la comandantul cel tânăr. L-aș putea vinde pe Jin înainte ca Fazim să mă vândă pe mine. Nu. Am alungat gândul de îndată ce mi-a venit. Niciodată n-aș fi atât de trădătoare, încât să mă duc la armată.

Am băgat tricoul în geantă. Acum trebuia doar să găsesc o altă cale să plec din oraș înainte ca ei să ajungă la mine.

Soarele apusese deja când am ieșit din magazin și Dustwalk era luminat de sărbătoare. Felinarele mici, înșirate între case și torțele arzând în stradă, luminau un spectacol trist. Ce mai rămăsese din hrana noastră era expus pe mese, la vânzare, băutura curgea în voie, iar oamenii se amestecau unii cu alții pe muzică și cântau împreună. Uneori, fredonau cântece diferite când li se urca băutura la cap. După câteva băuturi, estimam, unii sigur o să se ia la bătaie.

Jumătate din Ultimul Ținut era aici, veniseră să-l vadă pe buraqi, care era priponit în centrul orașului, scuturând din cap furios. Unchiul Asid încerca să-l liniștească, dar fiara

nemuritoare era din ce în ce mai agitată din pricina mulțimii de trupuri care se striveau înghesuindu-se să-l atingă. În cele din urmă, unchiul l-a dus departe, înainte să-i tragă vreunuia un picior în cap. Cu un ochi stăteam pe cal și cu celălalt mă uitam după Fazim, în timp ce înaintam împingând prin mulțime, ferindu-mă de dansatori și bețivi.

Ceva m-a lovit tare în glezne, durerea urcându-mi pe picior. Am lovit și eu, fără să mă gândesc, și când m-am întors l-am văzut pe Tamid în picioare, aproape de mine în înghesuiala aia, sprijinit în cârjă și având o privire complet nevinovată, de parcă nu m-ar fi lovit adineaori cu ea.

— Haide! Acum, doar n-o să lovești cu piciorul un infirm, nu? a glumit el.

Am vrut să-i zâmbesc și eu, dar mă simțeam ca și cum m-ar fi stors cineva de putere. Până și în starea bună a lui Tamid se strecurase nesiguranța.

— Hm… Te-am căutat.

S-a fâstâcit, ceea ce mi-a făcut inima să tresară. Avea să-mi fie un dor arzător de el. Întotdeauna știusem în sinea mea c-o să vină o zi când eu o să plec și el o să rămână în urmă, dar nu m-am așteptat să vină peste noi atât de repede.

— Aici…

Mi-a îndesat ceva în mână.

— Se pare că ai luat ceva bătaie când l-ai capturat pe buraqi.

Era un flaconaș din sticlă, cu niște pastile albe, din pulbere, care zornăiau pe fund. Pastile împotriva durerii. Genul de pastile din care tatăl lui făcuse avere, vânzându-le lucrătorilor din mină, care se răneau la locul de muncă. Sau când se împușcau unul pe altul, pasămite ca să soluționeze vreun conflict.

— Sunt din cele care te pun jos, nu?

Cunoșteam medicamentele mai bine decât aș fi vrut. În ultimul an fusesem biciuită de multe ori pentru limba mea ascuțită. „Nu pot să le iau”. Am încercat să-i dau pastilele înapoi. Am respirat adânc, tremurând.

— Am de gând să fug călare pe buraqi. Vrei să vii?

— Sigur. Unde? a zâmbit Tamid curajos.

El credea că glumesc. Nu i-am răspuns. Doar am ridicat geanta s-o vadă. Expresia i s-a întipărit pe față încet.

— Amani…

Era ceva tăios în felul în care-mi pronunțase numele, ca și cum i-ar fi fost frică pentru amândoi.

— Ai toate șansele să fii spânzurată.

— Am la fel de multe șanse să mor aici.

L-am tras deoparte, din mulțime, lângă clădirea școlii ca să nu mai stăm în drum. De ore bune în trup îmi palpita o nesăbuință nebună. De zile întregi. De săptămâni. De ani. Și prea îmi umpluse întreaga ființă ca să las orice altceva să intervină acum.

— Și mi-ar putea face mai mult rău decât să mă spânzure.

Adevărul a ieșit repede la iveală în timp ce festivitățile se desfășurau în jurul nostru. Totul – despre unchiul meu, despre Jin și Fazim și despre cum a plecat Jin fără să mă ia cu el și cum m-a șantajat Fazim să mă ajung ori măritată sau spânzurată dacă rămân acolo. Și eram al naibii de sigură că n-am de gând să mă mărit cu nimeni. Nu cu el. Nici cu unchiul meu.

— Și în ce moment al acestui plan strălucit și bine gândit aveai de gând să-mi spui și mie că pleci?

Părea rănit.

— Nu cred…

Mi-am stăpânit cu greu sentimentul de vinovăție care mă apucase. Nu prea mă gândisem la asta. Ăsta era adevărul. N-avusesem niciun moment să mă gândesc. N-avusesem cum să mă gândesc decât la Fazim și la a pleca de aici.

— N-ai fi acceptat niciodată să vii, Tamid, am spus încet. Doar ai fi încercat să mă faci să rămân, și eu am prea multe probleme ca să rămân.

— N-ai *avea* probleme cu armata, dacă ai fi rămas acasă, în loc să fugi la Groapa Pistoalelor, în primul rând. De ce n-ai vorbit cu mine? Ne-am fi putut gândi la ceva să scăpăm de unchiul tău, împreună, tu și cu mine. De ce…

Tamid și-a înghițit cuvintele într-un acces de furie.

— De ce trebuie să îngreunezi întotdeauna lucrurile…

O lungă tăcere s-a așternut între noi, în locul discuției pe care o avusesem de o sută de ori.

— Știu ce e de făcut.

Tamid nu se uita la mine. În umbra casei, dată de lumina mișcătoare a lămpii, era greu să-i citesc expresia de pe față. M-am uitat în jur nervoasă, încercând să fiu vigilentă la orice semn legat de Fazim.

— Ai putea… Ai putea să te căsătorești cu mine.

Asta mi-a atras iar atenția la el.

— Ce?

— Fazim nu poate face nimic dacă ești deja căsătorită.

Părea atât de serios, încât mi-am dorit să ajung la el.

— Ai putea să fii în siguranță lângă mine. Departe de el. De armată. De familia ta. Nici măcar n-ar mai trebui să trăiești sub acoperișul lui Farra. Oricum, mă gândeam să-l întreb pe unchiul tău.

Nu se uita în ochii mei, părea ușor stânjenit.

— După ce mai creșteai un pic. N-am vrut să mă năpustesc imediat ce se împlinea un an de la moartea mamei tale. Am vrut să-ți dau timp. Dar nu l-aș fi lăsat niciodată să te ia de nevastă, Amani, dacă mi-ai fi spus. Asta n-ar fi însemnat decât să-i cer mâna ta un pic mai devreme.

Plănuia să-mi ceară mâna? De câtă vreme? Ideea nu-mi trecuse niciodată prin minte. Mă gândeam că știe dintotdeauna că plănuiesc să plec. Sau poate se gândea că n-o să reușesc niciodată.

— Tamid…, am coborât eu vocea, fără să fiu sigură de ce să spun.

Nu știam cum să explic. Nu când ideile noastre erau în așa un dezacord.

Din mulțime a apărut Fazim. Nu era singur. Îl urmau niște uniforme militare, alb-aurii, despărțindu-l de mulțime.

Mi s-a ridicat stomacul în gât, așa că m-am pierdut în întuneric. Tamid s-a uitat peste umăr. A văzut ce-am făcut. Când s-a întors, probabil că mi-a citit pe față răspunsul la întrebarea lui. Nu mai puteam sta. Nu mai puteam fi în siguranță lângă el.

— Du-te!

— Tamid…

Nu voiam să plec și el să se supere pe mine. Dar el nu era atât de supărat, încât să vrea să mă omoare.

— Fugi!

Pentru prima dată, am făcut și eu ce mi s-a spus.

Strada gemea de oameni. Am încercat să scap pe lângă Moș Rafaat, care se sprijinea foarte mult pe brațul nepoatei, și m-am îmbrâncit pe lângă un străin care cânta la un sitar dogit înainte să ajung la o latură a casei unchiului meu. Eram la câțiva pași de grajduri. Dacă aș putea ajunge la buraqi…

— Aici erai!

Mătușa Farra m-a tras înapoi, răsucindu-mă ca să mă-ntorc cu fața la ea. Pentru prima dată, furia rece de pe fața ei nu m-a afectat. Din câte știam, avea să țipe la mine pentru gura mea spurcată, pentru că am bătut-o pe fiică-sa, pentru că n-am ajutat-o cu cina. Toate ar fi contat în dimineața asta, dar acum îmi trecuse de mult îngrijorarea.

— Dă-mi drumul!

Am vrut să-mi trag brațul liber, dar mă ținea strâns.

— Unde crezi că te duci?

— Departe.

Nu m-am mai împotrivit și am privit-o în ochi:

— Departe de orașul ăsta și departe de tine. Nu mă vrei aici. Nu vrei ca soțul tău să mă dorească.

Degetele ei pătrunseră și mai adânc.

— Iar eu, am continuat, nu vreau să fiu a soțului tău și a nimănui.

Am aruncat o privire peste umăr, fără să văd pe nimeni prin mulțime. Dar era un oraș al naibii de mic. Fazim m-ar găsi.

— Dă-mi drumul și o să plec.

M-am întors spre ea. Ura pe care o avea de obicei pe față dispăruse. Aveam dreptate și ea știa. În privința asta, eram aliate.

— Te rog!

Degetele i s-au descleștat din strânsoare.

Prea târziu. În jurul meu s-au prins niște brațe în uniformă, m-au luat pe sus și eu am scos un țipăt. M-au târât înapoi pe după casă, până în stradă. Festivitățile se potoliseră, petrecerea transformându-se în panică atunci când armata i-a înconjurat pe oameni în fața caselor în linie. Soldații mărșăluiau pe stradă, ridicând felinarele pe care le țineau în mână, verificând fiecare om de prin preajmă.

— Căutați în toate casele să vedem dacă e acolo!

Am recunoscut accentul atent strunit al tânărului comandant Naguib. Mergea prin orașul nostru de parcă ar fi fost proprietatea lui.

Jin era căutat pentru trădare. Ca mercenar, susțineau ei. Dar n-au trimis ei atâția oameni să prindă trădători pe bani. Deci fie ei nu erau aici pentru Jin, fie el era mult mai mult decât un trădător.

Soldatul care mă ținea mi-a dat drumul în fața tânărului comandant, care m-a măsurat din ochi înainte de a se întoarce spre Fazim:

— Ea e?

— Da. Ea era cu străinul în Deadshot.

În lumina mișcătoare a lămpii, Fazim părea urât în timp ce amenința peste umărul comandantului. Îmi mai fusese mie frică și înainte, dar ăsta era un nou fel de frică.

— Lucra cu el. Ea e Banditul-cu-ochi-albaștri.

Un soldat pufni de la marginea luminii de lampă.

— De la Groapa Pistoalelor? Fata asta?

— E un idiot.

Mi-am recăpătat vocea. Am încercat să fiu curajoasă. Dar era cuvântul lui Fazim împotriva cuvântului meu. Oricând vor crede un bărbat, nu o fată.

Comandantul m-a apucat de bărbie și a ridicat felinarul atât de aproape de capul meu, încât m-am gândit că o să mă ardă.

— Ai niște ochi minunați.

Nu mai avea niciun rost să mă mai prefac. Mă trădase propria-mi față.

— Deci unde e prietenul nostru străin?

— Dacă aș ști, nu aș fi aici să răspund la întrebări prostești, mi-a scăpat mie și-am știut imediat că făcusem o greșeală.

Pe chipul comandantului Naguib a apărut într-o clipă o grimasă. Mâna i se lipise de obrazul meu atât de tare, încât mă temeam c-o să-mi rupă gâtul, doar că eram prea surprinsă ca să mor. Durerea mi-a străbătut dinții și oasele.

— Unde e?

Vocea lui și-a croit drum prin țiuitul din urechile mele. Mai stăteam încă în picioare doar pentru că un soldat mă ținea în sus. Mă zbăteam ca să simt din nou pământul sub picioare.

— Spune-mi! m-a luat comandantul de bărbie, ținându-mi pistolul la tâmplă. Dacă nu, te împușc în cap!

Mă durea falca, dar am scos-o la capăt.

— N-ar fi prea inteligent, pentru că n-ai auzi ce-am de zis.

Zgomotul pe care-l face glonțul când se așază la locul lui în pistol îl știam ca pe propria-mi voce. Doar că nu-l auzisem niciodată atât de aproape de ureche. Frica mă țintuia în loc.

— N-o să meargă așa cu ea, a intervenit Fazim. Dacă vreți într-adevăr s-o speriați, aveți nevoie de infirmul ei.

M-a cotropit furia și frica mi s-a dus. M-am repezit la el atât de brusc, încât strânsoarea în care eram prinsă a cedat. Mi-am înfipt mâinile în gâtul lui, dar brațele m-au smuls de pe el înainte să-i fac mai mult rău. Cineva m-a pălmuit din nou. Când mi s-a limpezit vederea, Tamid era îngenuncheat pe nisip, înconjurat de lămpi. Piciorul bolnav îi era întins strâmb și un pistol i se sprijinea de ceafă.

Îl uram pe Fazim, dar pe mine mă uram și mai mult. Tamid mă avertizase c-o să intru-n belele. Dar pur și simplu nu mă gândisem c-o să intre cineva-n belele din cauza mea.

— Acum, a zis comandantul cu accentul lui frumos, ai putea să ne spui dacă ai fost cu prietenul nostru din est în Deadshot?

Mi-am înghițit cuvintele furioase care mi se ridicaseră în gât. Nu merita să fac pe grozava când era în joc viața lui Tamid.

— N-am fost, am șuierat eu printre dinții încleștați. Amândoi eram acolo. Nici măcar nu-l cunosc.

— Și unde e acum?

— Habar n-am.

Credeam c-o să mă lovească din nou. Dar comandantul doar a făcut gura pungă, parcă dezamăgit de un ucenic. S-a întors spre Tamid. Văzându-l așa de concentrat la acesta din urmă, dintr-odată mi s-a făcut din nou frică.

— Ce ai pățit la picior?

— Lasă-l în pace!

Tamid și comandantul mă ignorau amândoi.

— Mi l-au sucit când m-am născut, a răspuns primul cu prudență.

Aveam un public de vreo douăzeci și cinci de soldați și câteva sute de oameni din Ultimul Ținut. Toți ne priveau îngroziți și fascinați.

— Ei bine, l-a ocolit comandantul pe Tamid din spate, nu prea-ți folosește, nu?

Glonțul i-a trecut direct prin genunchi. Am țipat atât de tare, încât n-am putut auzi nici măcar strigătul lui Tamid, care s-a prăbușit la pământ. Un singur urlet a răzbătut în vacarmul care se pornise deodată. Mama lui Tamid. O țineau doi soldați.

— Ce crezi, Bandito? mi-a strigat comandantul Naguib peste zgomotul din mulțime. Un bărbat cu un singur picior ar putea foarte bine să n-aibă niciunul, la câte parale face.

A îndreptat arma spre piciorul sănătos al lui Tamid.

— Nu!

Strigătul a trecut prin mine, sfâșiindu-mă.

— Atunci, spune-mi adevărul! Și repede! Unde e?

— Nu știu!

A îndreptat arma spre țintă. Mama lui Tamid a țipat.

— Nu! Nu! Nu știu! A fost aici. A venit aici. Apoi a plecat.

— Când? venea comandantul spre mine cu pași mari și furia clocotitoare ce se ascundea sub expresia de pe fața lui rece a reapărut.

— La apusul soarelui. Acum câteva ore.

— Unde s-a dus?

— Nu știu! am strigat eu.

Pistolul m-a izbit în cap. Sângele mi-a țâșnit peste ochi. Am văzut o explozie de roșu și de lumină înainte să dispară și din nou felinarele clătinându-se deasupra capului meu.

— Unde e? a întrebat comandantul.

— Nu știu, am repetat, pentru că nu-mi rămăsese acum decât adevărul, așa fragil cum era.

— O să-l împușc din nou și de data asta s-ar putea să nu fie în picior.

— Nu mint! Nu mi-a spus. De ce mi-ar spune mie? strigam acum.

— În ce direcție a plecat?

— Nu știu!

— Minciuna e un păcat, să știi!

Pistolul mi-a apăsat din nou obrazul, cu metalul fierbinte pe față. Și apoi lumea a explodat în zgomot și lumină.

•

Un țiuit.

Totul țiuia.

Primul meu gând a fost că fusese împușcat cineva.

Tamid?

Eram cu fața la pământ. M-am îndepărtat pe coate.

În întuneric nu zăream decât foc acolo unde știam că trebuia să fie o pantă de cărămidă neagră. Toată fabrica de arme era în flăcări.

Zgomotul a năvălit înapoi. Țipetele s-au auzit primele. Oamenii din Dustwalk se aruncaseră la pământ în rugăciune sau pur și simplu își acoperiseră capul; unii se clătinau pe picioare, alții doar se holbau. Comandantul Naguib deja striga instrucțiuni

și uitase de mine și de Tamid. Soldații săreau pe caii lor, gonind spre foc.

Tamid.

Era complet prăbușit în nisip, fără să se miște, dar când l-am strigat a ridicat privirea spre mine. În același moment i-am auzit numele din nou. Mama lui se ghemuia în nisip și plângea, încercând să se târască spre el.

Apoi am auzit țipătul inconfundabil al unui buraqi. Calul de deșert gonea pe stradă, spre noi. Jin era călare pe el și venea direct spre mine. Armele se rotiră nesigure în direcția lui. Jin a tras un foc și un soldat s-a prăbușit la pământ. M-am întors spre locul în care zăcea Tamid.

Buraqi ajunsese aproape deasupra mea.

Aveam doar câteva secunde să mă hotărăsc. Picioarele îmi erau încremenite, iar instinctul trăgea nechibzuit spre Tamid. Spre o moarte aproape sigură. Inima mă trăgea la Jin, la evadare și la necunoscut.

Jin s-a aplecat peste cal, ajungând jos. Un foc de armă mi-a explodat la picioare.

Nu era o decizie. Era mai mult o dorință.

Era un instinct. O nevoie. A rămâne în viață.

Mâna lui Jin a ajuns aproape de mine. Am apucat-o strâns și m-am răsucit, în timp ce el mă trăgea în sus. Am văzut fața cenușie a mătușii Farra și apoi m-am agățat de buraqi în spatele lui. L-am zărit pe comandantul Naguib reîncărcându-și arma. Fără apărare. Tineri.

Ar fi fost o țintă clară. Și Jin era înarmat. O împușcătură, și comandantul ar fi fost mort. Jin știa și el, o simțeam în tensiunea umerilor. În schimb, el a întors calul, coborând arma, și mâinile mi s-au răsucit în cămașa lui Jin cu o secundă înainte ca buraqi să explodeze cu viteza unei fiare de vânt și de nisip.

7.

— Spune-mi că bei!

M-am trezit cu o cârpă aspră pe față și cu miros de praf de pușcă în nas. Pe drum, ațipisem cu capul pe spatele lui Jin. Cuvintele lui mi-au vibrat prin omoplați direct în creier, zornăind vag până când am reușit să le pun cap la cap.

— Ai văzut unde am crescut.

Vocea mea a sunat strident. Când am deschis ochii, am dat doar de țesătura cămășii lui, dar deja m-am prins că nici gând să fim aproape de Dustwalk. Aerul avea alt gust, de dimineți răcoroase și de pietriș, în loc de căldură, praf și praf de pușcă.

— Bineînțeles că beau.

Mă durea corpul și îmi simțeam pieptul de parcă ar fi clocotit ceva în jurul lui. Dumnezeu știa că mi-ar fi prins bine o băutură sau cinci chiar în acest moment.

Pe drum îmi înfășurasem brațele în jurul taliei lui Jin ca să mă țin de el. Mă desprinsesem din strânsoare și-mi ștersesem sudoarea de pe palme pe cămașă, iar Jin coborâse din șa. Încercasem să-mi pun ordine-n gânduri, împreună cu coloana vertebrală, străduindu-mă să mă îndrept.

Oriunde ne aflam, arăta ca majoritatea orașelor din deșert. Case din lemn, făcute în grabă, și pământ cu mult praf. Numai că era mai pietros decât în Dustwalk, iar orizontul se contura apropiat și înalt în jurul nostru, prin ceața de dinaintea zorilor. Probabil că urcasem în munți.

Am mijit ochii spre un indicator care se balansa, pe care se vedea un om albastru, cu ochii închiși, desenat grosolan. Inscripția anunța că eram în Djinn Bețivanul. Știam povestea, dar n-am putut să mi-o aduc aminte în clipa asta.

Era o liniște de mormânt în oraș.

— Unde suntem? am întrebat, dar nu mi-am dat seama că Jin dispăruse.

M-am sucit pe calul buraqi și l-am zărit două case mai jos, sărind peste un gard alb, decojit. O culme de rufe se întindea între casă și un par strâmb, iar Jin a smuls o bucată de pânză purpurie de pe ea. Ochii mă purtau pe lângă el, în sus, spre

munte, dincolo de case. Aveam răspunsul la propria-mi întrebare.

Din Dustwalk ajungeai la Sazi dacă mergeai călare o zi întreagă. Sau câteva ore, la viteza unui buraqi. Auzisem atâtea despre orașul minier, dar nu-l văzusem niciodată. Se spune că o ducea rău, după ce se prăbușiseră minele, în urmă cu câteva săptămâni. Dar, chiar și-așa, tot nu mi-aș fi putut imagina ce vedeam.

O explozie. Un accident. Praf de pușcă prost folosit, iată vorbele care umblau în Dustwalk și eu credeam că știu ce-nseamnă. Aruncasem și eu în aer sticle și cutii de conserve, împreună cu toți copiii din deșert. Le văzusem sfărâmându-se în timp ce alergam zbierând spre adăpost. Câteodată un copil își ardea un deget, care trebuia să fie retezat, sau rămânea c-o cicatrice în bărbie, dar de cele mai multe ori ne alegeam cu o grămadă de metal, sticlă și nisip, topite la un loc.

Minele prăbușite arătau mult mai rău decât o bucată veche de tinichea topită. Mi-au amintit de trupul tatălui meu când l-au târât afară din casă, cu pielea încă mocnind. Muntele în sine era desfigurat, de parcă pământul s-ar fi răzvrătit dinăuntrul sufletului său și i-ar fi închis gura străveche muntelui, înghițind minele cu totul.

Nu era de mirare că armata nu rămăsese prea mult timp în Sazi. Nu era mare lucru de făcut acolo. Sute de veșminte de rugăciune erau legate în jurul pietrelor și țărușilor pe tot drumul până la munte, dar Dumnezeu dăduse greș aici.

— Poftim.

Mâna lui Jin pe genunchiul meu m-a trezit la realitate. Ținea fâșia de pânză roșie spre mine. Mi-am dat seama că e o sheema.

— Mai bine să nu-ți vadă nimeni fața.

— Așa ți-ai făcut rost de cămașă? am întrebat.

Mi-a atins fața, strâmbându-mă când degetele au găsit locul în care Naguib mă lovise cu arma peste obraz.

— Ai luat-o de pe vreo sârmă de rufe când ieșeai din oraș?

A dat ușor din cap.

— În timp ce tu dădeai un spectacol pe cinste cu buraqi. Trebuia să plec înainte să mă caute armata. Erai o ocazie prea bună de a distrage atenția ca s-o pierd.

Eram o ocazie de a distrage atenția.

M-am apucat să cotrobăi prin sacul încă pe umăr. Cămașa pe care o luasem de pe podeaua din dormitorul băieților era deasupra. Cea pe care avusesem de gând să i-o dau când mă gândisem, prostește, că ar avea nevoie de ajutorul meu. Am făcut-o ghem și am aruncat-o spre el. Jin o prins-o agil cu mâna liberă.

— E păcat să furi, să știi, am spus, luând sheema de la el din mână. Și cămașa aia nu-ți vine prea bine.

Jin s-a oprit o clipă înainte să-și scoată cămașa.

— Și să bei de una singură sub masă nu e?

Și-a pus noua cămașă în timp ce eu îmi făceam de lucru acoperindu-mi fața întoarsă spre soarele care urca mai departe pe cer.

— Dacă spun nu, am zis, înfășurând materialul la locul lui, o să mă crezi pe cuvânt?

•

Al doilea pahar de băutură m-a ars mai puțin decât primul când l-am dat pe gât, dar nu se apropia nici pe departe de arsura golului dureros din pieptul meu.

— Tamid…, mi-a scăpat mie numele pe care mă abținusem să nu-l zic de când ne așezaserăm… prietenul meu… L-au împușcat în picior. Ce crezi că se va întâmpla cu el?

— Habar n-am.

Era întuneric în Djinn Bețivanul. Și foarte aglomerat. Plin de oameni care nu mai aveau nicăieri unde să se ducă și nimic de făcut, doar să bea și să-și istorisească poveștile prostituatelor. Nici nu era amiază, și tot orașul era beat sau pe cale să se îmbete. Și eu contribuiam la asta. Jin avea pălăria trasă peste ochi, ca să se ascundă cât mai mult.

— Poate-or să-l lase în viață. Sau poate or să-l împuște în cap ca să termine treaba. Cu armata sultanului tău, nu se știe niciodată. Dar tu nu mai poți face nimic acum – deja l-ai lăsat de izbeliște.

Am vrut să-i spun că nu-i adevărat, că el m-a luat de acolo, dar amândoi știam că nu era adevărat.

— Singura cale de a afla sigur ar fi să mergem înapoi în oraș și să primim amândoi în același timp niște gloanțe direct în cap. Am auzit că e ultima modă în Izman.

— E ultimul lucru la care s-ar aștepta, am glumit eu neconvingător.

Dar știam că n-o să mă mai întorc. Aproape șaptesprezece ani pusesem la cale plecarea. Cu mama. Și apoi pe cont propriu. Iar acum reușisem în sfârșit să scap. După atâta timp economisind la sânge, salvând și luptând, trăgând linia orizontului tot mai aproape cu unghiile, eram pe drum. Nerăbdarea caldă pe care o simțeam nu era deloc de la băutură.

— Și unde te duci acum?

Piciorul meu a început să bată ritmul pe pământ. Mi-am petrecut ani într-un singur loc, iar acum, că mă mișcam în cele din urmă, mi-era greu să mă opresc.

A sosit fata de la bar. S-a apucat să-i pună băutură în pahar, însă Jin a oprit-o.

— Lasă sticla!

I-a împins o monedă pe masă. Ea a ridicat-o în lumina slabă, apoi i-a aruncat-o înapoi.

— Ăștia nu-s bani adevărați.

Am ridicat-o de jos. Aproape sigur, moneda rotundă, din metal, era de cam aceeași mărime ca un louzi, dar mai subțire, și avea imprimat un soare în locul portretului sultanului.

— A fost greșeala mea.

Jin și-a ținut capul plecat, așa încât borul pălăriei să-i ascundă trăsăturile străine, dându-i o nouă monedă. Fata a încercat-o între dinți înainte să se întoarcă agale la bar.

El și-a proptit coatele pe masă și mi-a umplut din nou paharul până la refuz. Se sprijinea în umărul în care nu primise niciun glonț. Am observat tensiunea care-i străbătea spatele, cămașa ridicându-i-se cât să pot vedea peste guler tatuajul cu soarele răsărind. Am aruncat o privire la moneda din palmă și aceeași imagine s-a uitat în sus la mine de pe moneda străină.

— Ce reprezintă soarele? am întrebat.

— S-ar putea să fie o întrebare cam existențială după patru pahare de băutură, a răspuns Jin, punând sticla jos, cămașa deplasându-i-se din nou și ascunzând tatuajul.

— Trei băuturi. Și am vorbit serios.

M-am întins peste masă și i-am tras în jos gulerul ca să-i văd tatuajul de pe piept. Încheieturile degetelor mi s-au strecurat pe lângă bătăile inimii lui. I-am dat drumul repede, știind că mai am puțin și încep să-l dezbrac.

— E un simbol pentru noroc, a zis Jin.

Și-a tras gulerul înapoi în sus, dar marginea de cerneală de peste inima lui încă se vedea.

— E și pe moneda ta străină.

A ridicat din sprâncene la tonul meu acuzator. Dar m-am gândit că știe ce am vrut să spun. Soarele era imprimat pe ceea ce trebuia să-mi dau seama că e o monedă xichiană, adică era un simbol național. Poate că Jin se născuse aici, dar mi-a spus că crescuse în Xicha. Părea al naibii de patriotic ca un mercenar să aibă soarele patriei lui tatuat în dreptul inimii.

— De ce te-ai întors? m-am aplecat eu spre el, încercând să-l deslușesc. Ai fi putut să scapi repede de acolo.

I-a zvâcnit gura când s-a aplecat să șoptească conspirativ:

— Aveam nevoie de un cal iute.

Era atât de aproape, încât i-am simțit mirosul de alcool. Atât de aproape, încât ar fi putut să mă sărute. Dar parcă și-a dat seama odată cu mine și s-a tras înapoi.

— În plus, ți-s dator. Când l-ai prins pe buraqi, asta i-a momit pe toți din Ultimul Ținut departe de fabrica aia nenorocită cât să intru în ea și s-o arunc în aer. Încercam să fac asta de săptămâni bune. Și începusem s-o duc rău cu banii.

Deci iată de ce fusese în Groapa Pistoalelor în noaptea aceea.

— Și toate astea, doar ca să arunci în aer o fabrică într-o fundătură uitată de lume?

— Cea mai mare fabrică de arme din țară. Și, drept urmare, din lume.

— Din lume? N-am știut niciodată asta.

Nu părea plauzibil.

— Nu e prea greu, când nicăieri nu se poate construi nici măcar ceva cât jumătate din fabrica aia fără să fie distrus de ființele primordiale.

Îmi simțeam capul ușor de la alcool și în întunericul din bar mă luptam să pun cuvintele cap la cap.

— Cum adică, distrus?

Jin s-a oprit cu paharul în mână, fără să apuce să-l ducă la gură.

— Zău așa, fată din deșert. Cât a trecut de când ai văzut ultima dată o ființă primordială înainte să intre buraqi în oraș? Magia și metalul nu prea se împacă. Noi le omorâm. Dar ele contraatacă.

Țipetele calului buraqi îmi trezeau amintiri.

— Majoritatea țărilor, a continuat, pot face orice la scară mică, inclusiv arme. Dar câteva au încercat să facă fabrici la fel ca a voastră acum sute de ani. S-a răsculat însăși viața de pe Pământ. În Xicha e o vale care se numește Cimitirul Nebunilor. Pe vremuri era oraș. Au construit o fabrică de conserve acolo. Legenda spune că a fost deschisă cu vreo lună înainte ca ființele primordiale care trăiau pe pământ să se sature, să distrugă pământul de sub oraș și să inunde rămășițele. La fel s-a întâmplat peste tot. Așa că după un timp oameni au încetat să mai construiască fabrici. Cu excepția orașului Miraji. Numai ființele voastre primordiale se pare că s-au împăcat cu asta.

— Și ce ne face pe noi atât de speciali?

Jin a ridicat din umeri:

— Poate că magia deșertului încă vine din foc și fum, nu din lucruri vii, care se dezvoltă. Sau poate fiindcă pământul de aici e deja mort. Dar adevărul e că țara voastră se află la răspântia dintre Est, unde s-au născut armele, și Vest, unde se duce războiul imperiilor. Și e singura din lume care poate construi la scară largă. Deșertul ăsta este valoros. De ce crezi că sunt aici gallanii?

— Deci nu suntem decât o uriașă fabrică de arme pentru ei?

Ideea era neliniștitoare. Jin și-a mai pus un pahar.

— Și o grămadă de țări nu sunt foarte încântate că sultanul vostru le asigură arme gallanilor pentru a-i invada, dacă tot le-a intrat în cap să încerce.

— Așadar, pentru care din țările astea arunci în aer fabrici? I-am împuns eu cu degetul în soarele de pe piept, simbolul xichian.

Jin a ridicat paharul într-un toast ironic:

— Poate că nu sunt decât un pacifist.

Am ciocnit paharele:

— Pentru un pacifist, ai o grămadă de arme.

— Iar tu, mi-a răspuns cu o grimasă, ești prea deșteaptă pentru cineva care nu știe suficient despre propria țară.

Și am băut. Când paharul meu gol a atins masa, în colțul camerei s-a prăbușit ceva. Am sărit în picioare. Un scaun se izbise de pământ. Proprietarul, un ins cu o sheema verde murdară, era în picioare, cu fața la un alt individ care lenevea pe spate, cu picioarele în sus, și la niște cărți de joc răspândite pe masă. O fată drăguță stătea între ei, lipindu-se de bărbatul în

picioare, șoptindu-i ceva la ureche până și-a dat drumul înapoi în scaun. Cântărețul la sitar s-a apucat iar să cânte în colțul lui, iar cineva a râs tare și limpede, înlăturând tensiunea.

Dintr-odată m-a fulgerat ideea:

— Ai aruncat în aer și minele?

— Aici?

Chiar părea surprins. Dacă Xicha voia să ne oprească armele, atunci avea sens să taie furnizarea de metal. Fabricile puteau fi reconstruite. Cu minele surpate era însă mai greu.

— Nu. Nu eu. Am auzit că a fost un accident.

Au murit o groază de oameni, am insistat. Voiam să văd dacă exista vreo urmă de vinovăție în el.

— De ce te-aș crede? Oare chiar te cheamă Jin?

— Mă rog, pe-aici mi se spune Șarpele-din-Est. Dar știi deja – se uită la mine de sub borul pălăriei –, Bandito-cu-ochi-albaștri.

Șocul m-a făcut să mă trag înapoi. Lui Jin i s-a lățit un rânjet pe față, văzându-mi surprinderea.

— Știai cine sunt? am întrebat fără vlagă. Din Dustwalk?

— Ochii tăi nu prea trec neobservați, a răspuns Jin.

— Știai cine sunt și n-ai vrut să mă iei cu tine? m-a invadat dintr-odată sentimentul de frică și umilință de când mă întorsesem la magazinul gol. De ce?

— Pentru că n-ar trebui să te duci la Izman, s-a instalat el la loc în scaun. Oricât de bine o să-ți porți de grijă singură cu un pistol pe-aici, viața de una singură într-un oraș o să te facă praf.

— N-o să fiu singură, i-am zis. Sora mamei locuiește în Izman. La ea mă duc.

— Măcar știi să ajungi acolo?

— Tu cum o să ajungi? am ridicat eu din umeri.

— N-o să ajung, mi-a spus el, luându-mă prin surprindere.

M-am întors în timp, încercând să-mi aduc aminte dacă mai zisese vreodată asta. M-am gândit că pur și simplu trebuie s-o mai fi zis.

S-a mai auzit o trosnitură și m-am întins după un pistol care nu era la îndemână, iar Jin s-a întors, deja încordându-se de luptă. Masa cu cărți din celălalt colț al încăperii era răsturnată, iar individul cu sheema verde era la pământ, acoperindu-și nasul însângerat.

Era un moment de distragere a atenției în care trebuia să iau o hotărâre.

Dacă rămâneam cu Jin, n-aveam să ajung la Izman. Deja mă lăsase în urmă o dată și o putea face din nou la fel de ușor.

În plus, aveam doar un singur buraqi.

Am pescuit din buzunar sticla de la Tamid. Pastilele mi s-au zdrobit ușor între degete și le-am pus direct în băutura lui Jin. Degetele-mi erau din nou în jurul paharului în momentul în care lupta s-a oprit și Jin s-a întors din nou spre mine.

L-am urmărit cum dă pe gât băutura.

8.

Atâția oameni câți erau în gara din Juniper City nu mai văzusem în viața mea. La stânga mea, un bărbat cu o barbă grizonantă striga prin aburul ce se ridica din chioșc, împingând mai multe frigărui de carne în foc; dincolo, o femeie îmbrăcată în auriu și cu zurgălăi cânta la fiecare pas. Mai tare decât tărăboiul se auzea un propovăduitor. Un sfânt părinte stătea pe o platformă mică deasupra mulțimii, cu mâinile ridicate, pe palmele întoarse spre gloată zărindu-se tatuajele gemene, înfățișând unul soarele, celălalt luna. Glasul lui care urca și cobora în timp ce predica îmi amintea de Tamid. M-a străbătut o senzație de vinovăție gândindu-mă la prietenul meu. L-am lăsat sângerând în nisip ca să rămân eu în viață.

Sfântul Părinte își cobora mâinile la sfârșitul fiecărei rugăciuni, ca și cum soarele și luna de pe mâinile lui ar fi apus, binecuvântând mulțimea la picioarele sale. Iertându-ne de păcate.

Marea de corpuri m-a împins mai departe, spre ultima parte din bazar, sub arcadele pătate de funingine. Femei cărând pe cap pachete se strecurau pe lângă mine; bărbați cărând geamantane de două ori mai rari decât ei mă înghesuiau, împingându-mă în față.

Mă mișcam odată cu gloata în umbra gării, poticnindu-mă când încercam să văd ceva înainte. Auzisem de trenuri, dar nu eram pregătită de asta. Imensa fiară negru-cu-auriu s-a întins în gară ca un monstru din povești vechi, scoțând pe gură un fum negru sub cupola de sticlă murdară. Mulțimea s-a înghesuit spre ea.

— Biletul? a întins mâna spre mine plictisit un bărbat cu o vestă și cu șapcă galben-pal.

Am evitat să-mi încleștez degetele pe bilet când i l-am dat. Chiar și călare pe buraqi, tot îmi luase două zile să ajung de la Sazi la Juniper City. Nu prea mă ajutase faptul că busola pe care o furasem de la Jin când era inconștient, împreună cu jumătate din proviziile sale, era stricată și m-a îndreptat în direcția

greșită, silindu-mă să aștept răsăritul soarelui ca să-mi găsesc iar drumul.

Am ajuns în oraș la timp să fiu trasă-n piept cu vânzarea calului buraqi la un preț pe jumătate din cât valora. Dar jumătate era mai bine decât nimic. Și, cel mai important, era suficient pentru a cumpăra un bilet direct spre Izman. Numele tipărit cu cerneală neagră pe hârtie galbenă îl făcea să pară doar o altă poveste în degetele mele, gata să se năruiască în orice secundă. Mi-am ascuns biletul sub salteaua din camera pe care o închiriasem și l-am verificat o dată și încă o dată, până când am hotărât că e mai ușor să-l păstrez la mine, lipit de piele.

Insul de la bilete s-a încruntat la mine și mi-am plimbat cu stângăcie palmele peste hainele mele noi. La lumina zilei nu treceam drept băiat atât de ușor, dar a trebuit să încerc oricum. O femeie care călătorește singură sare în ochi mult mai repede. Și are mult mai multe șanse să fie considerată pradă. Vânătaia urâtă de pe obraz se făcuse galben-verde și se zărea pe deasupra sheemei mele roșii, iar veșmintele noi erau largi acolo unde trebuie – tot ce era de valoare era îndesat în cârpele din jurul mijlocului meu care-mi ascundeau talia, ce-mi mai rămăsese din bani, câteva monede xichiane de rezervă și o busolă ponosită, pe care Jin o lăsase să zornăie prin desagi. Lipsea doar cineva care să mă cerceteze prea mult și să vadă dincolo de travestiul meu. O imitație de băiat nereușită era mai bună decât o fată care călătorește pe cont propriu.

Am tras de marginea cămășii care-mi acoperea arma recent cumpărată cu banii de pe buraqi. N-o să fiu în stare să-mi croiesc drum spre tren prin luptă, dar, la o adică, aș putea să întrec bărbați cu șepci galbene.

S-ar putea să aflu.

— E un bilet la clasa I, l-a fluturat el spre mine ca o mamă care dă din deget în chip de mustrare.

— A, am răspuns, pentru că pricepeam despre ce vorbea, ținându-mi degetele nemișcate, da?

O clipă am fost sigură că o să mă acuze că am furat biletul. Nu știu ce însemna clasa I, dar sigur nu arăt a clasa I, mă gândeam. Mai ales cu obrazul distrus și cu tăietura de deasupra sprâncenei.

— Mergeți spre partea din față pentru clasa I, mi-a zis, mi-a împins biletul înapoi și mi-a arătat mai departe spre fiara de metal, undeva dincolo de mulțimile care se învălmășeau.

— A…, am răspuns eu din nou.

Am luat biletul și am înaintat prin înghesuială, abia evitând un bărbat care împingea o cușcă acoperită, din care se auzea un cârâit chiar și peste gălăgie.

Tipul care mi-a vândut biletul m-a întrebat dacă vreau un compartiment numai pentru mine și am spus că da. Mi s-a părut mai sigur și nu m-am gândit deloc când i-am dat banii pe care mi i-a cerut. Acum mă întrebam dacă nu cumva aș fi putut avea mai mult de douăzeci de fouza în buzunar, dacă aș fi fost mai isteață.

Am zărit o zonă împrejmuită, unde așteptau oameni în straie străvezii și sheema colorate, ținând în mână bilete galbene ca al meu. Și straiele mele erau noi, dar nu erau decât niște haine de deșert. Toată viața mea era într-un sac aruncat peste umăr. Nici măcar cine știe ce viață. Gloanțe de rezervă, un schimb de haine. Mai degrabă supraviețuire. Toți ceilalți arătau de parcă ar fi cărat câteva vieți în geamantanele lor supraîncărcate.

Am surprins un individ cu o barbă împletită aruncându-mi o privire pe furiș și am avut senzația că știu de ce se prăpădeau de râs cele două fete din spate. Nu eram sigură dacă cel care mi-a luat biletul a ridicat din sprâncene la înfățișarea mea sau, pur și simplu, acolo erau ele așezate, pe fruntea lui. În orice caz, omul a luat biletul, rupându-l frumos înainte să mi-l dea înapoi. Cu gâtul arzându-mi, am urcat scările de metal cât de repede am putut, fără să pară că vreau să scap basma curată din ceva.

Nu mai văzusem un interior de tren. Un coridor lung, cu covoare de culoarea sângelui proaspăt împușcat, se rostogolea în linie dreaptă prin vagon, din care se deschideau uși din metal lustruit, fiecare cu ferestre din sticlă de care erau agățate perdele roșii.

Și eu, care credeam că familia lui Tamid are bani…

Fetele au trecut pe lângă mine chicotind și împingându-mă, o pală de aer umflându-le vălurile de muselină. Bărbatul din spatele lor a scuipat un „iertați-mă” aspru, care m-a făcut să cred că el nu iartă pe nimeni. Am lăsat capul în jos ca să-mi ascund ochii și m-am uitat la poalele colorate ale tunicilor lor care măturau covorul gros de-a lungul holului.

Am rămas la câțiva metri în spatele grupului, până am găsit o cușetă al cărei număr corespundea cu cel de pe bilet. Am deschis ușa la fel de atent ca atunci când am fost provocată să aflu dacă șarpele din spatele școlii era mort sau pur și simplu dormea. S-a dovedit în cele din urmă că mama știa să scoată otrava de șarpe. Dar despre asta n-ar fi știut nimic.

Am încuiat cu mâini sigure ușa de la cușetă și m-am trântit în pat, scoțându-mi sheema. M-am întins după o pânză protectoare pe care s-o pun pe perna imposibil de curată, dar degetele mi s-au îndoit la loc, fără să înțeleagă ce vreau. Făcusem baie de dimineață. Și încă la băi adevărate. Îmi turnasem ulei pe păr și trecusem un pieptene prin el, cu capul sub apă, până când se descâlcise, iar apa îmi scoase din piele aproape șaptesprezece ani de praf și sudoare. Aburul învăluise modelele învolburate de pe gresia din baie, făcând să mi se încrețească părul. Dar eu încă mă simțeam de parcă aș fi adus tot deșertul cu mine aici, de parcă, după aproape șaptesprezece ani, nisipul ar fi fost îngropat prea adânc în pielea mea.

Un fluier mi-a spart timpanele. O alarmă? Am sărit în picioare și m-am sprijinit cu spatele de cealaltă parte a camerei, cu arma deja în mână, îndreptată spre ușă. Așteptam să zboare larg deschisă.

Cât mi-a bătut inima lung, de două ori, nu s-a întâmplat nimic, deși afară era mare agitație. Și apoi întreaga încăpere s-a clătinat. M-am aplecat așa de mult în dreapta, încât m-am așezat cu greu pe pat, abia abținându-mă să n-apăs cu degetul pe trăgaci. Am strâns patul, iar trenul s-a mai bâlbâit de câteva ori și apoi s-a urnit, de data asta mai lin.

Nu mă gândisem cu adevărat cum o fi să mergi cu trenul – cum e să mergi pe cal, îmi închipuiam. Dar sigur mă înșelasem. M-am așezat pe pat, simțind cum trenul mărește viteza câteva momente, dar după aceea am sărit în picioare. Însă pe fereastră nu se vedea decât fumul negru care umplea gara.

Apoi, cu o smucitură violentă, am pornit. Fumul a năvălit, aspirat spre cerul deșertului. Iar la fereastra mea s-a limpezit.

Mi-am odihnit fruntea de geam. Pentru prima dată, deșertul nu mai părea că se întinde la nesfârșit. Linia orizontului gonea nebunește. Un rânjet mi-a întins vânătaia de pe obraz într-un fel dureros.

Eram în drum spre Izman.

•

M-am întins pe patul moale, plăcut legănată de mișcarea trenului. Cușeta s-a întunecat, soarele făcându-și drum dintr-o parte în alta. Apoi au început să-mi chiorăie mațele de foame.

Le-am ignoram cât am putut. Dar e un drum de o săptămână până la Izman. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ies de-acolo.

Trenul era plin de viață când mi-am făcut ieșirea. Femei în haine fine treceau pe lângă mine pe coridoare și bărbați care stăteau în picioare râzând și bătându-se pe spate unul pe altul, cu mâinile așa de grele de la inele, că era o minune care le pot ține. M-am surprins trecându-mi mâna peste tapetul roșu, gros, în timp ce înaintam prin tren. Am băgat mâna în buzunar. Nu era un gest de om care are loc la clasa întâi.

Am trecut de zona de dormit și într-un vagon care părea bar. Asta nu semăna deloc cu ăla prăfuit și întunecat din Sazi, ci strălucea de lumină, cu un tavan negru de la fumul gros de pipă. Un râset a explodat într-un grup de bărbați la o masă de joc când am trecut. Dincolo era vagonul pentru servirea mesei. Am stat nedumerită în prag o clipă înainte ca un bărbat în uniformă să vină și să mă conducă la o masă.

Pielea închisă la culoare a cedat sub spatele meu când m-am așezat, stânjenită, într-un scaun de lângă fereastră. Scaunul scârțâia ori de câte ori mă mișcam. O femeie de la masa de alături a ridicat privirea din pricina zgomotului, așa că am încercat să mă așez confortabil, stând cât mai nemișcată posibil. Să fiu pe cont propriu, înconjurată de străini, nu de oamenii pe care-i știam de o viață – mai aveam până să mă obișnuiesc cu gândul. Cel mai bine ar fi să nu atrag atenția. Dacă s-ar uita cineva în direcția mea, s-ar putea întreba ce caută un băiat jigărit, încă înfășurat în sheema lui, să stea la masă printre straiele lor strălucitoare.

Mi s-au adus farfurii viu colorate, pline-ochi cu bucate. Mi-am scos sheema de la gură, dar am rămas cu ochii pe oricine ar fi putut să mă urmărească prea atent. Dar toți ceilalți se uitau la propria lor mâncare. Țineam capul aplecat, înfulecând tot din furculiță. Aproape că m-am înecat de la o ditai îmbucătura. Condimente ca astea erau cât un salariu pe o lună în Dustwalk. Am tot mestecat și înghițit înainte să dau gata paharul de arak pregătit pentru mine.

A doua mușcătură a fost mai mică și mai bună, fiindcă știam la ce să mă aștept. Curând mă îndopam cu îmbucături rapide. Râcâiam cu furculița în farfurie când au venit și mi-au luat-o imediat.

O farfurie și încă una. Când mi-am lins degetele de ultima picătură de miere de la baclava, eram plină până la refuz. Și obosită.

Să dormi departe de căldura după-amiezii nu era un lux pe care să ni-l permitem în Dustwalk. Dar am văzut oameni făcând asta în Sazi, când străzile se goleau de bogătani, care se retrăgeau în spatele zidurilor reci. Se pare că și aici cinsteau tradiția. Oameni alunecau înapoi spre compartimentele lor sau se instalau pe spate, între pernele din vagonul de mese, ca să închidă ochii.

M-am retras și eu în cușetă, închizând ușa în urmă cu o lovitură de picior. Mi-am scos cizmele și m-am prăbușit în cearșafurile curate. Într-o săptămână o să fiu în Izman. Trebuie să-mi dau seama cum se cuvine să mănânci, dar și cum să mă îmbrac și să mă port în marele oraș. Până atunci însă, aș putea face naibii tot ce am chef să fac.

9.

M-am trezit în întuneric. Lumina subțire ce zăbovea dincolo de perdelele din cușetă îmi arăta că soarele abia apusese. În deșert încă nu se lăsase noaptea cu toată greutatea ei. Oamenii aveau să se trezească din nou să ia cina.

Stomacul încă mi-era greu de la masa devorată și zdruncinăturile trenului nu-mi erau de niciun ajutor. Compartimentul părea strâmt și sufocant, chiar și după asfințit. Aveam nevoie de aer curat. Am încercat fereastra, dar era blocată, din câte mi-am dat seama bâjbâind pe la margini.

O să-mi cumpăr câteva rânduri de haine în Izman. Mi-am pus o cămașă curată, savurându-i răcoarea pe piele înainte de a mă aventura în hol. Era liniște, vagonul încă era greoi din cauza somnului de după-amiază. Deși unele zgomote înăbușite de sub uși sugerau că unii oameni făceau și altceva decât să se odihnească. Am tras cea mai apropiată fereastră ca s-o deschid la maxim și am lăsat aerul rece din deșert să năvălească înăuntru.

Cum holul era gol, mi-am scos sheema, așa că aveam fața descoperită când mi-am aplecat fruntea pe geam. Am stat acolo și am tras adânc aer în piept, mistuind bucatele din stomac. Aerul năvălind în timp ce goneam spre Izman, spre aventură, mai iute decât oricând, m-a făcut să simt că în sfârșit mă mișc.

În spatele meu s-a deschis cu zgomot o ușă. Iar eu, cât pe ce să-mi trag sheema la loc când am zărit chipul acela cunoscut.

Am înghețat ca o vulpe prinsă în coteț.

Pe ușă ieșise Shira, cu capul înclinat în timp ce-și încheia nasturele de sus de la un halat nou, roz cu galben, cu părul negru, zbârlit, rostogolindu-i-se peste umeri. O imagine atât de familiară, încât aici, în locul ăsta nou, se potrivea ca nuca-n perete.

Nu m-a văzut. A făcut încă un pas fără să se uite, așteptând ca lumea să se dea din calea ei, ca de obicei. Aproape că a intrat direct în mine. Abia atunci și-a ridicat privirea. Era atât de aproape, încât am văzut cum prinde contur comentariul ei

incisiv. Buzele i s-au întredeschis mirate într-o „O!”, apoi i s-au arcuit într-un zâmbet de șacal.

— Verișoară!

Dar i-am pus pistolul în față înainte să apuce să termine tot cuvântul:

— Nu țipa!

Deja eram în căutarea unei scăpări.

— De ce să țip? a răspuns, iar eu i-am simțit ironia din glas când și împreună mâinile la spate, sprijinindu-se într-o doară de perete. Doar n-ai de gând să mă împuști!

— Cum ți-ai dat seama?

Mi-am mutat degetul pe trăgaci.

— E un păcat s-omori oameni de același sânge cu tine, a făcut ea o față bosumflată. Vezi? Am fost atentă la rugăciuni.

— Ce cauți aici, Shira?

M-am uitat peste umăr cât de repede am putut, verificând, fără să-mi iau ochii de la ea cât să pună la cale ceva.

— Poate să dea buzna cineva în orice moment și să ne vadă.

— Tu chiar te credeai singura care-și dorește o viață departe de orașul ăla mic și inutil? a dat ochii peste cap, uitându-se în sus.

Adevărul e că nu mă gândisem nicio secundă la ce și-ar fi putut dori Shira. O crezusem la fel ca ceilalți, prostește de mulțumită să rămână în Dustwalk.

— Vorbeam cu Fazim despre un viitor în care o să fim bogați și o să avem tot ce ne-am dori pe lume. Doar că se pare că, până la urmă, pe el nu l-a interesat cine anume o să-l facă bogat.

Încă aveam un semn la încheietura mâinii de când mă apucase Fazim.

— Așa că o să fac avere și fără el, a continuat. Și comandantul ăla tânăr și fermecător care ți-a distrus fața a fost atât de drăguț încât să mă ia cu el. Știam că o să fii aici, verișoară.

— De unde știai?

— Ei bine, a ridicat ea un umăr cu sfială, nu dormi la un metru de cineva fără să știi câte ceva.

Asta era adevărat. Știam că Shirei îi plăcea să poarte galben, ura gustul de lămâi murate și când mințea se juca în păr. Știa că o să mă-ndrept spre Izman dacă o să scap vreodată din

Dustwalk. Dar nici în ruptul capului n-avea cum să știe c-o să fiu în trenul ăsta.

Chiar dacă ar fi existat un singur tren pe lună.

— Și la ce te-ajută, am întrebat-o eu, că știi?

— O să-ți arăt, verișoară.

A zâmbit ca și cum am fi fost complice într-o mare glumă. Apoi a tras o gură de aer cu nesaț și a țipat.

Înainte să apuc să fug, ușa de la compartimentul de alături s-a deschis cu o izbitură, aruncându-l pe Naguib afară. Era compartimentul din care tocmai ieșise Shira tiptil. Naguib arăta mai tânăr fără jacheta de la uniformă, cu cămașa descheiată la gât. Ochii i s-au aprins când m-a văzut.

— Ajutor! Am găsit-o! a strigat Shira. Trădătorul nu poate fi departe. Ajutor!

Am pierdut încă o secundă prețioasă căutând în gând o minciună bună. Limba însă nu mă ajută deloc. Iar picioarele n-aveau mijloacele necesare. Am înșfăcat-o pe Shira și m-am urnit în clipa în care trenul s-a clătinat într-o parte. Shira, înclinată cu spatele, a fost împinsă spre junele comandant și a țipat. El a prins-o cu stângăcie.

Eu am ieșit valvârtej, ignorând strigătele din spatele meu. Am fugit prin tot vagonul, împingându-i pe pasagerii care ieșeau pe coridor și prin ușa următoare bâjbâind după un sistem de blocare în spatele meu. După orice ar fi putut să-i încetinească.

Dar nimic.

Înjurând, m-am întors și am fugit până am ajuns deja la jumătatea clasei a doua. Încă îi auzeam pe urmăritorii mei. Din clipă-n clipă aveam să ajung la capătul trenului. Trebuia să-mi dau seama unde să mă duc înainte să sfârșesc în nisip.

O să-mi fac griji cu asta când o să se-ntâmple.

M-am aruncat pe ușa de la sfârșitul vagonului. Este blocată.

Am zăngănit mânerul, uitându-mă în spate după uniforme. Am izbit cu umărul de ușă o dată și încă o dată. Strigătele se apropiau, deși în huruitul trenului se deslușeau greu.

Ușa a cedat. Aerul de noapte, șinele și nisipul s-au repezit să mă întâmpine când m-am aplecat. M-am apucat de tocul ușii, prinzându-mă la timp.

Acolo unde exista o pasarelă între celelalte vagoane exista doar o gaură căscată cu un dispozitiv de cuplare îngust, din metal, care lega cele două vagoane. În lumina din vagonul din

spate se zăreau șinele alergând sub picioarele mele. Aerul mi-a strâns hainele în jurul meu și niște degete invizibile încercau să mă smulgă și să mă ducă înapoi spre nisipurile unde mi-era locul.

În drum a mai apărut o ușă. Aș putea trece și prin asta.

Probabil.

Pot afla într-un singur fel.

Am sărit și am lovit ușa cu toată forța. A cedat cu o bufnitură surdă, care m-a pus la pământ, fără suflu, dar în viață pe podeaua vagonului.

Mi-am tras picioarele care-mi atârnau la spate într-o încăierare fără grație. Ușa s-a clătinat și s-a închis abia evitându-mi degetele de la picioare. De data asta exista un sistem de blocare, așa că am împins șurubul la loc și m-am grăbit să mă ridic.

Nu mai erau alte compartimente, doar rânduri de paturi supraetajate, stivuite unul peste altul, de la un capăt la altul. Zeci de pasageri își întindeau gâtul peste cadrele de metal să se holbeze la mine. Arătau ca niște prizonieri care-și apasă fețele disperate de barele de fier. Cel puțin unul era menit să mă dea în gât imediat ce soldații intrau pe ușă.

M-am strecurat printre paturi. Un joc de zaruri și băuturi se aflau în spațiul dintre câteva paturi. Ei erau pe podea, folosind un pat pe post de masă. Niște cărți murdare erau împrăștiate pe cearșafuri, printre pumni de monede. Mi-am croit drum prin mulțime, în căutarea unui loc unde să mă ascund. Patru femei se îngrămădeau într-un singur pat, pieptănându-se una pe alta și mâncând smochine. Un băiețel în picioarele goale alerga pe-acolo, încercând să apuce una. Dar una l-a articulat cu pieptănul peste degete și a început să se smiorcăie.

Mi-am dat seama că sheema mi-e desfăcută la gât, că părul meu mi-e liber și sunt din nou fată. O fată în haine de băiat. M-am dus să mi-o leg la loc în jurul feței. Însă chiar în clipa aia un braț mi s-a strâns în jurul taliei și m-am simțit o mână peste gură. Atacatorul m-a tras din mulțime și m-a împins, lipindu-mă de peretele trenului, între două paturi supraetajate.

Am ridicat ochii direct într-o pereche de ochi străini, dar totuși cunoscuți.

— Tu chiar ești altfel, a zis Jin, fixându-mă în loc.

Panica dispăruse. Poate că nu era prea fericit că mă vede, dar era mai bine decât să fie prins de un soldat. L-am împins așa încât i-a căzut mâna de pe gura mea.

— Am de gând să merg mai departe și s-o iau ca pe-un compliment. Ce faci aici?

— Te caut pe tine prin tot trenul ăsta nenorocit, a spus el, părând ușurat.

— Ei bine, n-ai ajuns și în partea din față, i-am răspuns.

Partea din față? a ridicat el o sprânceană întrebător și apoi s-a prins. Ai cumpărat un bilet la clasa întâi? De ce? Cum?

Ce naiba? O să recunosc c-a fost o greșeală, dar i-am zis altceva:

— L-am vândut pe Iksander.

— Pe Iksander?

Strânsoarea a slăbit un pic.

— Buraqi, am explicat, uitându-mă peste umărul lui.

Era doar o chestiune de timp până aveam să văd sclipirea uniformei auriu cu alb.

— I-ai pus numele Iksander?

Expresia de pe fața lui arăta că se străduiește să înțeleagă.

— A trebuit să-i pun un nume, și ăsta e un nume la fel de bun ca oricare. Unchiul meu avea un cal pe care-l chema Albastru. Nu știu despre tine, dar eu n-am văzut niciodată un cal albastru.

Habar n-aveam de ce deveneam defensivă.

— Deci l-ai numit după un prinț pe care un djinn l-a prefăcut în cal acum două sute de ani?

— Dar ce contează acum cât timp? am întrebat eu exasperată. N-o să se potrivească oricum. L-am vândut unui negustor, Oman Mâini Fine, deși palmele lui îmi păreau umede. Doar că nu era chiar cinstit, fiindcă un negustor cinstit m-ar fi pârât pentru că sunt fată.

— Sau un hoț cu ochii albaștri, a spus Jin amuzat. Ar trebui să te pârăsc și *eu.*

— Lasă, c-o să ai ocazia în curând, fiindcă armata-i în tren și e pe urmele mele chiar acum. Sau poate pe-ale *tale*, dar le stau eu în cale.

Lui Jin îi tresaltă capul, cu ochii la locul din care venisem.

— Bine, a zis Jin. Dă-mi busola și-o să te scot de aici.

— *Busola*?

Nu prea știam la ce să mă aștept după ce mă urmărise trei zile prin deșert, dar la asta sigur nu mă așteptam.
— Ești prea isteață ca să faci pe proasta, Bandito!
M-a măsurat din ochi de parcă aș fi putut ascunde busola lui la vedere.
— Ori fac pe proasta, ori te cred idiot, din moment ce vrei o busolă rablagită.
Mâna lui stătea strâns peste încheietura mea.
— Deci știm amândoi că ai luat-o. Dă-mi-o înapoi și zicem că suntem chit, având în vedere că m-ai otrăvit. Nici n-o să-ți cer să-mi plătești jumătate din bani pentru calul buraqi, pe care l-ai furat.
— Nu te-am otrăvit. Te-am drogat. Iar calul era al meu, am spus eu, încercând să-mi eliberez brațul, dar el era mai puternic decât mine. Tu l-ai furat primul. Dacă n-ai fi dat un exemplu atât de prost înainte, poate că nici eu nu ți-aș fi furat busola aia stricată.
— Stricată?
Mâna lui m-a strâns așa de tare, că m-a durut.
— Mda.
M-am străduit să nu tresar. El nu mai zâmbea.
— Am călătorit toată noaptea în direcția greșită, urmând acul de la busola aia; bine c-a răsărit soarele și m-a pus pe drumul cel bun.
Am simțit că se relaxează.
— Dacă ție nu ți-e de folos înseamnă că n-o să-i simți lipsa.
— Dacă știam că nu mi-e de folos, de ce-aș mai fi păstrat-o?
— Amani, mi-a zis, aplecându-se spre mine până când i-am simțit căldura în spațiul dintre noi, unde e?
Am strâns din dinți.
— Vin soldații.
— Atunci, spune-mi repede, Bandito!
N-am răspuns imediat. Voințele noastre se băteau cap în cap. Voiam să-l mint. Să-i spun că busola dispăruse odată cu buraqi. Să-l fac să sufere în continuare fiindcă refuzase să mă ia cu el în Dustwalk. Fiindcă în Sazi îmi zisese că n-o să ajung la Izman. Fiindcă încerca să mă țină pe loc, în timp ce eu luptam atât să înaintez.
— Amani, te rog! a insistat în șoaptă, iar eu am simțit o notă de adevărată disperare când mi-a pronunțat numele.

Cuvintele lui mi-au domolit furia.

— E sub hainele mele, am recunoscut în cele din urmă, iar el mi-a dat drumul.

Mi-am ridicat cămașa, conștientă că ochii lui erau ațintiți la mine când mi-am dezgolit șoldurile ca să ajung la țesătura din jurul taliei, pe care s-o scot. Mi-am strecurat mâna între pânză și piele și am atins obiectul rece din metal cu sticlă. După ce l-am scos, mi-am tras cămașa la loc. Busola era o chestie ponosită, din alamă. Sticla era zgâriată și ciobită într-o margine. Acul se rotea înainte și înapoi pe fundalul unui cer albastru ca ochii mei, punctat cu stele galbene, pictate. Mă gândeam că ar putea fi de folos. Sau măcar că e valoroasă. S-a schimbat la față când i s-a închis mâna deasupra busolei, cuprinzând-o între mâinile noastre. Trupul i s-a detensionat și și-a lăsat fruntea peste a mea, surprinzându-mă. Mirosea a deșert.

— Mulțumesc, a spus.

Ochii lui erau închiși, dar ai mei erau larg deschiși. De la distanța asta puteam să-i disting cea mai mică cicatrice de pe buza superioară. Eram foarte conștientă că, stând așa de aproape, respirațiile ni se amestecau. Nu mai trebuia aproape nimic ca să-mi apropii gura și să-i sărut cicatricea.

S-au auzit o izbitură și un strigăt de la celălalt capăt al vagonului. Jin a deschis ochii imediat. Ceea ce spusesem mai devreme despre soldați părea să i se vadă în sfârșit pe față.

— Haide!

M-a tras afară dintre paturile suspendate.

— Hai să…

Lumini alb-aurii străluceau de-a lungul vagonului, contrastând cu pasagerii zdrențăroși de la clasa a treia.

Prea târziu.

Nu mai aveam timp să fugim, nicidecum să gândim. Trebuia să ne ascundem. Doar că n-aveai unde să te ascunzi… decât exact acolo unde ne aflam. L-am tras pe Jin spre mine. Încheieturile degetelor i-au atins în treacăt marginile tatuajului cu soare de deasupra inimii lui. E ultimul lucru pe care l-am remarcat înainte să-l sărut. Falca i-a înțepenit o clipă de surprindere; mâna lui mi-a prins brațul atât de strâns, că a început să mă doară. Apoi s-a năpustit pe mine, lipindu-mă cu spatele de peretele trenului.

Eram o fată a deșertului. Credeam că știu ce înseamnă fierbințeala.

Mă înșelam.

Atingerea lui mi-a provocat un val de căldură atât de iute, încât am dat să mă retrag înainte să iau foc. Dar mi-a cuprins fața în mâini. Nu mai aveam unde să fug. Nu mai aveam unde să plec.

Nu mai voiam să plec.

Nu prea mă gândisem cu adevărat la momentul ăsta, dar acum nu mai aveam niciun gând. Doar forța degetelor lui pe gâtul meu.

Respirația lui a vibrat prin mine până când n-am mai simțit decât dorință.

Mai mult decât dorință.

Nevoie.

El m-a mângâiat cu degetul mare în locul unde mă lovise arma lui Naguib. Un sâsâit mi-a scăpat printre buze. Dar Jin s-a desprins de mine și clipa s-a năruit. Aerul rece a năvălit în spațiul dintre trupurile noastre, acoperind acel loc de pe pielea mea unde fuseseră mai devreme mâinile lui, între care mă aflam acum, ele fiind lipite de perete, de o parte și de alta.

Ochii lui nu mai erau la mine. Erau la arma de la șoldul meu. Prin spațiul de sub brațul lui am întrezărit o uniformă. Trupul lui nu mai era peste al meu. Nu mă dorea, mi-am reamintit, ci doar mă ascundea.

Respiram de parcă n-aș fi avut niciodată suficient aer. Însă de undeva, din adâncul plămânilor, parcă mi-au venit cuvintele.

— Încă se zăresc.

Jin nu s-a uitat la mine.

— Da.

Brațele-i erau înfipte de o parte și de alta a capului meu, pe peretele vagonului care se zdruncina. S-a aplecat spre mine doar un pic, iar eu m-am tras spre el.

— Încă se văd.

Cineva l-a bătut pe spate, iar lumea a revenit la felul ei șui de a fi.

— Ce preț are, prietene?

La un rând mai încolo, cineva a râs.

La celălalt capăt al vagonului, un cap ce-ar fi putut să fie al unui soldat s-a întors la zgomotul făcut. Jin m-a apucat de mână.

— Hai să fugim de aici!

Ușa pe care venisem era încă deschisă. Tocmai voiam să-i spun că n-are sens s-o luăm pe acolo, că n-avem unde să ne ascundem. Atunci m-a apucat cu brațele de mijloc.

N-am avut timp să zic nimic, că a sărit.

10.

O fracțiune de secundă am zburat.

Apoi am văzut cu coada ochiului șinele trecând ca fulgerul și ratând la mustață ocazia de a face cunoștință cu țeasta mea. Coastele mele și pământul, în schimb, au profitat din plin.

Ne-am izbit tare de nisip și-am simțit aerul țâșnindu-mi din plămâni. Ne-am rostogolit unul peste altul, Jin strâns lipit de mine, în timp ce trenul ne scrâșnea nepăsător în urechi, înăbușind tot ce-aș fi vrut să le strig celor rămași înăuntru. În cele din urmă, ne-am oprit într-o dună de nisip.

M-am desprins din îmbrățișarea lui Jin, simțind cum mi se întinde o durere de la umăr până la șold. Jin s-a apucat să înjure, ținându-se strâns de coastele care-l dureau, dar eu eram gata-gata să fug după tren. Eram deja în picioare când, sclipind, el dispărea în zare, înghițit de întunericul nopții și de norul de fum.

Câteva clipe m-am imaginat alergând și prinzându-mă de tren, mergând zile-n șir agățată de spatele lui.

Însă el dispăruse, ducând la Izman sute de oameni, printre care eu nu mă aflam. Am simțit ca o sfâșiere pe dinăuntru. Mi-am înfășurat brațele în jurul corpului, ca să n-o las să iasă.

— Ești bine, Amani? m-a întrebat Jin privindu-mă și în același timp ținându-se de coaste.

Felul în care îmi pronunțase numele, expirând lung, a avut asupra mea efectul unei scântei într-un butoi plin cu pulbere. Mi-am încordat pumnul și mă pregăteam să-i ard una în față.

Însă Jin m-a înhățat de încheietură înainte ca pumnul meu să se apropie amenințător de nasul lui. M-a tras către el, pierzându-mi echilibrul.

— Îți dau un pont, a zis, stând aproape de mine exact ca atunci când mă sărutase sau când îl sărutasem eu pe el: nu încerca să pocnești un tip când el se uită fix în ochii tăi. Ochii te trădează, Bandito!

I-am înfipt pumnul rămas liber în burtă atât de tare, încât mi-au trosnit toate oscioarele. Jin s-a rostogolit de două ori pe jos, tușind.

— Mersi pentru pont!

Mi-aș fi dorit ca victoria să nu semene așa de tare cu senzația că mi-am făcut praf pumnul.

— Cu plăcere! Și-altă dată.

Se ținea de burtă unde-l izbisem, dar părea că râde. Îmi venea să-i mai ard una cât încă nu se ridicase. Dar mi-am scos pistolul de la șold, unde îl aveam, sub cămașă.

— Ar trebui să o luăm pe jos, a spus Jin. Probabil c-am face mai puțin de o zi până la Massil. Ar trebui să mergem pe șine și, dacă pornim acum, o să ajungem înainte ca soarele să ardă prea tare.

— Ce te face să crezi c-aș merge undeva, oriunde, cu tine?

Dacă n-ar fi avut o întreagă armată pe urmele lui, aș fi fost încă în trenul de Izman. Desigur, dacă nu era el, nici n-aș fi plecat din Dustwalk, de altfel. Dar n-aveam de gând să mă ocup de asta acum. Mi-am pus din nou pistolul la brâu, la vedere, că nu mai era nevoie să-l ascund. Mai bine să se știe că sunt înarmată.

— Ai ceva mai bun de făcut? m-a întrebat și și-a fluturat mâna arătându-mi deșertul nesfârșit, de parcă mi-ar fi prezentat un festival al nebunilor[1]. Sau vrei s-o iei la picior prin deșert și să ajungi hrană pentru șoimi?

Sincer, avea dreptate. De jur-împrejur vedeam numai… nimic. Cu excepția șinelor ca o cusătură de fier pe fața uriașă a deșertului. Dacă țineam la viața mea, aveam două opțiuni: să merg înainte, cu Jin, sau să mă întorc în Juniper.

Dar n-aveam de gând să mă întorc.

— Nu te umfla în pene!

Mi-am trecut degetele prin păr, lăsându-l să iasă din sheema, și am pornit la drum. Pur și simplu, n-am încotro!

•

Un timp am înaintat în tăcere, în vreme ce noaptea se risipea încet-încet. De furie, mergeam cu trei pași în fața lui Jin. Dar, pe măsură ce noaptea dispărea din ce în ce mai sigur, mânia mi se domolea din ce în ce mai mult. Îmi spuneam întruna că am fi putut face altfel. Am fi putut să rămânem în tren, să găsim un loc să ne-ascundem. Ceva…

După câteva ore de despicat firul în patru în gând, tot nu mă puteam gândi la altceva de făcut în situația noastră decât să sărim.

---

[1] Aluzie la sărbătoarea medievală Festivalul Nebunilor. (n.tr.).

Îmi venea greu să stau supărată pe cineva care îmi salvase viața.

Am mers toată noaptea împreună. Dintr-odată, am zărit o siluetă.

Am crezut că lumina aia de dinaintea zorilor îmi joacă o festă. Momentele incerte, la granița dintre zi și noapte, când nici Domnul, nici Distrugătorul de Lumi nu dețin controlul absolut, sunt cele mai periculoase. Însă nu, cineva venea spre noi pe calea ferată.

Instinctiv, m-am prăvălit, încercând să mă pierd în peisaj cât mai bine. În următoarea secundă, Jin era lângă mine, fără a scoate o vorbă.

— Ce este?

A avut destulă minte să vorbească în șoaptă când s-a strecurat lângă mine, târându-se pe coate. I-am făcut semn cu capul, în direcția din care apărea silueta:

— Vine cineva.

Nu se vedea decât silueta de om îndreptându-se spre noi.

Putea fi un beduin singuratic, care plecase din Massil, în vreme ce noi ne îndreptam într-acolo. Sau poate cineva de la vagonul de clasa a treia le-o fi zis soldaților că o fată deghizată în băiat sărise din tren, împreună cu un străin.

Aceleași gânduri îi treceau prin minte și lui Jin.

— Hai! a zis el.

Și a înaintat târâș pe coate, încercând să rămână aproape de nisip, ferindu-se de șine. Mergeam printre șine, pășind doar pe traversele de lemn ca să nu lăsăm urme. M-am strecurat în spatele lui Jin, ștergând cu piciorul urmele corpurilor noastre. Ne-am târât până pe vârful unei dune și eu m-am rostogolit pe partea cealaltă, cufundându-mă cu fața în nisip, astfel încât să fim camuflați, în caz că se uită cineva dinspre șine. Mi-am desfăcut pistolul de la brâu, să-l pot lua, la nevoie… Jin ținea deja un cuțit în mână.

Stăteam în tăcere, unul lângă altul, în nisip. Simțeam cum nisipul se mișcă sub mine la fiecare respirație. Am ciulit urechile să aud pașii, dar asta-i problema cu nisipul, înăbușă sunetele. Nu l-am auzit urcând pe duna noastră până când n-a ajuns în vârf. Îl depășeam numeric, dar, fiind luați prin surprindere, ni se părea periculos, chiar dacă el era unul singur.

Mi-am dat seama că nu e soldat, probabil, soldații nu prea călătoresc singuri. Chiar și-așa, rămâneau destule variante periculoase. Un metamorfic flămând. Un tâlhar lacom al deșertului. Un *djinn.*

Nu. Era absurd... nimeni nu mai văzuse un *djinn* de zeci de ani. Nu mai trăiau printre noi, ca pe vremuri. Dar erau nemuritori. Și eram în deșert, în adevăratul și nesfârșitul deșert... Legendele spun că în deșert poți da peste chestii care n-au mai fost zărite de zeci de ani prin zonele populate.

Necunoscutul m-a împins să escaladez duna și să cercetez împrejurimile. Înaintam extrem de încet, centimetru cu centimetru, către vârful dunei. Jin mi-a dat un semnal de avertizare. Am dus pistolul la gură, ca un deget pe buze, ca să-i fac semn să tacă. Și ca să-i amintesc că sunt înarmată și probabil țintesc mai bine decât cel care mergea pe șine, oricine ar fi fost. Jin nu s-a întins să mă oprească, iar eu m-am târât pân-am ajuns în vârful dunei noastre.

Iată că șinele erau goale ca sticla bețivului într-o zi de duminică.

— Nu-i nimeni pe-aici, probabil au trecut deja. Ori s-au mistuit într-o flacără fără fum, ca djinnii din poveste.

— Ai o ultimă dorință? m-a întrebat Jin cu o voce aproape impresionată, apoi s-a ridicat în capul oaselor și a revenit la tonul normal.

— Dac-ar trebui, n-aș fi prea inspirată să-mi pun o ultimă dorință, că sunt încă vie, i-am răspuns, punând pistolul la loc. Dumnezeu știe mai bine.

Jin și-a frecat fața cu mâinile, ostenit. Iar eu muream de oboseală, mi-am dat brusc seama.

— Nu ți-a zis nimeni povestea capricioasei Atiya și a lui Sakhr Djinn când erai mică?

— Djinn Ziya, vrei să zici, i-am răspuns fără să mă gândesc.

— Ce?

— Atiya și Ziya, pentru că rimează. Cine-a auzit de Sakhr? i-am răspuns eu.

Toată lumea știa povestea lui Atiya, fata capricioasă, care intra tot timpul în belele, și a iubitul ei, Ziya, un djinn care se temea atât de tare pentru viața ei, că-i spusese numele lui, adevăratul lui nume, cu care ea îl putea chema la nevoie. Și pe care l-ar fi putut folosi pentru a-l face sclavul ei. Numele pe

care-l putea șopti lângă încuietoarea oricărei uși și ea s-ar fi deschis imediat către împărăția lui secretă.

— Crezi că sensul poveștii e numele lui?

— Nu, dar cred că trebuie s-o înțelegi cum trebuie. Fata a murit pentru că i-a spus numele greșit, nu pentru că era capricioasă. Și de ce ne certăm pe asta? m-am răstit eu.

O vreme am continuat să înaintăm în liniște.

— Mătușa ta din Izman chiar merită să-ți riști viața? m-a întrebat Jin în cele din urmă.

— Nu știu, n-am văzut-o niciodată.

El s-a oprit, cu mâinile înfipte-n păr. Și-a suflecat mânecile până la cot și am observat tensiunea din mușchii de la antebrațele lui, în timp ce el mă privea intens.

— Mergi la Izman să cauți o persoană pe care n-ai văzut-o în viața ta?

— Merg pentru că mă așteaptă o viață mai bună acolo.

— Nu te așteaptă, a zis el. Află că în orașele mari e mai rău. Nu e ca în Dustwalk, unde te știe toată lumea și ești omorât cu un motiv. Acolo te omoară fără motiv. Și-ar fi mare păcat, pentru că ești o ființă prea deosebită ca să sfârșești ucisă la marginea străzii.

S-a ridicat în picioare și mi-a oferit mâna, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă. N-am răspuns nici la remarca lui că aș fi deosebită.

— Parc-ai fi tata, i-am spus, ridicându-mă singură.

— Tatăl tău?

— Mda. El zicea că orașele mari sunt pentru hoți, curve și politicieni, am imitat eu felul de-a vorbi al tatii, presărat cu înjurături, agitând un pahar de băutură imaginar. Mai bine rămâneam acolo unde-mi oferea familia siguranță, am continuat. Știi ce fel de siguranță îmi oferea tata?

— Da ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Jin. Avea în glas o tensiune pe care n-am știut cum s-o interpretez.

— L-a omorât maică-mea.

Jin a rămas cu gura căscată.

— Te rog, nu spune că-ți pare rău, fiindcă era de rahat și nici nu era tatăl meu, de fapt.

M-am gândit la soldatul cu ochi albaștri care lucra pentru comandantul Naguib și m-am întrebat câți copii pe jumătate

gallani or fi fost în deșert. Nu mai erau alții despre care să fi știut, dar nu călătorisem prea mult până acum.

— Mă pregăteam să zic că o fi meritat-o, a spus Jin. Și maică-ta?

După vocea lui, am înțeles că știa.

— Ce soartă au toți ucigașii?

Uneori, în vis, o văd încă atârnând de funie. Mi-am strâns umerii. Mă așteptam să comenteze și el că maică-mea a meritat-o, cum zisese toată lumea. El însă a spus:

— Îmi pare rău. E greu să-ți pierzi mama.

Am avut sentimentul că știa și el câte ceva despre cum e să n-ai mamă.

— N-am la ce să mă întorc, am continuat. Mătușa mea Safiya, din Izman, e tot ce am, așa că de ce nu?

Nu mi-a răspuns imediat. Se dădea o luptă în sinea lui, se vedea din privirea lui.

— Bine, a răsuflat resemnat. Uite cum facem.

S-a lăsat pe genunchi și a început să deseneze pe nisip un triunghi cam îngust, care mi-am dat eu seama că voia să reprezinte Miraji.

— Mergem până la Massil. Aici, a marcat el un punct la baza triunghiului. Doar cu trenul putem trece munții la momentul ăsta din an. Și nu cred că ai suficienți bani pentru următorul tren.

S-a uitat la mine pentru confirmare, desenând o linie la întâmplare prin Massil, ce ne despărțea de Izman.

— Biletele la clasa I sunt scumpe, am zis.

— Dar, a continuat el, vor fi caravane care se pregătesc pentru să treacă Marea de Nisip. Spre orașele-port de pe coasta de nord-vest.

— Într-acolo arăta busola ta, i-am făcut eu semn, dar din cauza pălăriei ce-i acoperea fața mi-era imposibil să ghicesc vreun răspuns.

— Și vor tocmi oameni.

— Adică?

— Adică mușchi, forță, a răspuns, dând din umeri. Arme. Deșertul tău nu-i așa de sigur. De la Massil la Dassama nu-i decât nisip.

A arătat un alt punct pe care-l făcuse sus, în stânga triunghiului. Nord și vest.

— O lună de mers, a mai zis.

— Și în direcția greșită față de Izman.

Am mâzgălit vârful din dreapta triunghiului cu degetul de la picior, mai mult sau mai puțin pe unde știam eu c-ar fi capitala. Mi-a aruncat o privire exasperată și-am înțeles că trebuia să tac și să-l las să-și termine ideea.

— De la Dassama mai sunt de mers zece zile prin orașele de graniță, de-a lungul câmpiilor. Caravanele mai fac negoț pe porțiunea asta, așa că poate dura mai mult. Apoi se ajunge la mare, e un drum de două zile pe mare până la Izman. Îți poți plăti drumul cu vaporul cu salariul de la caravană. Ce zici, Bandito?

— Sigur n-ai fi făcut carieră din desenat hărți.

Am aruncat o privire spre liniile cu care schițase în nisip drumul pe care-l aveam de parcurs. Astfel desenat, părea ușor. Dar eu îmi dădeam seama că nu e cazul să subestimez deșertul.

— E mult mai greu decât cu trenul, i-am spus, o replică sunând ca o acuzație.

— Da, dar ar fi mai puțini soldați care ar vrea să te omoare.

Jin s-a ridicat, scuturându-și nisipul de pe mâini pe haine. Părea un gest ciudat, de la un om care nu era obișnuit cu nisipul ce-ți intră peste tot. Și care încă se lupta cu asta.

— Pe *tine* te caută, i-am amintit. Eu, una, doar încercam să ajung întreagă la Izman.

A trebuit să recunosc, era cel mai bun plan. El părea să cunoască Miraji mai bine decât mine. Și aș minți să zic că nu voiam să-mi continui drumul alături de el. Iar a minți e un păcat. Dar ceva nu-mi dădea pace.

— Ai vrea să cred că e o coincidență că cel mai bun drum prin deșert e cel pe care-l arată busola ta.

— Eu aș vrea multe, Bandito. Să scap naibii din țara asta a ta, să fac o baie rece, să iau o masă ca lumea..., a început el să înșire și o clipă aș fi putut să jur că ochii i s-au abătut la mine.

— Însă *trebuie* s-o luăm la picior, dacă vrem să fim în Massil înainte să murim de sete. Deci ce părere ai, Bandito? mi-a întins el mâna. Continuăm împreună?

Mâna mea s-a potrivit mănușă în a lui.

11.

Jin stătea nemișcat în mijlocul ringului, iar mușchii de pe spatele dezgolit îi luceau de sudoare în ritmul respirației. Și-a lăsat adversarul să dea roată în jurul lui. Individul l-a atacat, dar Jin l-a prins și l-a trântit la pământ. Am auzit cum i-a trosnit nasul rupt exact înainte ca aplauzele să devină asurzitoare.

— Poate să dea, dar și să primească, trebuie să recunosc.

Parviz din Caravana Genunchii Cămilei și-a dus mâna la bărbie, uitându-se cum își șterge nasul de sânge adversarul lui Jin.

Am râs, îngroșându-mi vocea ca să pară de băiat, fiindcă așa eram deghizată. În seara asta eram din nou băiat. Oricâte nasuri ar fi umplut de sânge Jin, nimeni nu ne-ar fi angajat ca ajutoare în caz de pericol, cât timp eu eram fată. Iar noi aveam nevoie de o caravană cu care să traversăm Marea de Nisip fără să murim de sete.

Ca să ajungem la Massil merseserăm o zi și terminaserăm toate proviziile. Ce ne mai rămăsese din bani cheltuiserăm ca să ajungem în oraș. Costa cinci fouzi de cămilă ca să intre prin zidurile străvechi și patru fouzi de persoană. Prețul unei vieți îți spunea tot ce trebuie să știi despre un loc, mai ales în Orașul Negoțului, unde totul era o marfă. Acolo o viață de om era cel mai ieftin obiect la vânzare. Asta zicea Jin când treceam pe sub o uriașă arcadă de piatră, în care era săpată povestea orașului.

Până și eu știam povestea orașului Massil. Era condus de un djinn înțelept și puternic pe vremea când era cel mai mare oraș de la marginea Mării Mici. Djinnul s-a îndrăgostit de fiica unui negustor și i-a oferit întregul oraș în schimbul mâinii ei. Fata fusese deja promisă unui alt negustor de peste Marea Mică, dar tatăl cel lacom își dorea orașul. Așa că a făurit o păpușă vie, din ceară, cu ajutorul magiei, cu care să-l păcălească pe djinn, în timp ce-și căsătorea fiica cu celălalt negustor. Când a descoperit ce festă i se jucase, djinnul deja îi dăduse orașul omului aceluia. Djinnii nu spuneau decât adevărul, ceea ce însemna că trebuia să-și respecte cuvântul dat. Neputând să-și recupereze orașul, el a stârnit o furtună de nisip atât de puternică, încât marea s-a

umplut și a crescut, a crescut, a crescut până ce toată apa a fost înghițită și n-a mai rămas decât nisip cât vezi cu ochii. Apoi a dispărut, lăsând în seama negustorului necinstit orașul de la marginea deșertului, care nu mai era bun de nimic.

Massil, ultimul bastion al civilizației înainte de traversarea Mării de Nisip.

Mulțimea a urlat când Jin a reușit să înfigă un pumn zgomotos în fața adversarului și să-l pună iar la pământ.

Nu era mai civilizat decât în altă parte, era cel mai bun din ce aș fi putut vedea.

— Ar trebui să-l vezi când chiar e la înghesuială, i-am spus eu lui Parviz. L-am văzut cum i-a rupt unuia mâna uite-așa!

Mi-am trosnit degetele, gândindu-mă la cum îi trosnise lui Dahmad încheietura când se rupsese. Tocmai atunci adversarul lui Jin s-a năpustit la el. Jin s-a ferit, iar piciorul i s-a ridicat, lovindu-l pe bărbat în genunchi și răsturnându-l în nisip. Parviz avea o mutră mai degrabă de negustor decât de cartofor. Am observat că părea impresionat.

— Ar trebui să fie în stare să lupte, dacă tot timpul tre' să-și salvează frățiorii mai sfrijiți, strigă o voce de la câțiva oameni depărtare.

Știam chiar dinainte de-a face greșeala să-mi ridic privirea că se referă la mine.

Un băiat cu dinții din față strâmbi încercase toată noaptea să mă stârnească. Mă gândeam că vrea să mă dau la el, pentru ca apoi să aibă motiv să mă bată și să impresioneze vreo căpetenie de caravană, fără să intre în ring și să lupte cu cineva pe măsura lui. Jin i-ar fi dat una de i-ar fi îndreptat dinții, dar eu nu-mi doream o mână ruptă.

Parviz s-a întors la mine și mi l-a arătat din priviri pe Jin.

— E fratele tău?

— Nu ne-am născut din aceeași mamă.

Șarada noastră era șubredă ca un coteț de găini vechi, dar era singurul lucru care ne-ar fi putut ajuta să fim tocmiți și să trecem deșertul fără să fim mâncați de vii în două zile.

— O să muncim pentru jumătate din ce vă cer alții, am spus eu, în loc să răspund la întrebare.

Deja fuseserăm refuzați de două ori în acea seară, poate fiindcă Jin era străin sau din cauza staturii mele. Despre cei din Caravana Genunchii Cămilei umbla vorba că sunt zgârciți.

— Fac negoț încă de când eram până la genunchiul cămilei, a râs Parviz la propria glumă. Știu să număr destul de bine cât să-mi dau seama că voi doi faceți împreună atâția bani cât face un singur om, dar cu o gură în plus de hrănit. N-am nevoie de o greutate în plus, Alidad, mi-a zis el pe numele fals cu care mă recomandasem, chiar dacă ești ușor ca o pană.

S-a îndepărtat, iar cel care mă agresase înainte i-a tăiat calea imediat:

— Ai ochi buni pentru afaceri, prietene! L-aș putea pune la pământ pe oricare dintre indivizii ăștia, la orice oră, a gesticulat el cu un pahar de băutură închisă la culoare.

Pistolul mi-a ajuns în mâini într-o clipită, gata să-i înăbușe în fașă orice intenție. Am apăsat pe trăgaci. Paharul din mâna agresorului s-a făcut țăndări înainte ca glonțul să se înfigă în peretele din spatele lui.

În arenă s-a făcut liniște. Atacatorul se uita mut la amestecul de sticlă, sânge și băutură. Cineva din mulțime a izbucnit în râs, apoi conversația s-a reluat zgomotos.

— Nenorocitule!

Agresorului îi ieșea o bucată de sticlă prin deget.

— M-ai împușcat!

— Nu, ți-am împușcat paharul. Nu-ți face griji, tăria o să-ți curețe sângele!

Mi-am băgat pistolul la loc, sperând să nu fiu împușcată și eu.

— Cum spuneam înainte să fiu întrerupt, suntem în epoca modernă. Nu e nevoie de un sac de mușchi ca să tragă cu arma.

Ochii lui Parviz se plimbau când la atacator, când la mine. Negustorii știau valoarea lucrurilor, deci știau și când primeau un chilipir.

— Plecăm de la Poarta de Vest la răsărit. Să nu întârziați!

Jin era lângă mine, punându-și cămașa, iar Parviz s-a făcut nevăzut.

— Nu cumva tocmai ai împușcat pe cineva?

— Am reușit să ne angajăm, dacă asta întrebi.

M-am scărpinat la ceafă, încercând să par sfioasă. După privirea pe care mi-a aruncat-o Jin, eram sigură că n-o să reușesc.

— Și l-am împușcat doar în mână.

Jin a pus un braț peste umărul meu, sprijinindu-se.

— Știam eu că-mi place de tine, Bandito!

Și apoi i-a apărut zâmbetul acela ștrengăresc. Oi fi avut eu ochi de trădător, dar Jin avea un zâmbet care te făcea să-i cedezi dușmanului imperii întregi. De aceea simțeam eu că îl înțeleg dintr-odată perfect, deși nu știu nimic despre el. Era genul care mă făcea să mă simt de partea cea bună, care mă făcea să cred că împreună putem face orice. Urmau șase săptămâni în care aveam să mă conving dacă era sau nu era adevărat.

12.

Am plecat în zori cu Caravana Genunchii Cămilei, cum ni se promisese. Credeam că eu cunosc deșertul, dar, privind la soarele ce răsărea pe cerul perfect senin, deasupra întinsului orizont auriu, am înțeles că asta este cu totul altceva. Marea de Nisip era uriașă și agitată. Caravana Genunchii Cămilei o trata ca pe ceva între un animal care trebuie îmblânzit și un tiran în fața căruia trebuie să te pleci. M-am simțit imediat acasă.

Peisajul se schimba dintr-un moment în altul, nisipurile mișcătoare făcându-mă când să alunec pe o dună, când să încremenesc nemișcat. Unele dune păreau nesfârșite – oricât mergeam, părea că n-o să ajungem niciodată în vârf. Vântul îți tăia calea, aruncându-ți în ochi și în gură nisipul ca pe niște șrapnel, deși purtam sheema. La miezul zilei tot deșertul parcă s-a prefăcut în altceva și din nisip s-a ivit o formă gigantică, din lemn, din care vântul smulsese bucăți de vopsea roșie și albastră.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Jin, ferindu-mi ochii de soare cu mâna.

— O epavă, mi-a răspuns el.

Apoi nisipul a înghițit-o tot atât de repede pe cât apăruse.

Când am aprins focul în prima seară, pielea mi-era carne crudă; mă durea tot corpul de la atâta mers, dar eram fericită.

Vreo șaizeci de oameni făceau parte din Caravana Genunchii Cămilei, plus vreo douăzeci de cămile și mai bine, încărcate cu provizii și marfă pentru negoț. Anii petrecuți călătorind împreună se vedeau clar: se mișcau de parcă erau o singură ființă atunci când și-au așezat tabăra.

— Așa arată o mare adevărată? l-am întrebat eu pe Jin, luându-mi mâncarea să mă așez lângă el pe o dună pe care nu cădea lumina focului.

El lansase un zvon cum că eu aș fi fost prins într-un incendiu când eram copil și de aceea îmi era rușine să-mi arăt fața. Mi-am lărgit un pic sheema cât să mănânc, dar fără să mi-o dau jos.

— Marea nu e nevoie s-o traversezi pe jos, a spus el, înmuind o bucată de turtă în mâncare.

— Păi, și marinarii ce fac toată ziua? Trândăvesc și se îngrașă? I-am împuns eu în pântecele care era tot numai mușchi.

Iar când a râs m-am bucurat prostește. Înainte să apuce să răspundă, bătrânul Daud a vorbit din spatele focului.

— Dacă vă liniștiți, copii, o să vă spun o poveste.

Povestitorul avea un glas adânc ca noaptea în deșert și iute ca focul. Era un glas numai bun pentru a depăna povești.

— Mă întreb dacă te-ai lămuri cu povestea dintre Atiya și Sakhr, mi-a șoptit Jin, tachinându-mă, întinzându-se spre mine.

Știam că doar încerca să mă enerveze.

— Poate ar trebui s-o spună pe cea a Străinului care și-a forțat norocul.

— În zilele acelea ale noii lumi, i-am răspuns eu tot în șoaptă, Dumnezeu a privit spre Pământ și a hotărât să-l umple. Din propriul său trup a făcut viața veșnică. Mai întâi, a făcut djinnii, apoi uriașele păsări roc ce se înălțau spre cer, zburând de pe un vârf de munte pe altul, iar după aceea buraqii sălbatici care goneau dintr-o parte în alta a deșertului, până când s-a umplut Pământul.

— Mă întreb dacă m-ajută Dumnezeu să nu mai aud din nou povestea asta.

Chiar atunci m-a speriat o fată, aruncându-se pe neașteptate în nisip între mine și Jin. O cunoșteam deja: era Yasmin, fiica lui Parviz, prințesa caravanei.

Isra, bunica ei, a trecut pe lângă noi și a întins o mână pe deasupra mea ca s-o lovească peste cap, făcând să-i sară coada împletită până pe umăr.

— O să asculți în liniște, Prințesă Gură-Mare!

Cred că i se potrivea și porecla aceea…

Yasmin a scos limba la bunica ei care tocmai plecase, înainte să se aplece spre mine.

— Bătrânul Daud spune povestea asta pentru binele vostru, să știți! ne-a șoptit ea. E un avertisment despre primejdiile întunericului.

A dat din deget caraghios și farfuria de tablă a fost cât pe ce să-i cadă de pe genunchi. Dar a prins-o, dând ochii peste cap în timp ce-și îndesa mâncarea în gură, și a vorbit cu gura plină:

— Cei de care ar trebui să ne feriți, deși n-am mai văzut strigoi pe-aici de ani.

La fel ca în Dustwalk, m-am gândit. Ultima oară văzusem un coșmar când aveam opt ani.

— În ziua de azi, problemele le fac mai degrabă oamenii muritori.

Isra a ridicat mâna de cealaltă parte a focului, amenințând s-o plesnească. Prințesa caravanei a făcut o mutră supărată, dar a tăcut lăsându-l pe Bătrânul Daud să treacă la povestea lui.

Toată lumea știa povestea Primului Muritor, dar Yasmin nu greșise. Depanând povestea, Bătrânul Daud chiar ne privea cu subînțeles pe mine și pe Jin. Așa că l-am ascultat cu atenție istorisind despre o epocă de aur când doar ființele primordiale mișunau pe Pământ. Despre cum, după ce foarte mult timp, Distrugătorul de Lumi a venit din adâncul pământului. A adus cu el un șarpe uriaș, negru, care a înghițit soarele și a pogorât noaptea nesfârșită, precum și o mie de alte creaturi – monștri pe care-i numea „copii”, în afară de ființele primordiale numite „strigoi”. Când a ucis prima ființă primordială, Distrugătorul de Lumi a explodat și așa s-a născut prima stea de pe cerul întunecat. Dumnezeu făcuse ființele primordiale cu viață eternă, așa că, atunci când au aflat că există moarte, ele s-au înfricoșat. Atunci a început primul război, iar când ființele primordiale s-au sfârșit, cerul nopții s-a umplut. Neamul djinnilor, cele mai grozave ființe primordiale ale lui Dumnezeu, era atât de îngrozit de ideea de moarte, încât s-a unit, a strâns pământ și apă și, cu ajutorul vântului, a modelat o ființă și i-a dat viață cu o scânteie de foc. Djinnii au făcut primul muritor. Să facă ceea ce îi înfricoșa cel mai mult, dar ce se întâmplă la orice război: să moară.

Și, uite așa, Primul Muritor a luat bucata de oțel și i-a tăiat capul cu ea balaurului uriaș care-l înghițise pe Dumnezeu în forma lui solară. Soarele a fost eliberat din gâtlejul monstrului, iar noaptea nesfârșită s-a sfârșit. Ființele primordiale s-au uitat la muritorul pe care-l făcuseră și, uimite, au înțeles că lui nu-i era frică de moarte. El avea curaj să lupte tocmai fiindcă soarta lui era moartea.

Distrugătorul de Lumi adusese frica, iar Primul Muritor îndrăznise s-o înfrunte. Nemuritorii n-avuseseră nevoie de asta până atunci, dar muritorii da.

Atunci, ființele primordiale au mai făcut un muritor și încă unul. I-au modelat după chipul mai șters al unui nemuritor – bărbați în loc de djinni, cai în loc de buraqi, păsări în loc de roci. Au făurit atât de mulți, încât au ridicat o armată. În cele din urmă, din pricina caracterului muritor, Distrugătorul de Lumi a fost învins. Stăpânirea lui asupra pământului a luat sfârșit, iar creaturile au fost lăsate de izbeliște, iar acum bântuiau deșertul în noapte.

Când povestea s-a isprăvit, în aer se simțea vraja tăcută țesută de cuvintele Bătrânului Daud. Apoi lumea a revenit în forță, cea pentru care Primul Muritor luptase și murise, lumea plină de pălăvrăgeală și fum de pipă, iar Isra a mustrat-o pe Yasmin pentru halatul ostentativ pe care i-l găsise printre haine.

— Îți iau eu ceasul, m-am oferit când Yasmin s-a dus la bunica ei, dând ochii peste cap, iar tabăra s-a aranjat în jurul nostru.

Mă simțeam vie. Împlinită de deșert. Arzătoare.

— Oricum n-aș putea să dorm…

— După asta, cred că prefer să rămân treaz.

Jin mi-a întins ceva de băut prin spațiul gol dintre noi.

— Acum mă tem că o să mă mănânce un strigoi în somn.

— În Dustwalk se spune că doar pe păcătoși îi mănâncă.

Am luat o înghițitură din sticlă și i-am întins-o înapoi.

— Și pe necredincioșii ca mine, a adăugat Jin.

— Tu nu crezi în Dumnezeu?

— Am fost în multe locuri, a răspuns el, și am auzit de multe lucruri pe care oamenii le cred adevărate. Când toți par atât de siguri, e greu să-ți dai seama cine are dreptate.

Nu mă mai gândisem dacă eu cred în Dumnezeu sau nu. Credeam în poveștile din Cărțile Sfinte așa cum credeam și în poveștile despre Primul Muritor sau Prințul Rebel Ahmed. Pentru mine nu contau dacă sunt adevărate. Aveau suficient adevăr despre idei mai nobile, despre eroi, jertfă și despre lucrurile pe care fiecare și le-ar fi dorit pentru sine.

— Tu zici că în Miraji Dumnezeu i-a făcut pe nemuritori, pe djinni, din foc, iar ei le-au dat viață primilor muritori. În Peninsula Ioniană se spune că nemuritorii înșiși sunt zei și că ne-au creat pe noi, oamenii, ca să se distreze. Cei din Albish susțin că toate lucrurile s-au născut din râu și din copaci, create de sufletul acestei lumi, atât muritori, cât și nemuritori. Gallanii cred că nemuritorii și metamorficii nu se deosebesc deloc – și

unii, și alții sunt unelte ale Distrugătorului Lumii și că un alt zeu decât al tău a făcut omul pentru a-l distruge și pentru a-i curăța pământul.

Nemuritorii pot fi uciși de fier. Ca și strigoii. Dar ideea de a ucide un djinn mi-a scos la suprafață latura rebelă. Relația dintre oameni și nemuritori era tare complicată. Existau o mie de povești despre muritori care urmăreau djinni, le aflau numele reale și le foloseau ca să le captureze. Dar nemuritorii erau forțe ale naturii. Făpturi ale lui Dumnezeu. Vechi de când lumea și pământul. Viața noastră scurtă nu însemna nimic, pe lângă viața lor veșnică. Uciderea nemuritorilor fusese opera Distrugătorului de Lumi. Omul fusese născocit pentru a-i salva.

— De-asta ne folosesc gallanii pistoalele?

— Acum le folosesc mai degrabă împotriva altor oameni, a spus el. Au șters de pe fața pământului nemuritorii din țara lor cu mult timp în urmă. Acum lucrează la tot ce e în jur.

— Ca și Xicha.

Ochii mi s-au oprit pe gulerul ridicat de la cămașa lui, unde avea tatuajul. Până atunci nu-mi dădusem seama că, în sinea mea, încă eram furioasă pe el că aruncase în aer fabrica din Dustwalk. Fie că îi rănise pe gallani, fie că nu, distrusese și tot Ultimul Ținut. Desigur, erau mulți inși acolo care nu meritau decât să moară de foame, dar mai erau și oameni ca Tamid, care nu învățaseră să urască locul acela așa cum ar fi trebuit. La fel și verișoara mea, Olia, care din când în când îmi surprindea privirea pe la spatele lui Farra și dădea ochii peste cap, împreună cu mine. Și verișoara mea micuță, Nasima, care încă nu se prinsese c-ar trebuit să-i fie rușine că se născuse fată. Oamenii aceștia nu meritau să moară de foame.

Pe de altă parte, țara lui Jin nu meritase să fie invadată așa cum o făcuseră mirajinii. Jin și-a ridicat gulerul.

— Gallanii au fost ținuți departe de vecinii lor o mie de ani. Când se dădea între magie și sabie, lupta era dreaptă. Gallanii însă sunt înarmați cu pistoale acum, iar magia sângerează peste tot.

— Și atunci, în *ce* crezi? am întrebat eu.

— Cred că în zilele noastre banii și armele te pot susține mult mai mult decât magia într-un război.

— Dacă ar fi așa, acum ai trăi în bogăție într-un oraș mare, într-un pat moale și cu cinci neveste. N-ai arunca în aer fabrici la capătul lumii.

— Cinci neveste? a izbucnit el în râs cu gura pe sticlă. Nu știu dacă aș face față la atâtea.

N-am mai spus nimic. Mă obișnuisem cu Jin. Dacă-i dădeam suficient timp, de cele mai multe ori îmi spunea adevărul.

— Întotdeauna am crezut că pământul își face ființele primordiale cum își face și muritorii. În pădurile și dealurile verzi de la vest, magia lor crește din pământ. În nordul înghețat, iese târându-se din gheață. Aici, iese arzând din nisip. Lumea creează ceva fiecărui loc în parte. Pește pentru mare, păsări roc pentru cerul munților și fete cu soarele pe piele și țintă perfectă într-un deșert în care slăbiciunile pot fi fatale.

Nimeni nu mă mai descrisese așa. Privirea lui s-a îndepărtat prea brusc ca să am timp s-o pătrund.

— Desigur, fratele meu ți-ar spune că ființele primordiale sunt doar manifestări pe pământ ale singurului Dumnezeu Creator. Asta spun noii filosofi.

— Tu ai un frate?

De cum am pus întrebarea, am înțeles din expresia lui că fusese o scăpare. Nu voise să-mi spună. Dar nu putuse să se abțină.

— Unde e?

Jin s-a ridicat, scuturându-și nisipul de pe mâini.

— Până la urmă, cred că o să-ți accept oferta să-mi acopăr ceasul.

13.

Deșertul rămânea neschimbat. Timp de șase săptămâni, n-am văzut decât nisip și cerul albastru. Bășicile din tălpi ajungeau să sângereze doar ca să facă loc altora. Neliniștea pe care mi-o ascunsesem în adâncul sufletului toată viața nu se potolea așa de ușor. Eram în drum spre Izman și nu mă mai simțisem nicicând atât de energică.

Noaptea, când restul taberei dormea, îmi scoteam sheema și respiram. Stăteam de pază cu Jin pe tura lui până când eram destul de obosită încât să adorm un pic înainte de tura mea. Mă învăța cuvinte în alte limbi, deprinse pe când era marinar. După prima lună, puteam să ameninț și să înjur de mamă în graiurile celor din Xicha, Albish și Gallan. Mi-a arătat și cum îi rupsese încheietura lui Dahmad la groapa de lupte, mișcare pe care o învățase de la un marinar jarpurian, într-un port din Albish. O dată l-am întrebat și de nasul lui spart... Mi-a spus că-l lovise o fată mirajină, iar fratele lui i-l rearanjase. Uneori mai pomenea de fratele lui, de parcă uita să se controleze în preajma mea. În rest, vorbea liber despre orice. Îmi povestea despre locurile pe unde fusese, despre țărmurile străine unde debarcase și despre ce făcuse și a trezit în mine un dor nebun de a vedea Palatele de Aur de la Amanpour și de a simți o podea de corabie sub tălpi. Poveștile despre Izman fuseseră ale mamei mele. Lumea însă era mult mai mare decât îmi istorisise ea și o dată sau de două ori mi-a trecut prin cap că aș putea merge oriunde vreau.

Am înțeles că ne apropiam de capătul deșertului imediat ce am văzut la orizont și altceva decât dune de nisip.

— Se numește Valea lui Dev, mi-a zis Jin în timp ce se instala tabăra.

Eram în imediata ei apropiere.

— E o îngrămădire de munți și canioane tot drumul, la granița cu Miraji. Se spune că a apărut în timpul războiului împotriva Distrugătorului de Lumi. Înaintea omenirii.

— Ce bătălie pe cinste!

Probabil că mai aveam două zile de mers până acolo. Două zile nu era așa mult... Am privit prin întunericul nopții. Nisipul se

rostogolea într-un val nesfârșit, albăstrit de lumina stelelor, așa că ar fi fost greu de bănuit unde se întâlnea cu cerul, dacă n-ar fi fost explozia de stele de deasupra noastră.

— Mergem de aproape două luni. Stelele și-au schimbat locul.

— Un căpitan de pe unul din vasele pe care am lucrat putea să navigheze lăsându-se călăuzit de stele.

— Iar tu ai nevoie de o busolă stricată…

Ca de obicei, când am pomenit de busola stricată, n-am primit de la el decât o zvâcnire ușoară a buzei. *Unde mergi*?

— Vrei să-ți iau eu ceasul?

Era un obicei pe care ni-l făcuserăm încă din prima noapte.

— Nu ești normală, a comentat Jin, frecându-și palma peste față. Deșertul ăsta ar stoarce de energie orice bărbat.

— Eu nu sunt bărbat, am răspuns eu. Și încercam doar să fiu drăguță, așa că…

— Nu, stai puțin!

Degetele i s-au încleștat în ale mele prea iute ca să reacționez, trăgându-mă jos lângă el. Am simțit o vibrație puternică prin mine înainte să-mi dea drumul la fel de iute.

— Îmi pare rău, doar că mi-a ajuns până peste cap să văd nisip peste tot.

— Eu sunt prea obișnuită cu el.

M-am uitat fix la dune. Parcă nu se terminau nicăieri, dar orizontul părea mai aproape datorită munților.

— Îți intră adânc în suflet după un timp.

— Este și pe pielea ta.

A întins o mână și, înainte să-mi dau seama, palma i se odihnea peste obrazul meu, caldă și un pic aspră. Degetul mare m-a mângâiat pe pomeți. O cascadă de fire de nisip mi-au căzut în urma lui de pe față, acolo unde fusese atins, lăsând o senzație de frison fierbinte.

— Amani, mi-a spus fără să-și dezlipească mâna de pe chipul meu, să fii atentă când ajungem în Dassama! În oraș și-au făcut tabără soldații gallani încă de acum câțiva ani. Sunt aproape la fel de mulți ca mirajinii dintre zidurile lui.

— Când nu sunt eu atentă? am căutat eu să fac o glumă, dar adevărul e că eram prea emoționată de atingerea lui.

— Tu n-ai niciodată grijă! a replicat Jin prefăcut, în timp ce degetul lui îmi trasa un model pe obraz, iar ochii îl urmăreau de

parcă ar fi vrut să-l țină minte. Dacă în momentul ăsta s-ar uita cineva din caravană încoace, ai fi demascată.

Mi-a mângâiat cu mâna conturul feței. Simțeam cum atingerea lui îmi făcea respirația neregulată.

— I-aș zice că acum tu nu ești atent.

A părut surprins. Și-a luat mâna repede. În locul ei am simțit o durere rece.

— În plus, am continuat, o să fii cu mine. Câte necazuri ar putea să îndure Atiya, dacă-l are alături pe Sakhr?

L-am pus la încercare, folosindu-mă de greșeala lui în titlul poveștii. Povestea de dragoste dintre Atiya și Ziya chiar era minunată. Atiya și Zakhra era doar o glumă a noastră.

N-a răspuns nimic. În cele șase săptămâni, învățasem ce înseamnă tăcerea lui Jin. Însemna că-mi ascunde ceva. Dintr-odată, ideea de-a ajunge la Dassama, de a merge pe drumurile noastre separate nu mai părea posibilă. Mătușa mea Safiya avea același sânge cu mine, dar pe Jin îl cunoșteam. Și nu voiam să-l părăsesc. El făcuse ca lumea să pară mai mare. Voiam să merg în țările în care mersese și el, dar, mai mult decât orice, îmi doream să-mi ceară să mă duc cu el. Din păcate, timpul nostru împreună se scurgea.

În lumina palidă a dimineții, la orizont, munții arătau ca niște dinți îngălbeniți și sparți. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât era mai rău. Ideea că o să ajungeam la Dassama, sfârșitul deșertului și prima civilizație pe care urma s-o vedem după săptămâni întregi, era tot mai prezentă în gândul celor din caravană pe măsură ce ziua își intra în drepturi. Picioarele, pe care de obicei le târâm prin nisip cu stoicism, s-au mai însuflețit. Copiii mai mici alergau de la un capăt la altul al șirului de cămile, încercând să convingă pe oricine asculta să le dea câțiva louzi ca să-și cumpere ceva bun când ajung la Dassama. Bărbații și femeile începeau să-și dorească cu glas tare un pahar de ceva rece. Isra îl dojenea cu asprime pe Parviz cum că de data asta proviziile aproape că nu fuseseră de ajuns. Cum că trebuia să ne aprovizionăm iar imediat ce ajungeam în oraș. Yasmin își ținea verișorii ocupați cu un joc pe care-l numea „Când o să ajung eu în oraș”.

— Când o să ajung eu în oraș, o să-mi scot picioarele și o să-mi iau altele noi care nu dor așa de tare, dramatiza Fahim, lăsându-și capul și brațele în jos ca o păpușă de cârpă.

— Când o să ajung eu în oraș, intervenea și sora lui, trăgându-l de poalele cămășii, o să mănânc o sută de prăjituri yazdi.

— O sută! a căscat ochii Yasmin, prefăcându-se uimită. Unde o să mai ai loc după ce o să mănânci o sută de curmale și o sută de pui?

Bifase lista de mâncăruri pe care și le promisese fetița. Cum aveam o foame de lup, m-am străduit să-mi controlez stomacul ca să nu scoată cine știe ce sunete.

— Dar tu, Alidad? a întrebat Yasmin, încercând să mă atragă în jocul lor. Tu ce o să faci când ajungem la Dassama?

Ca să fiu sinceră, tot ce-mi doream era să mă spăl atât de mult încât praful de pe piele să prefacă băile într-o machetă a Mării de Nisip. Doar că nu puteam face asta fără să-mi divulg secretul.

Pe măsură ce ne apropiam de marginea deșertului, mintea mea era acaparată de Izman mai mult decât de Dassama.

Mama îmi vorbea atât de des despre cum voia ea să se întâlnească cu sora ei în Izman, încât asta devenise un fel de rugăciune în casa noastră, când nu era tata acolo. Dar nu știam dacă-mi mai doream asta. Nu mai știam nici măcar dacă îmi dorisem eu sau dacă mama își dorise suficient de puternic pentru amândouă ca să ne motiveze în toți anii ăștia.

Până și legendara mea mătușă putea fi la fel de rea ca mătușa Farra, dar, chiar dacă n-ar fi fost așa, nu eram sigură că vreau să-mi predau viața oricui altcuiva care dorea să se facă stăpân pe ea.

Apoi, despre Jin știam un pic mai mult decât nimic.

Aveam ochii lipiți de spatele lui Jin, care era tocmai în față, când mi-am dat seama că se oprise caravana.

— Ce se întâmplă?

Yasmin a pus o mână pe capul lui Fahim ca să-l oprească în loc.

Un murmur s-a răspândit în caravană, iar oamenii ridicau capul străduindu-se să vadă până în față, apărându-și ochii de soarele apusului. Or fi vrut ei să vadă, dar o caravană funcționează după ordine. Doar că nu pentru mine.

Am luat-o la fugă spre partea din față a caravanei, care ajunsese pe coama unei dune. Parviz stătea mai sus decât mine, Jin era lângă el, cu sheema dată jos, iar eu urcam prin nisip.

Cămilele se lăsaseră pe genunchi să se odihnească, fără să înțeleagă de ce ne-am oprit.

Am ajuns pe creasta dunei, lângă ei. La început, nici eu nu puteam înțelege.

Unde ar fi trebuit să fie Dassama erau niște ruine. Ziduri vechi, pe jumătate dărâmate, stăteau în soarele care apunea. Ultimele raze de lumină le umbreau și se întindeau în nisip. Apoi am înțeles că nu erau umbre.

Mi s-a uscat gura.

— Cum poate să ardă nisipul? a întrebat Jin foarte încet, eu pășind lângă el.

•

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât arăta mai rău. Unde nu se înnegrise, piatra se făcuse scrum. Din loc în loc, însuși nisipul era negru sau întărit prin ardere. Nu vorbeam în timp ce rătăceam prin ce mai rămăsese din străzile înguste și casele carbonizate. Aici nu fusese un incendiu. Incendiul e ceva căruia oamenii îi supraviețuiesc, ceva de care fug și care se stinge înăbușit în nisip.

Jin a fost primul care a rostit ce gândeam amândoi, prea încet ca să audă și restul caravanei.

— Nu e niciun cadavru.

— Cadavrele ard mai ușor decât piatra.

Am lovit cu piciorul o piatră și ce mai rămăsese din ea s-a spulberat în bucăți.

— Niciun foc nu s-ar aprinde așa decât dacă tot locul ar fi înecat în ulei.

— A fost o bombă, a zis Jin.

Nu era o întrebare, dar asta nu însemna că are dreptate.

— Nu se potrivește cu modelul, am răspuns eu.

— De unde știi tu? m-a privit Jin pieziș.

— Ei, hai! am încercat eu să fac haz.

Vântul care bătea și încerca să-mi smulgă sheema avea gust de cenușă și-mi venea să vomit.

— Adică n-ai aprins praf de pușcă atunci când erai mic doar ca să arunci ceva în aer?

— N-am crescut toți lângă o fabrică de arme, a râs Jin.

— Când explodează, o bombă are întotdeauna un centru, am dat eu din umeri. Aici însă clădirile sunt arse pe toate părțile.

Ca și cum ceva s-ar fi prăbușit de sus și ar fi inundat orașul cu foc. Mi se părea ceva cunoscut, dar nu pricepeam de ce. Am dat roată unui colț de ruină, după care m-am oprit brusc.

— Și o bombă nu iartă nici casele de rugăciune.

În mijlocul nenorocirii, o singură clădire uriașă, cu cupolă, din tot orașul rămăsese întreagă. Zidurile-i erau încă de un alb strălucitor, semnele incendiului oprindu-se la mică distanță de ea.

— Ce anume o fi provocat asta? am îngăimat eu.

— Ceva anormal, a zis el.

— Mai avem o problemă.

Cutreieraserăm până în inima orașului când eu am atras atenția la grămada de metal și piatră topite din mijlocul pieței.

— Cred că aici a fost fântâna.

Era evident că, simțind la fel, cei din caravană au fost cuprinși de frică. Nimeni nu cunoștea valoarea apei mai bine decât oamenii deșertului.

— Câtă apă mai avem? a întrebat Jin, ridicând tonul când l-a strigat pe Parviz.

— Ne mai ajunge pentru o zi, a răspuns Parviz încruntat. Două, dacă o folosim în rații. Până la cea mai apropiată așezare mai e un drum de patru zile.

— Nu și dacă mergem noaptea, am spus eu.

— E prea periculos să mergem noaptea.

Vorbise un bărbat numit Oman cel Înalt. Îi ziseseră așa ca să-l deosebească de ceilalți trei Oman din caravană.

— Sunt prea multe lucruri care ar mânca un om de viu.

— Nu de asta ne plătiți?

Jin stătea cu brațele încrucișate peste piept. Ochii parcă îi priveau picioarele, dar de fapt se uita în gol. Parcă se gândeau la treburi mai serioase decât că am fi putut muri cu toții de sete.

— În plus, n-aud nicio idee mai strălucită.

Un moment s-a lăsat o liniște plină de încordare, apoi Parviz a încuviințat, cu o mutră solemnă.

— Mergem, atunci, a zis, întorcându-se rapid cu ochii la cei din jur. Și ne rugăm la fiecare pas.

14.

Noaptea era altfel în deșert când nu eram la marginea focului de tabără, când nu mai erau râsete, muzică și povești din caravană care să acopere sunetul venind din întuneric. Noaptea, în deșert, unele lucruri făceau zgomot sub nisip. Lucruri care țipau din munți. Acum le auzeam pe toate.

Oamenii din Genunchii Cămilei se țineau aproape unul de altul. Se auzea doar cum înghiontesc animalele și șoptesc rugăciuni. Chipul lui Yasmin era palid în lumina lămpii ce se legăna în spinarea celei mai apropiate cămile. Unul dintre verișorii mai mici îi adormise cu capul pe umăr.

— Mai sunt trei ore până la răsărit, a spus Jin, privind cerul.

Am dat din cap. Noaptea părea lungă.

— Jin, am șoptit, uitându-mă pieziș la Parviz, care aducea o cămilă mai în față, știi ce s-a întâmplat în Dassama?

El n-a răspuns.

Am auzit un sunet și m-am oprit din mers atât de brusc, că a intrat în mine. M-a cuprins ferm cu un braț.

— E ceva acolo.

Când m-am îndepărtat, am scos pistolul.

— Ceva ne urmărește pe întuneric.

Așteptam să-mi spună că de frică îmi imaginez lucruri. Dar a scos și el pistolul.

— Unde?

Acum, asta era o întrebare la care era mai greu de răspuns… M-am întors încet de unde eram la cârma caravanei, privind prin strălucirea difuză a lunii și a celor câteva lămpi cu ulei agățate de cămile ca niște bălți de lumină.

L-am zărit o clipă înainte să sară. Strigoiul s-a desfăcut dintr-o minge vâscoasă de piele și s-a făcut numai membre și aripi negre, transparente, iar gura uriașă, deschisă a scos un sunet ascuțit când a făcut saltul.

Atunci am tras. Câțiva din caravană au țipat și, auzind zgomotul, s-au ascuns.

Glonțul meu l-a nimerit fix în piept. Mațele negre i s-au împrăștiat în nisip. Creatura a scos încă un sunet înfiorător. De

data asta, din adâncul întunericului i-au răspuns o sută de glasuri asemănătoare.

Am întors leșul cu vârful piciorului.

— E un coșmar.

L-am recunoscut, deși nu mai văzusem unul de când eram copil. Era genul care-ți scoate sufletul.

Acum ochii mei obișnuiți cu întunericul îi puteau vedea. Gonind prin nisip, aripile lor sinuoase crestau întunericul. Se hrăneau cu frică, în loc de carne și sânge. O singură mușcătură veninoasă își trimitea victimele într-un somn neliniștit, în timp ce altul venea să sugă frica sângerând din prima mușcătură. Unii spuneau că-ți storc și sufletul din tine. Majoritatea oamenilor nici nu se mai trezeau după o mușcătură de coșmar.

— Focul din Dassama trebuie să-i fi alungat din munți, a spus Jin.

— Zi tu dacă nu suntem noi cei mai ghinioniști oameni!

Am verificat un pumn de gloanțe în buzunar.

— Toată lumea să stea aproape de lumină! a strigat Jin la caravană.

Strigoii nu puteau vâna ziua. Lumina focului nu era chiar același lucru, însă era cea mai apropiată de lumina zilei.

— Asta nu schimbă nimic. Mergem mai departe și…

— Un metamorfic!

Era vocea lui Oman cel Înalt. Am ridicat brusc pistolul, gata să înfrunt noul monstru, uitându-mă la ce arăta degetul lui Oman cel Înalt.

Doar că arăta spre mine.

Sheema îmi căzuse când trăsesem, iar acum părul îmi cădea până la umăr, descoperindu-mi fața.

Înciudat, Oman cel Înalt s-a apropiat de mine cu pași lungi. Jin a ajuns în fața mea din doi pași. L-a înșfăcat de piept pe Oman cel Înalt cu trei pași înainte ca el să ajungă la mine, avertisment pe care l-ar fi putut transforma ușor într-un gest mai dureros, dacă ar fi vrut.

— Gândește-te mai bine la următoarea mișcare, prietene!

— E un metamorfic, a scuipat Oman cel Înalt, deși își dădea seama că nu trebuie să strângă mai tare mâna lui Jin. Și-a schimbat forma.

— Nu.

Parviz a ridicat torța ca să mă vadă mai bine.

— E o mincinoasă.

— De fapt, te-am păcălit, nu te-am mințit.

Era o ușurare să vorbesc cu vocea mea naturală, deși era încordată de o iluminare falsă.

— Diferența e că voi vă puteți învinovăți atât pe voi, cât și pe mine.

Nu mai tremuram. Nu mai voiam să tremur, chiar dacă toată caravana se uita la mine de parcă aș fi fost o anomalie.

Isra i-a șoptit mai tare lui Jin:

— Deci să înțeleg că ea nu e fratele tău?

Apoi mi-a aruncat o privire.

— Și eu, care te credeam bun de însurat cu tânăra Yasmin! Ar fi trebuit să bănuiesc când ai ascultat-o cu atâta atenție. Niciun bărbat nu face așa ceva.

Parviz mă măsura din priviri, cum făcuse și în Massil. Nu știam ce vede. Poate același copil cu pistol, doar că acum aveam sâni și șolduri și nu mai eram chiar un copil.

— Cum să am încredere într-o fată să ne țină în viață?

— Tată! l-a apostrofat cu reproș Yasmin, dar o mână ridicată a redus-o la tăcere.

Parviz a fluturat cu mâna spre deșert, la coșmarurile care ne pândeau în beznă.

— Voi ați insistat să mergem noaptea. Uite unde am ajuns!

— E mai bine decât să murim de sete, i-am întors-o.

Tot ce avusesem în deșert, sentimentul de libertate sălbatică, de putere, dispărea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea Parviz. Mulțimea se agita.

— Femeile sunt mai slabe la minte decât bărbații și la inimă asemenea, a comentat Parviz, scuipând. Am fi fost în siguranță pe lumină, dacă nu erai tu.

Asta m-a durut. După aproape două luni în care avuseseră încredere, asta a pus capac.

— Orice aș fi, sunt cea mai bună șansă a voastră să treceți de noaptea asta, am răspuns eu, înghițindu-mi durerea provocată de jignire.

În deșertul ăsta nu puteam depăși deloc convingerea celorlalți că n-am nicio putere, din moment ce nu sunt bărbat.

— Trebuie să ne continuăm drumul. Toată lumea să rămână la lumină și țineți în mână orice bucată de fier. Dacă mișcă ceva, tragem.

Oamenii au privit la Parviz, care se uita când la mine, când la Jin.

— Faceți cum vă spun ei! a poruncit el într-un sfârșit, iar caravana s-a pus în mișcare.

Apoi, întorcându-se spre noi, a adăugat:

— Fă așa încât să prindem răsăritul în viață și nu o să rămâi fără plată!

Coșmarurile erau obosite, dar flămânde. Se țineau în afara cercului de lumină, dar ori de câte ori zăreau o umbră săreau în aer cu o bătaie de aripi care bloca lumina stelelor.

Se mai descărca câte un pistol, iar ele cădeau, zdrobindu-se de nisip. Legăturile strânse în jurul meu, care mă făceau să par ce nu eram, le simțeam de două ori mai strânse când trăgeam spre deșert. Le-am desfăcut repede la adăpostul hainelor. Fără să las pistolul, mi-am scos straiele. I-am aruncat legăturile lui Oman cel Înalt, iar el le-a prins, vizibil dezgustat.

— Folosește-le la mai multe torțe! Oricum, împușc mai bine când pot să respir.

În general, împușcam la întâmplare. Coșmarurile erau negre ca noaptea ce ne înconjura. Arătau ca nisipul până se lansau, lumina torțelor expunându-le doar cu o secundă înainte să fie prea târziu.

Dar pentru mine nu era niciodată prea târziu și nici nu ratam.

Trăgeam foc după foc, ca în transă, în timp ce mintea mi se lăsa dominată de mâini și de trăgaci. Noaptea însemna țipete, miros de praf de pușcă și sunetul armei mele când o încărcăm cu un nou cartuș.

Am tras încă o dată, două gloanțe la rând. Două coșmaruri coborau, iar pistolul meu suna a gol. Încercam să ajung la alte gloanțe înainte să se zbată ultimul. Degetele mele au dat peste doar trei gloanțe. Doar trei!

Mi-am venit în fire imediat.

Mâinile-mi tremurau un pic în timp ce le-am încărcat. Cerul avea culoarea unei răni ce se vindecă. Undeva, la orizont, soarele întârzia să apară. Nu știam dacă pot face astfel încât cele trei gloanțe să mă țină.

Un coșmar s-a desprins dintre umbrele de la doi pași depărtare și, înainte ca ochii mei să poată desluși ceva, am tras.

Acum îmi mai rămăseseră două gloanțe. Încă un coșmar mort, dar alte zeci mișunau prin nisip. Am mijit ochii, obosită.

— Ești teafără?

Jin mi-a pus mâna pe umăr, dar era cu ochii la deșert. Strălucirea palidă de la orizont îi arunca lumini și umbre pe falcă.

— Încă suflu, am spus. Și tu.

— Știi, e o vorbă pe mare. Cer roșu la răsărit. Marinari, fiți gata!

M-am uitat la orizont.

— Mda… acum e cam târziu să fii gata. Ieri am fi avut nevoie.

Mi-am pocnit degetele; mă dureau mâinile de la cât de tare strânsesem arma.

— Câte gloanțe mai ai?

Jin a dat din cap, întinzând mâinile goale. Am vrut să-mi încarc pistolul. Degetele mele obosite au bâjbâit după glonț.

— Nu, a scuturat Jin din cap. Tu tragi mai bine.

— Un glonț de fiecare, așa e drept. Tu acoperi spatele, eu stau în față.

Jin a ezitat doar o clipă. Apoi a luat glonțul și a deschis încărcătorul în timp ce eu ținteam deșertul cu pistolul meu atât cât să aibă timp să-și încarce arma și să se întoarcă. De-acum soarele aproape ieșea…

Două au sărit dintr-odată. Am ochit-o pe a doua. Am ezitat. Fugea pe nisip drept spre Yasmin. Scâncea. Jin a împins-o deoparte, trăgând înainte ca să pot eu să țintesc.

Coșmarul s-a năpustit spre pieptul lui Jin. Colții i s-au înfipt direct în inimă.

Am tras fără să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla, dacă aș rata bestia și aș nimeri băiatul sau că oricum era prea târziu ca să poată fi salvat. Ultimul glonț i s-a înfipt coșmarului în cap, iar bestia s-a prăbușit de pe Jin bătând din aripi și și-a dat duhul pe nisip, în timp ce soarele se ivea la orizont.

Auzind toată hărmălaia făcută de țipetele și de fuga coșmarurilor, care s-au îngropat în adâncul pământului, deșertul s-a trezit din somn.

M-am dus iute lângă Jin, cu inutilul meu pistol.

— Hei! Hei!

L-am lovit ușor ca să nu mă uit la rana uriașă, neagră făcută de mușcătura din pieptul lui și la sângele și otrava care i se amestecau chiar sub tatuaj. Primise o doză de venin direct în

inimă, fără îndoială. A mea sigur bătea repede cât pentru amândoi.

Mâinile-mi tremurau atât de tare, că nu-i găseam pulsul. Avea ochii închiși, trupul lăbărțat, iar pistolul era încă în mâinile lui, de parcă ar fi fost un soldat căzut la datorie. În cele din urmă, i-am văzut pieptul ridicându-se și coborând încetișor, cu respirația aproape imperceptibilă.

O umbră prelungă a razelor dimineții s-a lăsat peste noi. M-am uitat printre gene la Parviz.

— Ajută-mă!

Nu-mi plăcea să mă milogesc, dar, dacă tot eram deja în genunchi, nu mai conta… Mai jos de atât nu mă puteam coborî.

— Sigur moare dacă nu e tratat cum trebuie, a spus Parviz, apreciindu-l pe Jin la valoarea lui abia acum, când era rănit.

Pulsul i-l simțeam prea slab sub degetele mele.

— Tot suntem la o zi depărtare de orice așezare civilizată.

Am încercat să-mi amintesc cât timp îi ia otrăvii de coșmar să ajungă în tot corpul. O noapte? O zi? Mai puțin?

Parviz și-a frecat barba cu degetele:

— Risipim degeaba lumina soarelui.

Avea dreptate. M-am așezat sub umărul lui Jin ca să-l pot ridica în picioare.

— Ajută-mă să-l duc la o cămilă!

Parvis s-a încruntat de parcă n-aș fi avut minte. Bănuiesc că așa credea, din moment ce nu mai eram bărbat…

— E ca și mort. Morții nu sunt decât niște greutăți în plus.

— Jin încă n-a murit.

Simțeam că m-ar fi ajutat, dacă încă m-ar mai fi crezut băiat.

— Și toți de aici ar fi morți, dacă n-ar fi fost el.

— Și o să bem toți în cinstea lui când o să ajungem la un han bun.

Parviz însă n-a șovăit.

— Dar până atunci avem foarte puțină apă și e păcat s-o irosești pe un băiat care nu mai apucă nici ziua de mâine. Poți să rămâi cu el și să mori și tu sau poți să vii cu noi. Doar că trebuie să te hotărăști repede.

Avea dreptate. Jin era ca și mort, iar eu jurasem că nu voi muri în acest deșert; nu pentru altcineva. Îi spusesem cândva lui Jin că nu merită să mor pentru el. Nu cât timp eram așa de aproape de Izman.

Ar fi atât de simplu.

Nu. Era vorba despre Jin. Ar fi imposibil. Uram Dassama fiindcă n-am vrut să merg pe alt drum. Îmi doream să rămân cu Jin mai mult decât doream să ajung la Izman. Îmi plăcea să mă bucur de viață alături de el în deșert. Ca și când am fi fost egali. Ca și când am fi fost o pereche. Prea uniți pentru a putea fi despărțiți atât de ușor.

Mă gândeam la ruinele din Dassama. Deșertul n-avea milă și nici nu merita așa ceva. Îi lăsa să moară pe cei slabi, dacă nu cumva chiar îi ucidea de-a dreptul…

Dar nu pe Jin, care aparținea altei țări. Care n-aparținea deloc acestui deșert – cel puțin, nu cât să moară cu el… sau ce tâmpenie încerca el să facă. El nu merita să fie lăsat în urma de o fată pentru propria ei viață.

Așa cum făcuse și cu Tamid.

— N-ai decât să pleci în civilizație sau să te duci naibii, la cât îmi pasă mie!

Simțeam cum mi se întinde nisipul sub picioare până când n-a mai rămas nimic altceva pe lume, până când marea s-a îndepărtat din ce în ce mai mult.

— Nu-l las să moară.

15.

Am scos cuțitul din cingătoarea lui Jin. Exista milă, dar exista și scăparea lașului, iar lașii plecaseră mai departe. Am apăsat cu cuțitul pe rană și veninul negru a țâșnit pe lamă. Am șters-o de cămașa mea înainte s-o pun iar pe rană. Apoi am repetat mișcarea, până când m-a usturat gâtul de la arsura soarelui și a început să iasă mai mult sânge decât lichid negru.

— Jin!

L-am lovit tare peste față. A strâns ochii mai tare, așa că l-am lovit din nou. De data asta a deschis ochii.

— Jin! l-am apucat eu de umeri. Să nu îndrăznești să adormi din nou!

A deschis ochii cât să mă vadă.

— Unde..., a îngăimat el.

— Au plecat mai departe.

M-am lăsat pe spate. Trebuia să mergem pe urmele celor din Genunchii Cămilei ca să ajungem la civilizație. Ca să primim ajutor. Ceva medicamente.

— Și noi am rămas aici?

Mi-a aruncat o privire crucișă, apoi a râs cu jumătate de gură.

— Eu ori visez, ori am murit.

Trebuia să-l țin de vorbă cât mai mult.

— Mă visezi des?

— Vise, coșmaruri, nu sunt sigur.

A întins mâna, parcă să se asigure că nu sunt o iluzie. L-am atins când m-a mângâiat pe obraz și i-am pus mâna pe umăr.

— Hai, visează-te pe picioare!

Mi-am înfipt umărul sub brațul lui și l-am ridicat.

El a zis ceva în xichiană, apoi a râs, de parcă ar fi fost cea mai caraghioasă chestie pe care-o auzise. Asta e! Poate că nu era lucid, dar măcar era pe picioare... Apoi, când am făcut primul pas, m-a urmat.

Mergeam deja de ceva timp când l-a apucat vorbăria. Cuvintele erau în altă limbă. Nume pe care nu le cunoșteam. Cu excepția unuia: Sakhr. Întruna. Gluma noastră a apărut din mintea lui îmbolnăvită de venin. Am încercat să-l conving să

tacă, dar el deja era pierdut într-un soi de halucinație. Totuși, atât timp cât îl puteam face să meargă, nu-mi mai păsa de nimic. Ne-am oprit de câteva ori să ne odihnim și să luăm câteva înghițituri de apă, deși nu prea părea să ne-ajute.

Soarele era exact deasupra noastră când mi-am dat seama că nu mai suntem pe urmele lăsate pe nisip de caravană. M-am învârtit buimac. Ne rătăciserăm? Se evaporaseră? Soarele răsărise din dreapta noastră. Nu eram sigură că ne îndreptăm spre nord sau în altă direcție.

— Ne-am rătăcit.

Jin stătea cu capul între genunchi. Se chinuia să scoată din buzunar ceva ce strălucea în lumina soarelui. Busola stricată.

— Uite! mi-a pus-o el în mână. Nu ne-am rătăcit.

Nu era întreg la minte, dacă-și închipuia că o busolă stricată o să ne fie de folos. Ceva se prăbușea înăuntrul meu. Am simțit-o în vocea mea.

— Dacă iau asta, va trebui să vii după mine s-o recuperezi, ai uitat?

Trăisem în deșertul egoist destul ca să-mi dau seama că majoritatea oamenilor nu dau ceva decât atunci când lucrul respectiv nu le mai trebuie. N-avea niciun rost să iei ceva în rugul morții.

— Amani!

Încă îmi știa numele.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, a continuat. Dacă nu mai…

— N-o să mori aici, l-am repezit.

La auzul acelor cuvinte, chipul i s-a liniștit puțin. Chiar dacă erau speranțe deșarte. La cum mergeau lucrurile, aveam să murim amândoi. În deșertul ăsta, să te rătăcești însemna să mori. Dacă nu te răpunea ceva din întuneric, te răpunea soarele.

— Urmărește acul! Trebuie să le zici de Dassama.

După aceea nimic din ce spunea n-a mai avut nicio noimă. Doar vorbărie goală în graiul miraji și în alte limbi pe care nu le înțelegeam. Umbrele deșertului se lungeau când a tăcut, iar liniștea era mult mai rea. Încă se ținea pe picioare, dar cu greu, iar pe mine mă durea spatele de la greutatea lui.

Acul busolei arăta cu totul altă direcție decât drumul pe care credeam eu că suntem, care de fapt nici măcar nu era cel bun.

Poate merseserăm în cerc, habar n-aveam… Fie! Până la urmă, nu conta în ce direcție o să murim.

Picioarele mi-au cedat chiar înainte să se însereze. Am căzut în nisip, Jin prăbușindu-se lângă mine. Nu m-am mai ridicat. Mă holbam la cerul de un albastru imposibil al deșertului, urmărind cum se întunecă. N-aveam hrană și nu știam nici unde suntem. Desigur, nici gloanțe. Numai printr-o minune puteam să supraviețuim până dimineață.

A fost cât pe ce să n-aud caii pășind prin nisipul moale, dar, în liniștea deșertului pe înserat și respirația ușoară a lui Jin, până la urmă zgomotul m-a făcut să mă ridic în capul oaselor. În ultimele licăriri de lumină se zăreau șase cai cu călăreți.

Ultima picătură de energie a fost de-ajuns să mă ridic în picioare.

— Hei! am dat din brațe frenetic, iar glasul meu uscat scotea doar sunete prea slabe. Hei! Ajutor! Ajutați-ne! Suntem aici!

Săream pe picioarele care abia mă mai țineau.

— Ajutor!

Unul dintre cai era mânat de hățuri. Mă văzuseră. Când s-au apropiat, m-a apucat o fericire nemaipomenită. M-am aplecat cât să fiu lângă Jin. I-am pus mâna în dreptul inimii, care bătea firav.

Erau la jumătatea drumului spre noi, când mi-am dat seama că mai e cineva cu ei, care merge pe jos. Cineva pe care aproape că nu-l observasem. Dar chiar și de la distanță am observat că e o fată.

S-a clătinat și a căzut în nisip, după care, când au tras de funia cu care-i erau legate mâinile, s-a ridicat. În același moment, le-am văzut uniformele: albastre.

Culoarea gallanilor.

Nu înțelegeam și am luat-o la fugă din instinct, dar era prea târziu. Soldații ne-au înconjurat cât ai zice pește.

16.

Armata gallană își ridicase tabăra în locul unde fusese cândva un fort mirajin. Am reperat-o după ore întregi de mers: ziduri antice care despărțeau nisipul de munți, parcă sculptate chiar din nisip. Corturi albe erau aliniate între zidurile fărâmițate ce aruncau umbre lungi la asfințit. Niște străini în uniformă cu croială străină stăteau drepți în jurul zidurilor albite de soare, ca niște copaci pe care cineva îi plantase și uitase să-i ude.

Nu puteam decât să mă las trasă spre ei. Jin fusese aruncat pe spatele unui cal ca și cum ar fi fost o marfă. Am fost percheziționată brutal când ne-au găsit. Soldatul tânăr care m-a pipăit insistent încerca să găsească arme. Mă întrebam dacă mi-o simți ura în timp ce degetele lui îmi treceau peste centură, îmi luaseră cuțitul, dar și pistolul, deși era gol. Îmi luaseră chiar și busola. Asta era cel mai grav, fiindcă nu era a mea.

M-au legat de mâini și m-au priponit lângă un cal, forțându-mă să merg lângă cealaltă fată. Soldatul își înghiontea calul tot timpul să meargă la galop, ceea ce mă făcea să mă împiedic ca să pot ține pasul. Cealaltă fată era chiar mai rău cu picioarele decât mine, căzând de fiecare dată. La un moment dat, am încercat s-o ajut doar ca să primesc o împușcătură în nisip în chip de avertisment. Abia puteam să-i disting fața din spatele părului încâlcit, cu reflexe roșietice în lumina apusului. Ca o vopsea. Sau sânge.

Am ajuns la fort chiar când soarele a trecut sub linia orizontului. Soldații gallani m-au dus printr-o intrare largă. Piciorul mi s-a împiedicat de ceva tare. M-am clătinat înainte ca gallanul care-mi ținea funia să mă smulgă brusc în picioare. Obiectul de care mi se agățase piciorul era o piatră sculptată. Era chipul unei femei. Abia atunci am observat urmele proaspete de pe poartă. Fusese sculptat odată, împreună cu o legendă a deșertului, ceva din istoria noastră, sau legat de rugăciunile noastre, iar gallanii le retezaseră.

Brusc, m-a apucat furia. Ei n-aveau ce căuta în deșertul nostru și nici nu erau din neamul meu. Eu eram o fată a

deșertului. Pe jumătate mă trăgeam din acești străini, ceea ce uram.

Soldatul care ne-a întâmpinat înăuntru avea o mulțime de canafi aurii atârnându-i de uniforma perfect închisă la nasturi. Mi-am imaginat că are o funcție importantă. Sau cel puțin așa își închipuia el. Ne-a cântărit din priviri apariția jalnică în timp ce unul dintre soldații care ne găsiseră îi zicea ceva în urâtul grai ce ieșea din spatele gâtlejului, pe care l-am recunoscut ca fiind limba gallanilor. Busola lui Jin a trecut în alte mâini. L-a studiat gânditor. În cele din urmă, și-a fixat ochii asupra fetei. Privirea a străpuns-o ca securea unui călău, iar ea a căzut în genunchi:

— Vă rog, l-a implorat ea, n-am vrut să fac asta!

— Moartea ta nu e o pedeapsă. E o necesitate.

Mirajina soldatului nu era perfectă și avea un accent puternic, dar vorbea clar.

— Tatăl tău e un djinn. Ești fiica unui demon. Lumea ar trebui să fie curățată de voi.

Apoi a vorbit iar în gallană și a dat un ordin ferm. Fata a început să țipe când au tras-o în față. Am făcut un pas spre ea din instinct, dar funia care mă ținea legată m-a împiedicat imediat. Chiar în timp ce mă uitam i se întâmpla ceva. Ea a răsucit frânghia care îi ținea mâinile legate, iar mâinile i se schimbau. Erau când mâini de fată, când mâini de bărbat, când mâini de copil mic… Am tresărit cu surprindere. Chiar și trăsăturile feței i se schimbau, trecând rapid de la un chip la altul, de parcă ar amesteca niște cărți de joc, încercând să dea de cartea perfectă, pe care s-o joace ca să se salveze.

De-acum mintea mea obosită bătea câmpii. Era un metamorfic? Nu. Metamorficii nu puteau sta în soare. Dar sigur nu era om!

Ei o numiseră fiică de demon. Fiică de djinn.

Bărbații priveau cu indiferență în timp ce o trăgeau în față. Ostașul cu canafi a pășit în fața mea și a urlat o comandă. M-am zbătut în strânsoarea soldaților. Nu credeam că o să scap. Nu eram așa proastă să încerc una ca asta, dar trebuia să văd.

Au legat-o la ochi. Ea n-a mai făcut fețe-fețe și s-a rugat cu voce tare, printre suspine, când au silit-o să stea în genunchi și i-au pus un pistol la ceafă. E ultima imagine pe care am văzut-o înainte să fiu trasă după colțul unuia dintre corturi.

Încă o auzeam cântându-și rugăciunea. Rugăciunea morților. Stârnind un ecou puternic între zidurile fortului și printre corturi. A ajuns la punctul culminant când își cerea iertare pentru păcatele ei.

Apoi, o împușcătură. Am simțit-o până în stomac.

Rugăciunea a încetat.

Era liniște deplină când m-au tras alți câțiva pași și eu mă clătinam. Apoi cineva a strigat ceva în gallană, jos, lângă zidurile fortului. Soldatul cu canafi s-a oprit o clipă, uitându-se în sus. Mi-a surprins nedumerirea. Mi-a zâmbit.

— Vine o furtună de nisip. Mai bine să intrăm.

Am fost împinsă prin crăpătura unui cort mare din spatele soldatului cu canafi. Era prea întuneric și prea cald. Cortul era din niște pânză groasă, străină, făcută pentru alte locuri, cu alt fel de soare. Afară auzeam zgomotul pregătirilor pentru furtuna ce se apropia, dar aici, înăuntru, era ciudat de liniște.

— Stai jos, te rog!

Soldatul a arătat spre un scaun. În timp ce ochii mi se acomodau cu întunericul, căci era o singură lampă cu ulei, am văzut în cort doar un scaun la o măsuță din lemn, pe care erau pregătite mâncare și o carafă cu apă. Gura mi s-a uscat din nou când mi-am amintit cât de sete mi-e. Mi-am adunat toată stăpânirea de sine să nu îmi ling buzele crăpate.

— Stai jos, a spus soldatul din nou.

Aveam chef să mă cert, pur și simplu. Dar ăsta nu era mătușa Farra, care mi-ar fi dat una pe spinare pentru gura mea spurcată. Pentru prima dată, am făcut ce mi s-a cerut, am stat cu ochii la el și am sperat să nu-mi simtă frica.

Soldatul mi-a întins un pahar cu apă. Mi-a observat neîncrederea și a luat o gură din el, cu subînțeles, înainte să mi-l dea înapoi. Am dat pe gât paharul din trei înghițituri și m-am aplecat să-l umplu din nou.

— Eu sunt generalul Dumas, s-a recomandat el, apoi a așteptat.

Nu i-am zis cum mă cheamă, doar mi-am turnat apă cu îndărătnicie. Câteva clipe s-a lăsat o tăcere în care se auzea doar gâlgâitul apei, apoi a continuat să vorbească.

— Nu prea-mi pasă cine ești, dar vreau să știu ce făceai în deșert.

— M-am născut aici, am răspuns, scurgând încă un pahar de apă și trântindu-l pe masă. Tu ce scuză ai?

Mi-a scăpat. Am amuțit, așteptând ce avea să urmeze. Palma. Glonțul în cap. Generalul însă doar a zâmbit cu buzele strânse.

— Cred că am trăit în țara asta mai mult decât ai trăit tu în total. Eram soldat aici când l-am ajutat pe sultanul vostru să ia tronul, acum aproape două decenii. Când nu erai decât strălucirea din ochii tatălui tău.

Mi-am lăsat în jos ochii albaștri.

— Oricum, dacă n-am fi fost noi, ar fi fost alte țări în locul nostru. Țara voastră e foarte valoroasă, a zis și și-a atins pistolul de la șold. Dar eu sunt curios să aflu ce făceați tu și prietenul tău inconștient lângă Dassama, la trei zile după ce a ars din temelii.

Nu arsese din temelii. Fusese nimicită.

— Ce o să faci cu el? am întrebat, încercând să-mi ascund frica din glas. Cu prietenul meu?

O să ajungă în par, fata cu roșu în par? O văzusem ucisă, după care devenisem imediat oaspete, iar trecerea asta mă neliniștea. Știam prea bine că nu trebuie să ai încredere într-un soldat străin.

— Asta depinde de ce o să-mi spui.

Acum simțeam furtuna de nisip apropiindu-se, iar pereții cortului se cutremurau. Nu prea puteam fi în siguranță într-un cort străin, subțirel. Generalul însă nu părea să se îngrijoreze. Calm, mi-a întins niște pâine. Drept răspuns, mi-au chiorăit mațele, renunțând la orice urmă de autocontrol. Am smuls cu putere bucata de pâine și mi-am îndesat-o în gură. Avea mai mult aer, dar tot era bună.

I-am zis adevărul printre înghițituri cât am putut de repede. Sau o versiune a adevărului. Pentru că m-am rugat, nu m-aș fi ales și eu cu un glonț în cap. I-am spus că noi mergeam cu o caravană. Că eram în drum spre Izman. Că fuseserăm atacați și ne despărțiseră. Că nu știam ce s-a întâmplat în Dassama. El a ascultat cu atenție, dar nu-mi dădeam seama dacă mă și crede.

— Și tânărul? a întrebat.

Lampa de deasupra se legăna în acel început de furtună, aruncându-i umbre și lumini pe față. Afară, soarele deja apusese.

— El unde mergea?

— Nu știu, am spus eu sincer.

Poate de aceea Jin nu mi-a dezvăluit niciodată motivul, ca să nu pot să-l dau în gât.

— El e sigur din Xicha. De ce se afla în deșert?

— Nu știu, am repetat cu încăpățânare.

— Cam multe nu știi despre prietenul tău de călătorie, nu? a comentat el.

Auzind furtuna ce se stârnise afară, am tăcut. Am mestecat și am înghițit pâinea cât mai sfidător.

— Apoi, desigur, mai e și tatuajul prietenului tău.

— Are o mulțime de tatuaje, am spus cu prudență.

— Da, multe, a zis și generalul Dumas. Mă refer la cel de deasupra inimii.

— Cel cu soarele, am adăugat eu.

— Simbolul prințului Ahmed.

Prințul Rebel. Nu! Era un simbol din Xicha. Am văzut pe monedele lui.

— Pe zidurile din toată țara apar din ce în ce mai multe informații despre asta, m-a anunțat el. În Izman circulă broșuri cu astfel de lucruri. Bărbați și femei sunt arestați fiindcă și le cos de haine.

Carevasăzică, Jin n-arunca în aer fabricile din Dustwalk pentru vreo țară străină în care nu fusesem. El îl slujea pe Prințul Rebel Ahmed.

Furtuna a lovit tabăra, acoperind orice aș fi încercat să răspund. Am simțit nisipul prin tot corpul în timp ce pereții cortului fluturau. Jin mă mințise. Mă dusese la distanță de jumătate de țară, făcându-mă să cred că e de partea unei puteri străine, când de fapt el lucra pentru Prințul Rebel. Brusc, am simțit o furie nestăpânită, dorindu-mi ca furtuna să smulgă cortul. Apoi oboseala i-a luat locul.

Nu Jin era dușmanul, mi-am amintit eu. Dușmanul mă privea în lumina lămpii ce se legăna, în timp ce furtuna trecea peste noi.

— Prințul Rebel se crede special, a continuat generalul Dumas când vântul s-a mai potolit, de parcă nici nu s-ar fi întrerupt. El se crede altfel decât oricare alt uzurpator.

Rar un om pe care să nu-l tulbure o furtună de nisip. Și lângă un străin.

— Dar nu e altfel, a continuat el. E un dușman al sultanului, prin urmare și al nostru. Recent, a devenit o amenințare. Toate serviciile noastre secrete spun că are baza în apropiere. Așa a câștigat atât de multă influență la granița de vest, în țara asta uitată de Dumnezeu. De asta suntem noi aici. M-au făcut general fiindcă am ucis trei dintre frații sultanului, care ar fi rivalizat la tron în timpul loviturii. De atunci mi-am propus să-i omor pe sultanul vostru și pe inamicii comuni ai Gallandiei.

I-am zâmbit cu buzele strânse.

— Ei bine, dacă asta îți dorești să afli, ar fi în interesul tău să te asiguri că se trezește Jin. Fiindcă eu sigur habar n-am unde ar putea fi dușmanii voștri.

— Ce spui de asta? a ridicat el busola.

Respirația ușoară se auzea prea puternic în liniștea ce se așternuse după furtuna de nisip.

— E o busolă, am răspuns eu calm.

Doar că eu știam că ăsta nu e adevărul complet. O busolă care n-arăta nordul. Asta era destul de importantă pentru ca Jin să vină după mine în Juniper City și să urce în tren. Ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a încredințat când a crezut că o să moară. Problema era că eu nu știam întreg adevărul. Încă. Speram că nici el nu-l știe.

— Da, a recunoscut generalul. O busolă geamănă. De fabricație gamanică, presupun. E o țară obscură la granița cu Gallandia, care tratează magia ca pe o știință, nu ca pe o anomalie a Răului, pe care cei de neamul tău îl numesc Distrugătorul de Lumi. Asta, a adăugat el învârtind busola între degete, va arăta mereu spre busola ei pereche. Dacă vreun aliat al Prințului Rebel are una din ele, cine crezi c-o are pe cealaltă?

Cineva suficient de important ca să-mi ia urma într-un tren. M-am gândit la un alt tatuaj al lui Jin, busola de pe umăr, de cealaltă parte a soarelui. De parcă inima-i era prinsă între cele două.

— Nu știi, a răspuns generalul pentru mine. Da, înțeleg.

A întors-o în palmă. Acul s-a răsucit cu fermitate.

— Pare să arate spre Valea lui Dev.

A strâns-o în mână. Neliniștea își făcea loc în sufletul meu.

— Mâine putem afla împreună cine ar putea să ne aștepte la celălalt capăt.

•

— Îmbracă-te!

M-a trezit în zori cineva care mi-a aruncat o grămadă de haine în față. Generalul Dumas stătea în ușă. După ce m-a interogat, am fost împinsă într-o cameră mică, una din rămășițele cetății. Era plin de praf și neaerisit, iar ușile erau puternice. Știu pentru că am încercat cu toată forța să le deschid, până când n-am mai văzut limpede încuietoarea de oboseală, iar ochii au început să mi se închidă. În cele din urmă, am căzut într-un somn adânc, dar neodihnitor.

— Unde e el? am întrebat.

Trebuia să aflu dacă Jin supraviețuise acelei nopți.

— Îmbracă-te! a repetat generalul.

Grămada de haine arăta ca o uniformă gallană.

— Sunt deja îmbrăcată.

Îmbrăcată în haine de deșert îmbibate în sudoare, sânge și, probabil, și în măruntaie de coșmar, dar îmbrăcată.

— Îmbracă-te sau te îmbrăcăm noi! a zis generalul.

Nici prin gând nu-mi trecea să-i las. M-am ridicat de pe podeaua din piatră. Mă durea fiecare părticică din corp. Am așteptat să se întoarcă, dar generalul era cu ochii pe mine. La fel și soldatul din dreapta lui, care mă cam mânca din priviri. Soldatul din stânga se uita la podea, rușinat. Îmi ardea ceafa de umilință, dar m-am întors cu spatele la ei. Mi-am dat jos hainele vechi și m-am îmbrăcat cu cele noi cât am putut de repede. Îi uram în tăcere. N-aveam putere să fac nimic altceva.

O mică mulțime ne aștepta după zidurile cetății antice. Doi ostași și cinci cai, cu totul. Jin era călare. Imediat, teama din suflet mi s-a mai risipit. Capul îi atârna în față, inconștient, și era legat de cal astfel încât să stea drept, dar măcar era în viață…

M-am urcat pe unul din caii din fața unui soldat – cel tânăr, care avusese bunul-simț să se uite în pământ când mă dezbrăcasem. A fost o ușurare când am pornit la drum că și-a ținut mâinile departe de mine.

Era un drum cu hârtoape, ce ducea spre canionul numit Valea lui Dev. Auzeam în ureche respirația aspră a soldatului care cu o mână se străduia să îndrume calul pe-un drum sigur, iar cu cealaltă să mă țină pe mine.

— Poți să-mi dai drumul, să știi! i-am spus după ce s-a chinuit mai mult la o întoarcere. Nu-s așa odihnită încât să sar de la cinșpe metri.

Probabil că nu vorbea deloc mirajina, fiindcă și-a strâns mâna mai tare pe mijlocul meu. Mi-am șoptit în barbă o înjurătură în gallană, obicei pe care-l învățasem de la Jin în lunga noastră traversare a deșertului.

Eram cu ochii pe silueta inconștientă a lui Jin, pe calul din față.

Chiar la prânz am ajuns la râul de la baza canionului, care curgea prin rana adâncă a văii ca o venă la vedere. Caii au fost lăsați să se odihnească puțin și să se adape înainte să ne continuăm drumul. Generalul Dumas arăta drumul, cu busola strălucindu-i în mână. Am ținut cursul râului până când el a schimbat direcția, conducându-ne printr-o deschidere îngustă între doi pereți ai canionului. De acolo, cărarea se bifurca. Generalul a șovăit, s-a uitat la busolă, apoi ne-a dus pe cărarea din dreapta. Cred că n-am mers nici câțiva metri, că am și ajuns la capăt. La un ordin, ne-am retras, luptându-ne să convingem caii să treacă printr-un îngust pasaj stâncos.

În curând ne-am dat seama că acest canion era un labirint. Fiecare cărare se bifurca în două, apoi în mai multe. Unele aveau semne ce nu păreau naturale, indiciile din piatră arătând că acolo se întâmplase ceva violent. O dată sau de două ori am trecut pe lângă ceva ce păreau să fi fost case de rugăciune. Zidurile erau dărâmate, iar înăuntru erau relicve de picturi murale. Primul Erou s-a uitat la mine dintr-o picură când am traversat o trecătoare prin care caii abia au putut să pășească.

Vedeam că generalul gallan e din ce în ce mai frustrat, pe măsură ce busola ducea din fundătură în fundătură. A patra mi-a atras atenția. Aveam un mic conflict cu soldatul care mă ținea. Simțeam cum se scurge între noi sudoarea formată acolo unde pieptul lui stătea lipit de spatele meu. Încercam să mă mișc în șa, să stau mai departe de el, dar el mă tot trăgea înapoi.

Am auzit strigătul din față; cuvântul gallan pe care ajunsesem să-l învăț însemna „fundătură”. Am ridicat privirea la cal. Am simțit că înghet. Nicio fundătură nu arătase ca asta.

Zidul canionului fusese vopsit în culori aprinse – aproape agresive, una peste alta, de la pământul nisipos până sus, unde nu mai ajungeam cu privirea: o fată bălaie, care se prefăcea într-un animal. Un djinn furios, imens, roșu, lângă apa curgătoare. Un om cu pielea albastră, înconjurat de demoni. O luptă în care pământul să crape exact acolo unde stăteam și să

lase un semn cât toată valea. Iar între o fată care dansa cu șerpi în loc de păr și un demon care flutura un cap proaspăt retezat era o ușă vopsită, fără clanță. Nu pictată. Gravată în piatră.

Am crescut cu povești despre djinni și lumea lor, despre palate ascunse în nori și case care, atunci când le invocai, se iveau din nisip. Uși spre împărățiile lor tainice, care se deschideau doar dacă șopteai un anumit cuvânt secret în zăvorul lor. Eram sigură că tabăra Prințului Rebel e în spatele acestei uși.

Gallanii o găsiseră. Uitându-mă la ceafa generalului care inspecta peretele, pipăind picturile, m-a apucat panica. Apoi s-a întors și, strigând un ordin în limba gallană, le-a făcut semn soldaților să dea înapoi. Cel tânăr s-a chinuit să treacă armăsarul prin crăpătura îngustă, ca într-un dans ciudat. Mintea-mi era copleșită de gânduri și nici nu-mi mai păsa că trupul mi se lovea dezagreabil de-al lui.

Ei nu știau că eu mi-am dat seama.

Erau străini. Nu cunoșteau poveștile deșertului. Ei ne ștergeau poveștile de pe ziduri, în loc să le descopere. Neștiindu-ne graiul, nu puteau afla poveștile pe care le spuneam în jurul focului. De pe oricare țărm străin ar fi venit, acolo sigur n-aveau djinni și uși magice în pereți din stâncă.

N-aveau habar de așa ceva și cu siguranță nu eram eu omul care să le spună.

Am fost mai vioaie după aceea. Memoram cărarea parcursă de la ușa pictată. Dreapta, apoi stânga pe lângă stânca imensă, ca o cămilă, dreapta din nou. Repetam drumul în gând ca pe o rugăciune până când, în final, am ajuns la o cărare atât de îngustă, încât caii nu puteau trece. Generalul a descălecat și a dat un ordin în gallană. Ceilalți doi soldați l-au urmat. Cel care călărea cu mine a rămas.

Asta ar putea fi șansa noastră.

Am așteptat până când ceilalți au dispărut în labirintul de piatră. Erau și lucruri la care un bărbat, de oriunde ar fi fost el, nu s-ar fi așteptat de la o fată. I-am tras un cot în nas cât să-l dau jos de pe cal și să cadă la pământ. I-am sărit în spate înainte să se ridice pe două picioare. I-am smuls pistolul din toc și am țintit la fața lui.

N-am tras.

O împușcătură ar fi atras prea mult atenția, iar ceilalți ostași nu puteau fi prea departe.

— Să nu cumva să vii după noi! am spus.

Nu știam dacă vorbește mirajină, dar speram ca tonul meu amenințător și pistolul să fie destul de clare ca să mă fac înțeleasă.

— Să nu cumva să miști sau să strigi după ajutor!

Dădeam încet cu spatele.

— O să ne dai drumul și n-o să vii după noi!

Am îndreptat pistolul spre el un pic mai mult, să mă asigur că stă liniștit. Am lăsat garda jos, cât să mă urc pe celălalt, lângă Jin. Corpul lui inconștient se apleca pe spatele meu ca un cadavru, dar îi simțeam respirația mișcându-mi perii de pe gât. *E încă viu*, mi-am zis.

M-am uitat peste umăr. Gallanul tot nu se urnise de la locul lui.

Am făcut calul să sprinteze, căutând să mergem pe același traseu până la ușa pictată. Am recitat drumul înapoi, pe care-l memorasem ca pe o rugăciune. Inima aproape că mi s-a oprit în loc în momentul în care calul a ajuns într-o fundătură, nechezând nervos.

Am stat să-mi trag sufletul. Apăsând cu degetele pe pielea lui Jin, îl simțeam rece. Se simțea și mai rău.

N-aveam timp să greșesc. Trebuia să găsesc ajutor și încă repede. Am închis ochii, încercând să îmi dau seama unde greșisem, refăcând drumul înainte să mă afund din nou în labirintul de piatră.

Asta, până când am trecut de un colț și fundătura pictată stătea acolo, în așteptarea noastră.

Am simțit o mare ușurare când am descălecat și l-am dat jos din spate și pe Jin. Am pipăit cu degetul cadrul ușii. Părea din piatră compactă. Piatră compactă, până când i se șoptea parola perfectă, ca în povești. Sau poate eram eu o naivă, cu prostul obicei de a da prea multă greutate poveștilor pe care mi le depăna mama.

— Jin, l-am scuturat eu de umeri, cu un glas aspru din cauza uscăciunii, trebuie să te trezești! Am nevoie de parolă.

El leșinase și era rece. Ar fi fost chiar amuzant, dacă n-aș fi fost aproape de un atac de panică. Dacă n-aș fi fost sigură că soldații gallani sunt în clipa aceea pe urmele noastre.

Calul a nechezat nervos în spatele nostru. Apoi, dintr-odată, s-a dat în spate și a rupt-o la fugă.

Nu! am strigat după el, dar cunoșteam caii suficient de bine ca să știu că n-avea rost. Nu s-a întâmplat nimic. Mi se spulberase și ultima speranță și acum mă rezemam de ușă.

Soarele m-a trădat într-o secundă. Am stat o clipă în bătaia ultimei raze de soare, iar în clipa următoare umbra m-a acoperit și laba metamorficului odată cu ea. Gheare lungi mi-au zgâriat brațul, lăsându-mi pe piele cinci dâre lungi de sânge. Colții lui mi s-au repezit la gât. Mi-am amintit ce mă învățase Jin: n-am încercat să mă eliberez. M-am lăsat cu toată greutatea pe monstru. Dinții lui mi-au trecut prin carne și sânge, despicându-mi umărul. Corpul mi-a intrat în agonie și ne-am prăbușit la pământ amândoi.

L-am împins de pe mine și m-am întors împleticindu-mă până la zidul pictat. Sângele mi s-a întins peste umbra unei fete călare pe un leopard. Unul dintre lucrurile mărunte pe care le observi înainte de a muri.

Scrâșnetul de piatră care se freacă de altă piatră îmi zgâria timpanul. Într-o galerie acoperită, unde fusese înainte ușa pictată, stătea cea mai aranjată fată pe care o văzusem vreodată. Ca și cum se născuse frumoasă, dar se dichisise până ajunsese la perfecțiunea la care poate ajunge o ființă. Fața-i era numai șesuri și dune, dar ochii nu erau blânzi. Șuvițe de păr negru îi erau agățate de genele ochilor, care studiau scena. A ridicat din sprâncene când l-a văzut pe Jin zăcând inconștient în nisip, lângă mine.

— Tu trebuie să fii cea care a zis cuvântul magic, a spus ea.

Apoi i s-au oprit ochii la Metamorfic. A dus mâna la spate și, când a scos iataganele din teacă, s-a auzit un șuierat.

Iar tu ai sânge pe labe.

Ea nu se mișca precum Jin sau precum un ostaș. Era ca o furtună iscată de cineva. Metamorficul s-a repezit la ea. Fata s-a dat în lături, iar sabia ei dreaptă l-a tăiat la mână. Monstrul a mârâit și s-a răsucit chiar când ea i-a înfipt sabia stângă în burtă, iar sabia dreaptă în gât. Ochii i s-au căscat. O clipă mi s-a oprit inima în loc. Arăta așa de uman! Apoi a deschis gura plină de colți.

A smuls lamele din el, negre de la sângele de strigoi. Creatura s-a prăbușit la pământ spasmodic, tot încercând să se țină pe

picioare. Ea nu i-a dat nicio șansă. Metamorficului i-a zburat capul dintr-o singură lovitură.

N-am avut la dispoziție decât o clipă în care să înțeleg că am pierdut mult sânge înainte să mi se întunece tot.

17.

M-am trezit cu ochii la stele.

Am strâns pleoapele și le-am deschis din nou. Stelele erau cusute pe cortul în care mă aflam, constelații galbene în lumina lămpii. M-am mișcat, încercând să mă ridic, dar brațul mi-a protestat dureros, făcându-mă să și amețesc. Simțeam moartea. Iată privilegiul de-a fi în viață, bănuiesc.

Mi-a trebuit o clipă ca să simt că-mi revin cu capul. Brațul meu era bandajat de la încheietură până la umăr. Bandajele miroseau a miere și încă ceva ce n-am recunoscut.

Lângă mine, Jin sta întins sub o pătură groasă, trasă până la cot. Pieptul gol îi era lac de sudoare. Era înfășurat în bandaje noi, așa că nu-i mai puteam vedea rana. Totuși, pieptul când i se ridica, când îi cobora într-o respirație ușoară, suficient să mi se calmeze și mie respirația. Era în viață. Amândoi eram în viață.

Ușurarea care m-a năpădit a fost tot ce mi-a trebuit ca să mă ridic în coate și să arunc o privire.

În colț, un străin. Un băiat cam de vârsta lui Jin, rotund la față, cu brațele încrucișate pe piept, cu părul negru, cârlionțat, căzându-i peste ochi, iar bărbia lăsându-i-se în jos în somn.

M-am ridicat încet în șezut, cu grijă să nu-l trezesc. Faptul că eram bandajată, și nu legată și cu căluș la gură părea semn bun. Însă nu trebuia să am încredere în ei, doar pentru că mă rearanjaseră. Jin ar fi putut fi unul de-ai lor, dar eu nu eram.

Ochii mi-au căzut pe o grămăjoară de sticle și bandaje din colț; printre ele, un cuțitaș ce părea mai degrabă pentru medicină decât pentru lupte. Avea sânge uscat pe el. L-am înhățat. Trebuia să aflu unde sunt și n-aveam de gând să mă duc neînarmată.

Băiatul adormit era un paznic de care puteam trece ușor. Soarele m-a izbit cu putere în față prin crăpătura cortului, orbindu-mă, din clipa când am pus piciorul afară.

Cât timp eu dormisem, cineva pictase lumea.

Totul era verde. Doar că nu așa cum o știam eu. Credeam că verdele e culoarea unei tufe murdare când își făcea loc printre stânci – nu culoarea asta, care-și preamărea existența, fără

teamă, în fața deșertului. În spatele meu, auriul costișei uriașe se contura deasupra taberei, dar nisipul ceda repede, scurgându-se de pe ziduri. Priveliștea era o oază, un puseu de culoare și de viață, cu oameni răspândiți prin ea. La prima vedere, am crezut că e cât Dustwalk de mare, cu vreo sută de suflete. Doar că, a compara acest loc cu Dustwalk era ca a compara un burac cu un măgar. În mijlocul lor se ridica un turn roșu-auriu, atât de înalt, încât parcă zgâria albastrul cerului.

Picioarele mele s-au hotărât să se miște, în loc să mă predea pământului în ultima secundă. Țineam cuțitul strâns cu o mână. Nu știam cât o să-mi folosească. Eram amețită, fie de la pierderea de sânge, fie de la sentimentul copleșitor provocat de locul acesta ciudat. Picioarele mi se mișcau singure doar pe jumătate. După câțiva pași, nisipul fierbinte s-a răcit când am pășit în umbra oazei.

Am trecut pe sub pomi grei care gemeau de portocale și rodii, dar și de fructe pe care nici măcar nu le cunoșteam. Răsăreau de peste tot, pe lângă piscine limpezi și adânci, și simțeam că, dacă mă apropii un pic mai mult, în roadele acelea pot să văd inima care bate a pământului.

Nu exista o potecă dreaptă care să traverseze oaza. Corturi de toate culorile erau răsfirate printre copaci, sprijinite, pentru mai multă siguranță, de trunchiurile lor sau atârnând de crengi.

Iar oamenii… Toți pe care i-am văzut erau îmbrăcați în culori parcă vechi de când lumea. Câțiva erau în jurul unei piscine, spălau haine și trăncăneau; nu m-au privit când am trecut pe lângă ei. Fata care-l omorâse pe metamorfic conducea șase bărbați și femei cu săbii de lemn în ceea ce părea a fi un exercițiu de luptă. M-am ascuns după un pom, nevăzută de ochii ei. Aproape că am călcat pe doi băieți care păreau mai tineri decât mine și lucrau la ceva ce părea o bombă. Amândoi și-au ridicat privirea la mine.

— O să vrei turul lung, a spus unul din ei.

— Aș prefera să n-aruncăm în aer și pe al altcuiva.

În timp ce vorbea celălalt, mi-am dat seama că de fapt nu era băiat. Era o fată cu părul tuns foarte scurt și atât de slabă, încât trebuia să se ridice de două ori ca să i se vadă umbra… dar fată. Niciuna nu părea să se teamă că sunt străină. Poate că o ușă magică te scutește de multe bănuieli. Am luat-o pe drumul lung doar ca să fiu sigură, deși nu știam precis unde duce.

Am ieșit dintre copaci și am pășit într-un petic mare de nisip. Cel mai mare cort de acolo stătea cu fața la mine. Avea înălțimea unui om de două ori și părea că poate adăposti jumătate din tabără – mai mult un pavilion decât un loc de dormit. Pânza era roșie, iar pe acoperiș avea cusut un uriaș soare albastru.

Identic cu tatuajul lui Jin.

Apropiindu-mă, am observat o siluetă singură în cort. Ar fi trebuit să arate mai mic sub acoperișul gigantic, dar el părea să umple spațiul la fel ca lumina soarelui. Stătea aplecat deasupra unei mese, așa că-i vedeam doar creștetul capului. Mâinile i se sprijineau de o parte și de alta a unei hărți imense. Alte hârtii erau ținute sub pietre sau căni goale și arme.

Și mai era și o busolă uzată.

Deci iată-l pe Prințul Rebel! Venit direct din poveștile de la gura sobei pe care n-aveam voie să le spunem și, acum, chiar în fața mea. Într-un pavilion încoronat cu un soare. Soarele lui. *Un nou răsărit. Un nou deșert.*

Razele soarelui au atins lama cuțitului din mâna mea, trimițând licăriri de lumină în cort. Băiatul a ridicat privirea, tresărind, privindu-mă fix. N-aveam nicio idee cum arată Prințul Rebel, dar sigur nu-mi închipuiam că arată ca un băiat oarecare al deșertului. Era tânăr. Păr negru, tipic deșertului, piele înnegrită de soare, falcă pătrată, puternică, bine ras.

Nu m-a privit ca pe ceea ce eram de fapt – o străină care dă târcoale intrării în pavilion, plină de praf, învinețită, cu părul încleiat cu sânge și nisip. Și cu limba brusc legată, incapabilă să scoată vreun sunet. Se uita la mine de parcă aveam tot dreptul să mă aflu acolo.

— Ești rănită, s-a încruntat el, pasămite a îngrijorare.

O clipă n-am înțeles, apoi mi-am dat seama că sângerez pe sub bandaje.

— M-a mușcat un metamorfic.

M-am simțit prost de cum mi-au ieșit vorbele din gură.

— E doar o mușcătură, totuși.

Nu era deloc mai bine, dar fața i s-a luminat pe loc.

— Aha, a aprobat el din cap. Tu ești fata inconștientă pe care a cărat-o Shazad în tabără ieri.

Deci zvonul c-am murit mi-o luase înainte...

— Trebuie să-ți mulțumesc că l-ai adus pe fratele meu până în locurile acestea îndepărtate.

A mai spus ceva, dar un singur cuvânt îmi rămăsese în gând și nu mai lăsa să mai treacă altceva.

Frate.

Capul îmi fierbea căutând altă explicație, dar nu se poate să se fi referit decât la o singură persoană. Jin era fratele lui.

Ceea ce însemna că și Jin e prinț. Jin nu era în slujba Prințului Rebel. Era el însuși prinț.

Îmi povestise cum își rupsese nasul și fratele lui i-l vindecase. Cum se născuse la Izman, dar era din Xichia.

Însă nu-mi spusese niciodată că e prinț.

Sărutasem un prinț. O absurditate care mi-a venit în minte când am simțit o țeavă de pistol în ceafă, ceea ce mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Aruncă cuțitul! mi-a poruncit un glas de fată. Măcar atât îmi datorezi pentru că ți-am salvat viața.

Instinctul meu de a fi mereu gata de luptă s-a trezit la viață, dar eram prea obosită ca să-l mai ascult. Mi-am descleștat degetele, iar cuțitul mi-a căzut exact la picioare. N-am mai simțit pistolul la ceafă, iar fata (aceeași care-l omorâse pe metamorfic) a venit în fața mea, încă țintindu-mă. Mi-am amintit că Ahmed îi zisese Shazad.

— Bahi, am găsit-o! a strigat ea.

— O, slavă Domnului și tuturor ființelor inițiale!

A treia persoană s-a năpustit în cort. Era băiatul creț care moțăia când mă trezisem eu.

— Jur c-am ațipit doar o clipă! Nu e tocmai politicos să te strecori pe lângă cineva după ce ți-a salvat viața, m-a mustrat el ca o mamă, dând din deget.

— Nu e prima oară când fac asta, am recunoscut.

Mintea încă nu-mi stătea locului, dar aveam un pistol la ceafă, drept care mă îngrijora mai mult prezentul.

Nu e prima oară nici când se strecoară aici o fată în timp ce dormi, i-a murmurat Shazad lui Bahi atât de încet, încât doar eu am auzit.

Nu observasem când a nimicit metamorficul, dar accentul ei era la fel de nordic și de ascuțit ca al comandantului Naguib, așa că am vrut să iau din nou cuțitul.

— Mă împuști odată sau nu? am întrebat și accentul meu a sunat cu totul altfel decât al ei când m-am uitat la țeava pistolului. Mi se pare că ți-ai irosit timpul salvându-mi viața.

Shazad a ridicat o sprânceană la mine, apoi a lăsat arma în jos.

— Uau! a exclamat Bahi, băiatul creț. N-am văzut-o niciodată să cedeze atât de ușor. Cred că te place.

Shazad l-a ignorat.

— A știut să spună numele lui Zakhr, a zis ea simplu.

— Dar ușa nu s-a deschis, am înfruntat-o eu.

— Ușa nu se deschide decât din interior, a explicat Shazad. Orice muritor care capătă suficientă încredere încât să știe adevăratul nume al neamului djinn care a construit acest loc poate spune acest nume, și ușa se deschide. Suntem anunțați în interior. Am găsit povestea locului într-o carte veche, unde scria numele adevărat al neamului djinn.

Era periculos să rămână scris așa ceva.

— Deci cine v-a lăsat pe voi, ceilalți, înăuntru?

— Mai sunt și alte căi de intrare. Spre exemplu, dacă poți zbura. Sau dacă ești dispus să te cațări, gesticulă ea spre dealurile care ne înconjurau.

Mă gândeam că, dacă știai drumul, puteai să intri pe deasupra canionului. Mă întrebam cât o să le ia gallanilor să-și dea seama că pot folosi astfel busola.

— Dacă Jin are încredere în ea să-i dea parola, e de ajuns și pentru mine, a zis Ahmed. Nu-mi spui cine ești?

N-ar fi trebuit să îmi pună o întrebare atât de grea. Adică cine eram eu pentru Jin nici eu nu știam sigur… Un tovarăș de drum. O prietenă. Un aliat. O fată atât de proastă, încât să-și sacrifice viața pentru el, fără să știe nici măcar cine e el cu adevărat.

— Mă numesc Amani, am vorbit eu atunci.

Suna ca o scuză.

— Iartă-ne, a răspuns Ahmed, parcă simțindu-mi neliniștea. Ești obosită, a adăugat, pășind în jurul mesei. Poate ai dori să te așezi un pic, să mănânci ceva și…

— Bahi! a răsunat o altă voce și s-au întors toate capetele.

Fata care se repezise în cort era mai mică decât mine. Avea părul violet-închis, valuri-valuri în jurul feței pe care i se citea panica. S-a întors spre mine:

— Se întâmplă ceva cu fratele meu. Ceva rău. Jin bolborosește în somn.

Iar cuvântul ăsta*, frate.*

Semăna cu Jin mai puțin decât semăna Prințul Rebel.

— Normal, a răspuns Bahi. Veninul coșmarului o să i se elimine din corp.

— Sigur? a întrebat înlăcrimată fata cu păr mov.

— Delila…, a întins prințul brațele spre sora lui s-o liniștească.

— Tu ești fiica acelei femei djinn, am bombănit, mai mult pentru mine.

Mi se-nvârtea capul, încercând să-mi amintesc ce fusese adevărat și ce auzisem în jurul focului.

— Din legendă.

Delila a fost distrasă pentru moment de la ce o îngrijorase. Și-a dat pe spate părul mov, strident, de parcă încerca să și-l ascundă.

— Te așteptai la colți și solzi? a zâmbi prințul Ahmed de parcă ar fi fost o glumă, dar se simțea și un pic de îngrijorare în vocea lui.

— La aripi și coarne mai degrabă, am glumit eu pe jumătate. Așa mi s-a spus în Dustwalk că ar arăta sora monstruoasă a prințului.

Ochii tinerei au coborât în pământ rușinați. Aerul i se legăna în jurul capului ca dogoarea în deșert. Nuanțele mov din păr i-au dispărut, părul făcându-i-se negru ca al fratelui ei. Se juca cu degetele prin el, complexată. Brusc, mi-a părut rău pentru tot ce am spus.

— O să mă duc să-l verific, totuși, a zis Bahi, încercând să detensioneze situația.

A ridicat brațul să ne facă cu mâna. Atunci am văzut în palma lui, desenat cu cerneală albastră, un cerc perfect, îngroșat cu simboluri dantelate.

Eram pradă neliniștii.

— Ești un Sfânt.

La Dustwalk ne coseam singuri rănile de la gloanțe și degetele lipsă. Trebuia să ai niște membre lipsă sau o găleată de sânge ca să ai acces la intervenția Sfântului Părinte. Îl chemam după ce epuizam toate variantele și nu ne mai rămânea decât să credem în rugăciune pentru vindecare, dar și

ca o negociere la venirea morții. Prezența unui Sfânt nu era niciodată semn bun. Era ultima speranță.

Probabil că gândurile mi se puteau citi pe față.

— Nu-ți face griji! a ridicat Bahi și cealaltă mână.

Era goală. Tatuajul pereche, cu o lună, care ar fi trebuit să fie acolo, lipsea.

— Nu sunt unul prea bun.

Și-a pus mâna cu semnul pe umărul Delilei, conducând-o spre ieșire, aplecându-se spre ea, vorbindu-i misterios la ureche. I-a zis ceva care a făcut-o să râdă, nu să se teamă. Mi-aș fi dorit să știu ce. Mi-ar fi prins bine și mie niște cuvinte care să-mi alunge spaima cuibărită în suflet. Dacă îl târâsem prin jumătate de deșert doar ca să moară, îl omoram pe Jin! Era cât pe ce să-i urmez, când Prințul Rebel a vorbit în sfârșit:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Accentul lui era mai pronunțat decât al meu, dar mai slab decât al comandantului Naguib. *Naguib.* Și el era fiul sultanului. Era fratele lui Jin la fel de mult ca prințul.

Jin ridicase pistolul la fața lui Naguib, dar n-a tras. Era un păcat să-ți ucizi propriul neam.

— Mai e cineva neam cu Jin? Ca să știu înainte să răspund?

Moment mai bun să-mi țin gura nici că mai trăisem. Nici măcar nu eram furioasă pe ei.

Shazad însă a izbucnit în râs. Un râs grosolan, josnic, care nu se potrivea cu felul ei de a fi, dar nici nu părea să fie *la* adresa mea.

— Nu cineva de care să știm. Dar, pe de altă parte, nu poți fi sigur niciodată cu sultanul și femeile lui…

Dar Ahmed părea să înțeleagă nervozitatea din cuvintele mele.

— Nu știai că e fratele meu.

Nu era o întrebare. În ochii lui se vedea și milă. Umilința asta mă tortura. Prințul Ahmed și Shazad se uitau la mine, așteptând să spun cum ajunsesem acolo cu un prinț în stare de inconștiență. De ce ar căra cineva prin tot deșertul un om pe care nici măcar nu-l cunoaște? Nu prea știam să explic cum de ne încurcaserăm așa de tare noi doi.

— Jin a aruncat în aer o fabrică.

Păruse punctul de plecare perfect, doar că nu era…

— Asta, după ce am incendiat noi o clădire, am adăugat. Dar ăla a fost doar un accident.

Shazad s-a luminat la față cu un zâmbet. De parcă tocmai ar fi hotărât ceva în privința mea și era mulțumită. Apoi s-a dat în vileag tot.

Zâmbetul i-a dispărut când am ajuns la partea despre Dassama, dar nu m-a întrerupt până n-am povestit ce se întâmplase în ultimele câteva zile. Coșmarul. Tabăra gallană. Evadarea noastră.

— Ai idee ce ar fi putut să provoace în Dassama? am întrebat când am terminat. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Tăcerea care s-a lăsat a fost exact răspunsul de care aveam nevoie. Afară, tabăra era veselă, era soare și culoare și se auzeau râsete, dar o povară întunecată se lăsase peste cort. Shazad s-a întors la prinț; părea să fie un conflict fără cuvinte între ei.

— Jin are încredere în ea, a zis Ahmed în cele din urmă.

— Se aude de-o armă nouă, a spus Shazad. Tata e… E într-o poziție în care are acces la astfel de știri. Ăsta a fost doar un zvon, dar a fost ciudat. Ceva ce construiau tocmai jos, în sud. O bombă care putea pune la pământ orașe întregi de parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu. Care putea alege ce să distrugă și ce să rămână în picioare. Noi credeam că e doar un zvon pe care tata îl lansa ca să-i sperie pe oameni. Mai bine teferi decât morți.

Propria mea respirație se auzea ușor acum.

— Jin s-a oferit să meargă în Ultimul Ținut să vadă ce putea găsi. Bănuiesc că a dat de fabrica voastră de armament. Dar, după ce mi-ai spus despre Dassama, se pare că înaintea lui a ajuns la armă comandantul Naguib.

— Deci Dassama a fost…

— Un teren de încercare.

Shazad s-a dus la harta întinsă pe masă. A cercetat-o cu o privire de general pe câmpul de luptă.

— Sau un mesaj pentru noi. Rebeliunea începuse acolo. Dassama era o bază importantă pentru armata gallană. Mirajinii care locuiau acolo nu se împăcau cu ideea, așa că s-au întors împotriva lor. De partea noastră. Am avut mulți aliați acolo. Sultanul și gallanii se stăpâneau din ce în ce mai greu.

Deci Naguib o distrusese. Nu doar pe rebelii din ea, ci și mii de cetățeni mirajini. Și eu, care credeam că mai mult nici nu se poate să-l urăsc…

— Ne trebuie un plan, a spus Shazad, bătând cu degetele pe harta pe care prințul ne-o întinsese în față, arătând pe unde ar fi tabăra gallană. Gallanii și sultanul se apropie unii de alții, iar acum ne caută cu busola lui Jin.

— N-am vrut s-o pierd, m-am apărat eu.

— Ahmed, trebuie s-o ducem de-aici pe a ta.

Shazad n-avea nicio problemă să îi dea ordine prințului.

— Afară cu ea din tabără! E ca și cum am cere să fim găsiți. Dacă arma asta e atât de puternică precum spune Amani…

Se întoarse spre mine:

— Ce rază de acțiune crezi că are arma asta?

— Nu cât să arunce în aer tot canionul.

M-am uitat pe hartă, la linia punctată, din cerneală, care arăta dimensiunea uriașă a Văii lui Dev. Degetul lui Shazad s-a oprit chiar pe hotarul din nord, arătând unde erau gallanii. Era un *x* mic, marcat sub degetul ei, locul taberei rebelilor. La mai puțin de o lățime de deget, nu mi se părea că suntem suficient de departe pentru a fi în siguranță.

— Destul ca să nu fie nevoie să fie exacți. Sau să treacă prin ușa voastră secretă.

Am ezitat.

— Și cel mai grav e că nu era o singură bucată de șrapnel în Dassama.

— Adică? a întrebat prințul, privind pe hartă țara pe care deja o câștigase o dată și pentru care lupta din nou.

— Adică nu e o bombă de unică folosință, a explicat Shazad, care înțelesese tot mai rapid decât prințul. Asta e ceva nou. Ceva ce ei ar putea folosi iar și iar.

— Adică nu trebuie să știe exact unde suntem, fiindcă nu trebuie să ne termine de la prima încercare.

Ahmed avea o privire îndârjită. O căutătură plină de subînțelesuri a schimbat și prințul cu Shazad pe deasupra mea.

— Avem nevoie de Imin, a spus Ahmed.

Fata care a urmat-o pe Shazad în cort peste câteva momente părea complet ștearsă. Arăta atât de comună, încât nu puteam remarca nimic la ea. Doar că are ochi galbeni.

— Avem nevoie de-o iscoadă, i-a zis Ahmed acelei fete, Imin. Avem nevoie să te infiltrezi în armata gallană și să ne anunți dacă se apropie prea mult de noi. Ah, și s-aduci înapoi busola, dacă poți.

I-a dat-o pe a lui.

— Ia-o! Fă-i să bată pasul pe loc.

— Bine.

Fata a luat ursuză busola. Chiar atunci fața a început să i se schimbe. Buzele i s-au îngustat, pielea i-a pălit la culoare, umerii i s-au lățit, iar sânii i s-au turtit. Într-o clipită, a fost altcineva. Un bărbat cu un chip nou. Un chip gallan.

Doar ochii și hainele ei… lui nu s-au schimbat!

— Nu-mi place, a studiat Shazad spionul. Ochii…

Imin a dat ochii peste cap spre Shazad, cu subînțeles.

— Ar trebui s-o trimitem pe Delila.

— Nu, s-a opus Ahmed. O nălucire e prea riscantă. Să trimiți o demdji într-o tabără gallană e ca și cum ai trimite un miel în vizuina lupului și chiar așa e. Nălucirile mai dau greș; schimbarea formei, nu.

— Cel puțin, Delila își poate ascunde semnul, a comentat Shazad.

— Trebuie să rămână Imin.

În cele din urmă, Shazad a încuviințat clătinând din cap.

— Trebuie să-i raportezi lui Shihabian, i-a ordonat ea lui Imin.

— Dar oare ce voi purta la bal? a întrebat Imin cu sarcasm, arătând spre halatul care atârna ridicol, prea scurt pentru un gallan. Apoi, ochii ei… lui galbeni, tulburători s-au oprit la mine și la uniforma pe care încă o purtam.

— Am nevoie de hainele tale.

M-am gândit o clipă la tabăra gallană, la umilința de-a fi silită să mă schimb de față cu soldații.

— Hai! a zis și Shazad. Pot să-ți împrumut eu niște straie de schimb.

18.

Am ieșit din pavilion după ea, orbită din nou de lumina aurie și de culorile aprinse.

— Cum a făcut? am întrebat-o pe Shazad mergând după ea prin tabără și uitându-mă în urmă la Imin. Nu cumva... metamorfic, nu?

— Bineînțeles că nu. Imin este o demdji, ca Delila, a spus Shazad, de parcă asta ar fi fost un răspuns.

A dat într-o parte prelata de la intrarea într-un cort mai mic decât al prințului, dar suficient de înalt încât să stai în picioare în el. Era organizat cu o precizie uimitoare: un pat bine aranjat, un teanc de cărți, un cufăr și un rând de arme pe jos. Shazad a deschis cufărul.

— Uite! a zis și a scos o bluză albă și niște șalvari maronii. Ar trebui să-ți vină.

— Ce este o demdji? am întrebat eu, înainte să îmi dau seama că ar fi trebuit să-i mulțumesc.

— N-ai auzit niciodată de demdji? m-a chestionat ea, lăsând jos capacul cufărului.

— M-am născut departe de voi.

Undeva unde prinții și femeile care-și schimbă forma trăiesc doar în basme spuse la gura focului de tabără.

— Un demdji e un copil născut dintr-un tată djinn și o mamă muritoare, a explicat Shazad. Sunt vreo cinci-șase în tabără. Ahmed a început să-i colecționeze.

— Și toți pot să-și schimbe forma?

Rana din braț m-a făcut să-mi amintesc de metamorficul de la canion.

— Nu, depinde, a răspuns Shazad. Djinnii sunt făpturi ale deșertului, foarte naturale cu nălucirile și manipularea. Așa că asta moștenesc copiii lor: nălucire, înșelare, formate din fierbințeala și vântul deșertului. Delila poate născoci imagini ce par cât se poate de reale, dar sunt goale la atingere, doar aer. Imin poate să-și schimbe forma ei – sau a lui, depinde de momentul din zi – ca să arate ca oricine dorește. Mai e o pereche de gemeni care-și schimbă forma, doar că nu în

oameni, ci în animale. Alta își face loc în mintea ta și ți-o sucește până începi să vezi ce vrea ea, ca nebunia provocată de soare. În scrierile vechi asta se numește darul rasei djinni. Unii spun că e o apărare pentru a echilibra semnul neamului djinn.

— Semnul?

Mă simțeam o ignorantă ascultând-o cum vorbește despre toate astea, de parcă ar fi trebuit să le înțeleg.

— Ochii aurii ai lui Imin, părul mov al Delilei, a zis Shazad, dându-și șuvițele din față. Unii pot trece ușor drept oameni peste tot în lume. Când eram încă la Izman, Delila își ascundea părul, vopsindu-l cu henna de culoare închisă, sau arunca o nălucire asupra lui. Sunt însă și unii care nu pot ascunde ceea ce sunt.

Unii care au primit gloanțe în cap.

— Gallanii îi ucid fiindcă ei cred că toate ființele primordiale sunt împotriva zeului lor inventat.

Mi-am amintit de fata din tabăra gallană. Căpitanul Dumas îi zisese „fiică de demon”. Crezusem că are sânge în păr, dar poate că doar era roșu.

— Jumătate din mirajini sunt în stare să-i urmărească pentru ca să obțină ceva de pe urma lor. Cum ar fi darul lor. Sau un deget, ca talisman. Întreabă-l pe Bahi dacă vrei să știi teologia. Așa i-ar spune majoritatea…

— Magia deșertului.

Așadar, de aici porneau poveștile auzite. Eroi și monștri care vin să lupte și mor pentru Prințul Rebel.

Vorbisem cu Jin despre aceste legende. Despre Prințul Rebel. Apoi el m-a mințit până am devenit doar o prostuță care s-a băgat într-o chestie cu care nu era nici pe departe pregătită să dea piept.

•

Shazad purta cam aceeași măsură ca mine. Doar că, după o viață petrecută cu bucate îmbelșugate, era mai plinuță în părțile care pe mine mă făceau să par mai degrabă băiat, când aveam nevoie. Traversând tabăra, trăgeam jenată de hainele de împrumut, încercând să refac traseul de dimineață.

Am dat de Bahi chiar în fața cortului cu acoperișul plin de stele în care mă trezisem. Ieșea. M-a surprins trăgând de bluză la piept, cu părul ud picurându-mi pe spate și lipindu-mi-se de piele. Shazad îmi arătase unde pot să mă spăl: o baltă mică,

ferită de ochii celor din tabără, înainte să mă lase și să plece unde avea treabă. Eu n-aveam unde merge și nici nu aveam ceva anume de făcut.

— Porți hainele lui Shazad? m-a întrebat Bahi, măsurându-mă din priviri.

— Cum de ți-ai dat seama dintr-o privire că sunt hainele ei? am ripostat fără să mă gândesc.

Bahi s-a scărpinat pe spate, făcând fețe-fețe. Era ca un puști prins cu mâța-n sac.

— E cam greu să nu te uiți la ea, a recunoscut el. Să nu-i spui că am zis asta! Sunt sigur că știe cel puțin cinci metode să mă ucidă fără să mă atingă măcar. Iar, dacă mor, cine va mai avea grijă de prințul tău?

— Nu-i al meu, m-am apărat. Cum mai e? am întrebat, fără să mă pot abține.

— L-ai adus la timp, a zis Bahi, trecându-și mâna tatuată prin păr. Acum nu trebuie decât să așteptăm.

— Pot să-l văd?

— De ce nu? a dat Bahi din umeri, arătându-mi drumul în spate.

Cum am dat deoparte prelata de la intrarea în cort, cum m-a izbit căldura ca un zid. Jin era întins, la fel cum îl lăsasem. Fratele lui era lângă el. Prințul Ahmed avea cămașa descheiată la gât și, la lumina slabă a lămpii, vedeam replica soarelui de pe pieptul lui Jin.

Auzindu-mă când am intrat, a deschis ochii.

— Maiestate, am rostit eu, dar cuvintele sunau nefiresc, îmi cer scuze. Trebuia…

— Nu, te rog, stai!

Am rămas pe loc. Jin nu era doar un băiat străin, cu un zâmbet de trădător, era fiul sultanului și nu era de nasul meu să fiu în compania acestor doi prinți renumiți.

— Jin măcar e numele lui adevărat? am întrebat.

— Da, a răspuns Ahmed. Dar nu e numele lui întreg. Tatăl nostru l-a numit Ajinahd Al'Oman bin Izman. Lien, mama lui, îl alinta Jin.

Aproape două luni, iar el nici măcar nu-mi spusese numele lui complet.

Ahmed mă privea.

— Tu crezi că el n-are încredere în tine, dar nu e adevărat.

Eu am pufnit.

— Mama lui Jin a fost cea care ne-a scos vii din palat, să știi.

Nu știam. De fapt, nu știam mai nimic despre Jin, dar el nu părea să aibă nevoie de răspunsul meu. Nici măcar nu eram sigură că vorbește cu mine.

— Lien și mama mea se aveau ca surorile. Au sosit în haremul tatălui meu cam în același timp, iar eu și Jin ne-am născut la câteva ore distanță. Eu am venit pe lume înainte de termen, iar Jin, după termen. Eu am fost al cincilea dintre băieții tatălui meu. El a fost al șaselea. Ne-am născut la începutul domniei tatălui meu, așa că am fost tratați bine, dar tot era un pic mai atent la noi decât ar fi vrut mamele noastre. Lien zicea că asta e „soarta”. Jin nu crede în soartă. N-am nici măcar o singură amintire cu chipul mamei mele. Eram prea mic când a murit.

Soția cea frumoasă a sultanului, așa se spunea în poveștile auzite. Cea omorâtă din bătaie pentru că a născut-o pe Delila. Ea nu reprezenta decât niște cuvinte în legenda Prințului Rebel, dar pentru Ahmed existase cu adevărat, în carne și oase.

Toate amintirile despre mirajini sunt legate de fratele meu. În noaptea în care s-a născut Delila, Jin era bolnav. Lien și mama plănuiseră o evadare încă de când mama a aflat că poartă în pântece copilul unui djinn. Nu era prudent să-l mute pe Jin, avea febră, însă nu era prudent pentru Delila să rămână. Așa că Lien a fost nevoită să riște. Îmi amintesc doar frânturi din noaptea aceea. Mă țineam de fustele ei în timp ce ea încerca să amaneteze brățările de aur de la sultan pentru o barcă până în Xicha. Dar acele lucruri țin de un vis. Cel mai bine îmi amintesc cum stăteam pe un pat, cu mâna la inima fratelui meu, care bătea, el fiind cuprins de fierbințeală pe o barcă nesigură, ce ne ducea departe de casă, și cum mă punea Lien să mă rog ca Jin să treacă noaptea cu bine, în timp ce o legăna pe sora mea ca s-o liniștească și să nu mai plângă.

A înghițit în sec.

— Am pierdut șirul rugăciunilor trimise la cer pentru fratele meu de atunci ca să rămână în viață. A avut partea lui de necazuri în viața asta.

— Unii oameni se descurcă mai bine în bătaia puștii, am comentat eu. Maiestate…

— Te rog, spune-mi Ahmed! Nu trebuie decât să privești în jur să-ți dai seama că maiestatea mea este pusă la îndoială.

În acel moment, nu semăna deloc cu fratele lui. Jin îmi zâmbea mereu, de parcă urma să intrăm amândoi în bucluc și-i plăcea asta. Prințul zâmbea de parcă te ierta pentru asta.

— Fratele meu nu prea are grijă de siguranța lui, dar de cele mai multe ori a sărit în bătaia puștii doar ca să se așeze între moarte și mine sau Delila. Până la noi, nu l-am văzut niciodată flirtând cu moartea atât de nepăsător pentru nimeni.

Nu știam ce să răspund la asta. Mă concentram la Jin, nu la Prințul Rebel. Numai trăsăturile lui străine îmi păreau familiare în acest loc ciudat, plin de prințese cu păr mov și schimbători de fețe cu ochi aurii, deși poate că și el ar fi putut redeveni un străin în momentul în care Ahmed l-a numit *frate.*

— Ca să-ți câștigi tronul, împărăția, am început eu, merită să moară atâtea suflete?

Merită ca el să-și dea viața?

— Sultanul a ucis-o pe mama *ta,* sultimii au furat tronul *tău* – asta n-are de-a face cu altcineva. Vrei să știi cine a ucis-o pe mama *mea*? Țara ta. Războiul tău, goana ta pentru putere nu ne aparțin.

Nu voiam să sune a batjocură. Chiar doream să știu dacă exista vreo șansă ca el să transforme deșertul în bine.

— Nu sunt aici pentru putere, a răspuns prințul Ahmed calm, de parcă nu l-aș fi făcut vinovat de moartea propriei sale mame.

Cumva, nu părea aroganță.

— Am văzut că tatăl meu conduce de parcă i-ar fi frică să nu piardă nici măcar un pic în fața altcuiva. El crede că ăsta este singurul mod, de aceea suntem săraci, ocupați și slabi. Eu n-am plănuit niciodată să mă întorc la Miraji să-i iau locul. Am fost peste tot înainte să venim aici. Am văzut Insula Ioniană, unde au un consiliu format din bărbați și femei aleși chiar dintre ei, atât bogați, cât și săraci, ca să fie ascultați la fel. Am fost la Amanpour, unde comerțul și industria lor i-au făcut bogați, nu săraci și înfometați. Am fost la Albis, unde femeile pot deține pământ, pot avea slujbe și sunt tratate la egalitate cu bărbații în toate cele. Și la Espa, unde într-o seară de beție ne-am gândit să facem asta, a spus prințul, dându-și deoparte gulerul de la cămașă ca să văd tot tatuajul cu soare, identic cu al lui Jin, crezând că e o idee bună. Este un simbol al norocului și al bogăției din Xicha. Era bine venit la vremea respectivă, când n-aveam un trai sigur sau un loc al nostru. Precum vezi, n-am

plănuit să devină un simbol al unei revolte. Oamenii din acest deșert ar trebui să aibă o țară care să le aparțină lor, nu unui singur om. Toată lumea din țara asta trăiește de parcă a fost trecută prin foc la naștere. E atâta măreție în Miraji, dar se-ntâmplă atâtea nenorociri din cauza tatălui meu și a gallanilor! Oamenii acestei țări merită mai mult. Shazad merită o țară unde mintea ei ascuțită nu este ignorată doar fiindcă e femeie. Neamul demdji n-ar trebui să se teamă pentru viața sa doar fiindcă tatăl meu s-a aliat cu o țară care-i arde pe cei atinși de magie. Mama mea merita mai mult decât să fie omorâtă din bătaie pentru că s-a răzvrătit împotriva unui stil de viață pe care nu l-a ales. Am putea transforma miraji în cel mai mare neam de pe pământ. Tata l-ar păstra așa cum e, un ținut al războiului și violenței, pe jumătate asuprit de regele gallan. Iar fratele meu, Kadir, îl place. Dac-ar fi el sultim, am trăi mai departe sub asuprirea regatelor străine care vin și storc tot sângele din deșert. Sau… am putea schimba tot.

Prințul Ahmed s-a înviorat vorbind despre toate lucrurile pe care avea de gând să le schimbe în bine. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai greu să nu-l crezi. În sfârșit, înțelegeam ce era cu puștiul nebun din tranșee în noaptea în care l-am cunoscut pe Jin. Înțelegeam că astfel de idei le dădeau oamenilor puterea să strige răzvrătindu-se, chiar dacă pentru asta aveau să fie spânzurați.

În deșert, îmi dorisem ca Jin să-mi ceară să rămân cu el. Să mă duc cu el în lumea lui. Dar el nu-mi ceruse…

Mi-o cerea, în schimb, Ahmed.

19.

Peste oază s-a lăsat întunericul mai devreme decât aș fi crezut. Nici nu observasem când trecusem deșertul, dar acum îmi dădeam seama că Shihabian trebuie să fie pe aproape. La asfințit, lumea colorată își lua un chip mai blând. Focuri de tabără ardeau printre copaci. De jur-împrejurul fiecăruia se strângea câte un grup mic de oameni care mâncau și se veseleau. Mă gândeam la cum era în Dustwalk la cină. Toată lumea tăcea acasă, păstrând cu străşnicie orice bucățică. Aici însă bucatele se puneau pe un covor mare, în mijlocul taberei, cu o stivă de farfurii desperecheate.

M-am așezat cu Shazad lângă unul dintre focuri. Ea a pus în două farfurii, îngrămădind pe una pită și fructe și dându-mi-o mie.

— De unde or veni toți oamenii ăștia? am întrebat-o eu printre înghițituri.

Nici nu-mi dădusem seama ce foame mi-e până nu începusem să mănânc.

Shazad s-a uitat la cei o sută de rebeli parcă surprinsă de întrebarea mea.

— Cam de peste tot. Eram doar o mână când am fugit din Izman după întrecerile pentru sultim. În ultimul an însă, grupul s-a mărit. Ni s-au alăturat mai mulți. Câțiva au fost dați afară din casele lor și arestați pentru că l-au susținut pe Ahmed un pic prea vocal. Pe unii i-am scos noi din închisoare. Farrouk și Fazia sunt orfani din Izman, arătă ea spre cei doi care îi văzusem de dimineață meșterind o bombă, iar acum construiau ceva din pâine. I-am angajat să facă un aparat pentru explozibili într-o misiune de acum câteva luni, dar niște soldați de-ai sultanului i-au recunoscut, așa că acum sunt refugiați. Sunt de folos pe lângă tine, deși uneori mi-e teamă că va veni o zi când vor arunca în aer tot locul și vor abate asupra noastră mânia neamului djinn, a cărui casă abandonată o împrumutăm…

M-am uitat la turnul care domina oaza. Clădirea uriașă n-avea nicio ușă. Îi dădusem roată de două ori ca să mă asigur că într-adevăr n-are. Dacă oaza fusese o casă a poporului djinn, asta ar

putea explica turnul precum cele din basmele copilăriei, în care erau trimise fiicele meșterilor bogați ca soții ale unor bărbați nemuritori. Și ușa magică…

— Dar tu? am întrebat.

— Eu sunt o fată care ar fi putut ajunge orice, dacă s-ar fi născut băiat, mi-a răspuns Shazad, luând o mușcătură. Dar m-am născut fată, așa că asta fac. Mama crede că am un plan să bat pasul pe loc ca să evit măritișul.

O văzusem pe Shazad ucigând un metamorfic. O urmărisem în după-amiaza aceea conducând un grup de răzvrătiți într-un exercițiu militar cu săbii cu o siguranță de sine cu care ar fi putut trece o armată întreagă peste deșert. Dacă ea nu putea obține un loc al ei în Izman, ce speranțe să-mi fac eu?

— E prea modestă, a replicat Bahi așezându-se lângă Shazad, la lumina focului, strângându-și picioarele sub el pe o pernă.

Avea o farfurie pe genunchi.

— Shazad s-a născut pentru măreție. Tatăl ei este generalul Hamad.

M-am uitat absentă la amândoi.

— El este generalul-șef al sultanului de douăzeci de ani, a lăudat-o Bahi. E cunoscut pentru strategiile lui neconvenționale. A avut o fiică puternică și un fiu slab.

— Nu e slab, e, bolnav, a intrat Shazad în defensivă.

— Majoritatea oamenilor și-ar fi ucis fiul încercând să-l întărească. Așa cum a încercat tata cu mine, dar n-a reușit.

Shazad m-a salvat la timp, înainte să răspund la declarația asta făcută de Bahi cu un zâmbet care-i etala dinții, dar nu era un zâmbet de om care se amuză.

— Tatăl lui Bahi e căpitan de armată. E subalternul tatălui meu, eu și Bahi ne cunoaștem de când aveam șase ani.

— Și suntem prieteni, fiindcă eu sunt un tip fermecător, a adăugat Bahi.

— Ești un pic mai puțin dobitoc decât restul fraților tăi, a conchis Shazad. Căpitanul Reza – i-am simțit o mustrare în ton, iar Bahi a imitat un salut – are șase copii, așa că s-a gândit că ar putea să-i sacrifice pe unii. Nu conta cât de mult îi plăcea să se laude la superiorul lui că are șase fii puternici, în timp ce tata avea doar unul slab.

— Și pe tine, am intervenit eu.

— Căpitanul Reza nu m-a pus niciodată la socoteală.

— Greșeala lui, a adăugat Bahi.

— Tatăl tău știe că..., am vrut eu să întreb, dar nu eram sigură cum. Că te-ai întors împotriva lui?

Probabil că nu așa ar fi trebuit s-o formulez.

— Eu nu m-am întors împotriva lui, a zâmbit Shazad cu blândețe. Eu sunt împotriva sultanului. Și tatăl meu s-a răzvrătit împotriva lui acum ceva timp. El ne-a spus de zvonurile despre arma care se construia în Ultimul Ținut. Atât de secretă era, că sultanul nici măcar nu-i zisese, dar are el alte metode să obțină informații.

Auzind asta, mi-am îndreptat spatele. Dacă ne luam după povești, ajungeam să credem că rebelii lui Ahmed sunt doar o adunătură de neghiobi idealiști din deșert. Adevărul era că rebelii se săturaseră într-atât de stăpânirea asupra Dassamei, că merita s-o distrugă. Generalul era om cu greutate la curte, dar *și el* îi era credincios lui Ahmed...

— Aveți aliați la curtea sultanului?

Shazad s-a luminat la față. Era, de departe, cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, iar când zâmbea cu toată gura devenea și cea mai periculoasă fată.

— Câțiva. Când a venit prima oară în Izman, Ahmed a fost inclus într-o elită de erudiți. O mulțime de băieți foarte deștepți, foarte idealiști, inclusiv fratele meu, care stăteau și discutau filosofie și despre cum ar putea fi mai bine în Miraji. Mulți sunt copii ai oamenilor de la curtea sultanului.

A mai luat o îmbucătură, apoi a continuat:

— Într-o noapte, i-am găsit pe fratele meu, pe Ahmed și pe alți trei prieteni idioți de-ai lor cu mâinile și picioarele legate de butuci, în centrul Izmanului, fiindcă răspândiseră ideea că femeile ar trebui să aibă dreptul să refuze o căsătorie.

Asta m-a lovit direct în inimă.

— Din fericire, a povestit mai departe, eram fiica generalului Hamad și asta m-a ajutat să negociez cu soldații. L-am luat pe frate-meu acasă, iar Ahmed ne-a urmat. Când am ajuns, l-am muștruluit bine, pentru că din pricina lui frate-meu fusese cât pe ce să-și piardă viața. Habar n-am cum, ne-am trezit certându-ne pe filosofia lui Ataulla despre rolul conducătorului în stat, apoi am fost de acord să-l pregătesc pentru întrecerile pentru sultim.

— Pe-atunci eu eram închis în Ordinul Sfânt, a vorbit Bahi cu gura plină. Că, de nu, i-aș fi băgat eu ei mințile în cap.

— Îi zici ce ai făcut de fapt când ai fost dat afară sau îi zic eu? a întrebat Shazad.

Brusc, Bahi a devenit foarte atent la mâncare.

— Nu-mi aduc aminte.

— S-a îmbătat criță și a venit să-mi cânte o serenadă în fața casei tatălui meu, a dezvălui Shazad fără să piardă timpul.

— Ce serenadă? am întrebat eu, neputând să mă stăpânesc după ce am izbucnit în râs.

— Nu-mi aduc aminte, a mormăit din nou Bahi.

— *Rumi și prințesa,* cred, a răspuns Shazad.

— Nu, a ridicat el privirea, încercând să se apere. Am cântat *O djinni și un dev* și era foarte frumos! a răsuflat el, iar Shazad s-a tăvălit de râs.

Era contagios, ajunsesem și eu să râd cu ei. Bahi a mai cerut de băut, spunând că-l mai cântă o dată dacă facem cinste cu ceva de umezit gâtul.

În timp ce el se ciondănea cu Shazad, eu m-am uitat în tabăra rebelilor.

Noaptea, cu culorile și hohotele ei de râs, cu simțul puterii și al încrederii în ce făceau ei, mă îmbăta și pe mine. Revolta asta era o legendă în devenire. Era genul de poveste care începuse înaintea mea și pe care nu o puteam înțelege pe de-a întregul. Era genul de poveste care se spune iar și iar pentru a explica cum lumea n-a mai fost la fel după ce mâna asta de oameni au trăit și au luptat, au câștigat sau au murit încercând. După ce urma să se petreacă, povestea părea inevitabilă, ca și cum lumea ar fi așteptat schimbarea asta, ca și cum ar fi avut nevoie să fie salvată, iar personajele din poveste ar fi fost smulse din propriile vieți și mutate în locurile unde trebuiau să fie, ca piesele de pe o tablă de joc, doar ca să prefacă povestea în realitate. Doar că ea era mai sălbatică, mai înfricoșătoare și mai amețitoare, dar și mai nesigură decât aș fi crezut vreodată. Religia lui Bahi. Familia lui Jin. Filosofia lui Shazad. Eu puteam să fac parte din toate astea. Dacă voiam. Se făcea mult prea târziu ca să mă rup de istoria asta sau ca s-o rup pe ea din mine.

— Unde ai fost până acum, sfințișorule?

Un glas necunoscut m-a făcut să tresar din visare. Crezusem că Delila și Imin sunt o priveliște, dar fata care s-a așezat neinvitată cu noi la masă, lângă foc, era din aur. Totul, din cap, de la pleoape până-n picioare, parcă era turnat în metal, mai

puțin părul, care era la fel de negru ca al meu, iar ochii îi avea închiși la culoare. Altă demdji.

— Poți să te ocupi de asta?

Ea a întins o mână la el. Era plină de sânge și semne de la arsuri.

— Ce s-a întâmplat? a sâsâit Bahi printre dinți, apucând-o.

— O mică explozie, a răspuns sec fata de aur.

— Arsurile nu sunt chiar așa de grave, a zis Bahi. E mai greu să te arzi când ai un tată creatură primordială, alcătuită din foc.

— Când te-ai întors, Hala? a întrebat Shazad.

Hala n-a răspuns, doar a arătat cu un gest ironic spre hainele de drum pline de sânge într-un fel care părea să sugereze că Shazad e proastă, dacă nu înțelege că abia ajunsese în tabără.

— Am ajuns prea târziu acolo, a spus ea. Deja o luaseră gallanii. Credeam că mai rezistă. Schimbătorii de formă sunt foarte buni la ascuns. Imin a rezistat două săptămâni, îți amintești? Dar se pare că asta e proastă. Se zvonește că au dus-o în tabăra gallană care a răsărit ca o buruiană acum câteva luni.

Adică în cea din care tocmai sosisem eu.

— Am venit pentru întăriri. Eu zic să plecăm la noapte, să ne furișăm înăuntru și să-i zăpăcim înainte să apuce s-o spânzure.

— În tabăra gallană care e la nord de aici? am întrerupt-o eu, fără să mă gândesc.

Pentru prima dată, fata de aur a părut să mă zărească.

— Eu am fost acolo.

— I-ai văzut luând alți prizonieri? a întrebat ea.

— Era o fată, o demdji, am vorbit eu, dar vorba încă-mi părea ciudată. Avea părul roșu și o față care se schimba.

Chipul i s-a luminat când fata ciudată s-a aplecat nerăbdătoare în bătaia focului și am simțit că vorbim despre aceeași persoană. Următoarele mele cuvinte au blocat-o:

— Gallanii au împușcat-o în cap.

Atmosfera veselă care domnise în tabără acum o clipă deja se risipise.

— Și cum se face că tu ești încă în viață?

Ceva din vocea ei îmi spunea că se aștepta să mă ploconesc, să mă dau peste cap cu explicații despre cum am îndrăznit să supraviețuiesc, în timp ce persoana pentru care plecase s-o salveze nu reușise.

— Pentru că pe mine nu m-au împușcat în cap, am răspuns.

Rânjetul ei batjocoritor mi-a amintit de un pieptene de aur și fildeș pe care îl avea mama lui Tamid. A dat din mână ca și cum m-ar fi zorit să continui. Am observat că avea doar opt degete la mâini. De la stânga îi lipseau două despre care puteam jura că fuseseră acolo înainte. A observat că văzusem, iar peste o clipă mâna i-a fost din nou intactă.

— Nu-i frumos să te holbezi.

Un gândac negru s-a ițit din nisip peste cizma mea, apoi s-a apucat să urce pe mine.

— Și nu-i frumos să lași pe cineva să moară ca să-ți salvezi pielea.

Am pocnit gândacul, dar când l-am atins cu mâna el pur și simplu a explodat în alți zece gândaci negri, apoi fiecare dintre ei a explodat în alți zece gândaci, până când m-au umplut. Mâna mea mi se înroșise și mă durea de cât plesnisem la ei.

— Hala, oprește-te din ce faci! a ordonat Shazad.

Mă înșelasem. Vocea nu-i era stridentă, ci limpede, ca o tăietură curată. Gândacii au dispărut.

Shazad zisese de o demdji care se strecura în mințile oamenilor. Cred că tocmai o cunoscusem. Deja o uram.

— Acolo de unde vin eu oamenii au grijă de-ai lor.

Hala își zgândărea unghiile de parcă nu s-ar fi jucat deja cu mintea mea.

— Asta a și făcut, a spus Jin în spatele meu.

20.

Jin se trezise și acum stătea sprijinit de umărul fratelui său, în afara zonei în care cădea lumina focului. Arăta stors de puteri și obosit, dar măcar era în viață. Se uita la mine. Am reacționat instinctiv când l-am văzut, trupul împingându-mă spre el de parcă ar fi fost legat cu un elastic de el. De parcă ar fi fost acul busolei duble care-și regăsise perechea.

Dar înainte să apuc să mă ridic s-a auzit un sunet ascuțit din partea cealaltă a taberei. Delila s-a repezit înainte și s-a aruncat în brațele lui Jin, vorbind într-o altă limbă ce mi-am închipuit că e graiul din Xicha. A început să plângă cu capul pe cămașa lui. Toată tabăra era în curând în picioare, oamenii venind de peste tot lângă el, punând întrebări, salutându-l.

— Ușor, ușor! a strigat Bahi. Abia am reușit să-l pun pe picioare.

În cele din urmă, privitorii au pornit înapoi spre focurile și spre mâncarea lor. Când Delila i-a dat drumul, Jin s-a întors spre Shazad.

— Generale! a zis Jin.

Vocea-i era groasă după atâta timp în care n-o folosise, dar felul în care pronunțase cuvântul suna dureros de familiar. *Bandito,* așa îl auzisem zicând în deșert.

— Nu-mi spune așa! l-a îmbrățișat Shazad cu un singur braț, mai atentă decât Delila la bandajele lui. Cum rămâne cu „mă duc doar să arunc o privire pe-aici, mă întorc imediat”?

În micul cerc format în jurul lui Jin s-au auzit chicoteli în timp ce eu ședeam în afara lui. Mă întrebam ce-ar fi potrivit să-i spun lui Jin aici, în acest loc de care n-aparțineam, dar mi s-a părut că redevenise doar un străin. Acești oameni stătuseră umăr la umăr, urzind o revoltă încă de pe vremea în care eu trăgeam în cutiile de conservă de pe gardul din spatele casei unchiului meu.

— Mai bine mai târziu decât mort, a comentat Hala.

Ea nu l-a îmbrățișat, dar, în lumina focului ce-i dansa pe chip, făcându-l să pară topit, am văzut că asprimea ei se mai domolise.

— Da, și trebuie să-mi mulțumești mie pentru asta, a adăugat Bahi cu gura plină. Chiar și în picioare, înfuleca mai departe, vorbind cu gura plină.

— Nu că mi-ar fi mulțumit careva…

— Credeam că Sfinții Părinți trebuie să-și facă treaba pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru lauda muritorilor, a răspuns Jin, cu grijă să nu ni se întâlnească privirile în timp ce se adresa lui Bahi.

— Ei bine, atunci, e bine că nu mi-am dus la capăt pregătirea, nu? a răspuns el, gesticulând dramatic cu mâncarea în mână, făcând să sară firimituri pe Delila.

— Odată și odată, tot o să-ți mai rămână unul și în viață, a zis Shazad. Și Amani e cea care te-a cărat până aici.

Îmi venea s-o îmbrățișez și s-o înjur în același timp. Nu-mi dădusem seama cât încerca Jin să-mi evite privirea până când, în cele din urmă, n-a mai avut încotro și a trebuit să se uite în ochii mei.

Cercul din jurul lui s-a desfăcut atât cât să mă vadă. Încă nu mă ridicasem de la marginea focului.

Ne legau două luni pe care le petrecusem în deșert împreună. Tot ce-mi povestise și tot ce nu-mi povestise. Conștientizarea faptului că eu nu-l părăsisem în acest timp. Că, în două luni, din fata care-l drogase și-l lăsase cu fața în jos pe o masă doar ca s-o ia la sănătoasa mă transformasem în fata care l-a târât printre soldați dușmani și strigoi ucigași numai ca să-i salveze viața.

— Ei bine, a spus Hala, lăsându-se neglijent pe umerii Delilei, cel puțin una din noi a avut succes și a adus acasă un demdji.

Cuvântul nou încă-mi suna așa de straniu, că numai după un moment am înțeles că Hala gesticula spre… mine.

— Demdji? am întrebat eu nedumerită.

Expresia lui Ahmed arăta că șovăie. I-a spus ceva lui Jin în graiul din Xicha. El a răspuns clătinând din cap, fără a se uita la mine.

— Faptul că eu nu vorbesc limba voastră nu vă dreptul s-o folosiți ca să discutați despre mine.

Tonul mi-era mai ridicat decât aș fi vrut. Țipam în prezența prințului. Doi prinți.

— Amani, mi s-a adresat Ahmed cu delicatețe, n-ai vrea să iei loc o clipă?

Farfuria de la Shazad îmi căzuse de pe genunchi în nisip. Mă ridicasem fără să-mi dau seama, fără un scop anume, dar sigur aveam nevoie de ambele picioare bine înțepenite ca s-o fac.

— Poate că nu vreau.

Am băgat de seamă că lui Jin i-a tresărit gura la un colț și m-au apucat nervii.

— Să minți, am spus uitându-mă la el, este un păcat.

— Eram în drum spre iad cu mult înainte să te cunosc pe tine, mi-a vorbit Jin în sfârșit, ceva din glasul lui sunând a regret.

— Habar n-ai că eu…

— Nu te păcăli singură, Bandito-cu-ochi-albaștri! m-a întrerupt Jin…

Avea vocea seacă a unui străin resemnat.

— Știam că ești o demdji înainte să mă prind că nu ești băiat. A fost de-ajuns să-ți văd ochii.

Ochi de trădător.

Părul Delilei. Ochii lui Imin.

Semnul *djinnilor.*

— Mi-am dat seama că nu știi când ai început să-mi povestești despre soțul mamei tale. Îi spuneai tată. Demdji care știu ce sunt nu fac așa ceva.

M-am uitat la cele două demdji de lângă el. Delila și-a mușcat buza, iar Hala, pe umărul ei, parcă era gata să aplaude neplăcerea mea.

— O mulțime de soldați gallani au ochi că ai mei, am combătut eu.

— Nordicii au ochii ca apa limpede. Ai tăi sunt diferiți. Ai tăi au culoarea focului când arde prea tare. Și nu e doar atât.

Acum, că nu mă mai ignora, Jin îmi acorda toată atenția lui.

— Tu știi legendele mai bine decât mine. Știi că djinnii nu pot minți. Și nici copiii lor. Pun pariu pe viața mea că niciodată n-ai scos pe gură o minciună.

O clipă am râs cu putere. Shazad a făcut un pas spre mine, dar m-am retras.

— Spui că-s cinstită?

— Nu, te pricepi foarte bine să înșeli, dar nu ești mincinoasă!

Mi-am amintit ceva ce-mi zisese Jin în magazinul din Dustwalk. *Te pricepi să minți… pentru cineva care nu știe să mintă.*

— La magazine, te-am ascuns de Naguib…

— Nu l-ai mințit.

Orice șansă de a-l ierta a zburat odată cu râsul care i-a însoțit vorbele.

— *Nici măcar o singură dată.* I-ai spus că e o zi liniștită. I-ai spus că nu sunt mulți străini în Dustwalk. Adevăruri înșelătoare, dar adevăruri. L-ai păcălit. Cum ai făcut și cu caravana. Cum ai făcut și când mi-ai zis că pot să te strig „Oman”. Un djinn e o ființă puternică și înșelătoare.

Mi-am adus aminte cât de ușor se încrezuse Jin în mine, de șocul de pe fața lui când i-am înapoiat busola după ce-i spusesem c-o lăsasem cu buraqi. Nu, n-am spus asta; doar am sugerat. L-am păcălit. Am deschis gura gata să neg, dar cuvintele nu ieșeau.

— Deci ce scuză ai? am izbucnit, dar el n-a clipit.

— Pot să continui, dacă vrei.

— Jin! a răsunat avertismentul lui Ahmed de departe.

Lumea se redusese la Jin și la mine.

— Nisipul și soarele nu te istovesc așa cum ne istovesc pe noi, muritorii de rând. Locul tău e lângă ei.

Mi-am amintit una dintre ultimele noastre nopți din deșert. *Ești deosebită,* îmi spusese.

— Poți să înveți limbi noi *uite-așa,* a zis el pocnind din degete, iar eu îmi dădeam seama că ultimele două cuvinte le rostise în graiul din Xicha.

Toate nopțile acelea din deșert, în care îmi spusese povești din locuri îndepărtate și frânturi din limbile vorbite acolo... Mă punea la încercare.

— Încetează! abia am reușit eu să îngaim.

Ce zisese Shazad despre demdji? Că ei – noi – sunt de folos. Oare de aceea mă salvase Jin de la bun început? Mă târâse prin deșert nu ca pe un aliat, nu pentru că aveam nevoie unul de altul pentru a rămâne în viață, ci doar fiindcă știa că fratele lui se poate folosi de mine?

M-am apropiat, cei din jurul lui dându-se deoparte ca să-mi facă loc. M-am oprit când am ajuns atât de aproape, că aș fi putut să-l sărut din nou. Sărutul a fost și el un truc. Al meu. Eram o făptură înșelătoare, dar nu eu eram mincinoasa aici.

— De ce ar trebui să cred ce spuneți voi?

— Atunci, nu crede!

Îi vedeam petele din ochi.

— Dovedește-mi! Spune-mi o minciună! Spune-mi că te cheamă Oman și de data asta, direct. Spune-mi că ești un băiat pe nume Alidad. Spune-mi că nu ești o demdji!

— De ce aș vrea să fac asta? mi-am simțit eu buzele luptându-se cu vorbele pe care mă provoca să le spun.

— Pentru că nu poți.

În timp ce mă privea cum mă lupt, simțeam că se crede învingător. Mâna mea a lovit cu putere. Lui i-a alunecat fața într-o parte, iar palma mă ustura. Și, înainte să apuce cineva să-mi mai îndruge ceva, am fugit.

•

— Deci plănuiești să ne furi toate armele sau crezi că ai nevoie doar de una pentru fiecare mână? mă răsuceam eu de jur-împrejur.

Ahmed mă privea de la gura micuței peșteri din zidul canionului. Abia puteam să-l deslușesc. Hotărâsem să plec. Hotărâsem chiar dinainte când mâna tot mă ustura de la palma pe care i-o trăsesem lui Jin. Dar nu plecam neînarmată! Am înfipt al patrulea pistol între sheema pe care mi-o legasem de talie ca pe o eșarfă, din moment ce n-aveam curea.

— Poate ar fi mai bine să-ți păzești arsenalul strașnic, dacă nu vrei ca oamenii să se servească.

— Nu m-am gândit la asta înainte de tine, a spus Ahmed.

— Atunci, ar fi bine să te gândești data viitoare când fratele tău îți aduce vagabonzi nepoftiți acasă.

Am trecut pe lângă el și am pornit la drum. Ahmed m-a urmat.

— Sunt prizonieră? m-am întors eu să-l întreb după câțiva pași.

— Nu, și-a strâns Ahmed mâinile la spate. Deși Jin a spus să trimitem pe cineva după tine ca să te aducem acasă vie, când o să te prăbușești, după ce-ți trece încăpățânarea.

— Câtă încredere are în mine!

Nu m-am străduit să-mi ascund amărăciunea din glas în timp ce mă jucam cu degetele pe pistolul din talie.

— Chiar are, a zis prințul. Era convins că ajungi și mai departe, să știi.

Loveam ușor, fără încetare, în pistol. Nu greșea. Eram epuizată. Și rănită. Și flămândă. Și la kilometri distanță de oriunde aș fi vrut să fiu. Mai mult decât orice, înainte să se

trezească Jin, înainte să zboare cuvântul *demdji* din gura Halei și să aterizeze pe mine, îmi dorisem să rămân.

— De ce? am întrebat eu și vocea mi se sugrumă un pic, dar am dres-o imediat.

— Ei bine, a conchis Ahmed, din ce am înțeles, ai mers mult pe aici. Jin credea că ai trecut măcar de punctul fără întoarcere...

M-am oprit din râs la timp. Aproape reușeam să mă prefac că e doar un băiat din Ultimul Ținut, doar că are un accent mai bun.

— De ce nu mi-a spus?

— Să-l întrebi pe Jin ce motive personale a avut să nu-ți spună. Dar, dacă vrei un răspuns sincer din partea mea, suspină Ahmed.

Arăta mai mare de optsprezece ani.

— Demdji sunt o valoare, Amani. Nu mă înțelege greșit; fiecare bărbat și fiecare femeie din răzmerița asta este valoros. Imin însă e cel mai bun spion pe care-l am eu. Iar Hala cred că a salvat mai mulți oameni chiar și decât Shazad. Datorită surorii mele n-am murit la sfârșitul întrecerilor pentru sultim. În câteva zile unii pot parcurge distanțe care unui om normal i-ar lua săptămâni să le parcurgă. Într-un război, iei ce slujește mai bine cauzei tale.

Mi-aș fi dorit ca Jin să încerce să mă convingă. Ar fi mult mai ușor de contrazis. Logica lui Ahmed însă nu putea fi combătută atât de ușor, așa că eu eram problema.

— Nu pot..., am îngăimat. Eu nu pot face ce fac celelalte demdji. Presupun că aș fi observat, dacă mi s-ar fi schimbat fața sau dacă aș fi putut face nălucirile să plutească în aer. Mă gândeam că aș putea să rămân și... să fac ce face Shazad.

Deși o spusesem cu voce tare, suna stupid. Shazad putea foarte bine să fie ființă umană pe de-a întregul, dar o văzusem ucigând un metamorfic fără niciun efort. Fără armă, nu eram decât o fată. Nu o demdji.

— Nu mă gândeam să rămân ca să scot gândaci din pielea oamenilor sau să mă transform în altcineva.

— Dacă-ți dorești să pleci, poți să pleci, a spus Ahmed. E periculos în Miraji pentru o demdji, dar pari să te fi descurcat foarte bine până acum.

— Mă gândeam la fata pe care soldații gallani o uciseseră în cetate. Era ca mine. Țin minte că Jin mă avertizase să am grijă. Mă avertizase în privința lui Izman.

— Dar, dacă te hotărăști să rămâi, mai sunt alte șase demdji care ar putea să te ajute să înțelegi ce putere ai, orice ar fi acel lucru pe care ai *putea* să-l faci ca să dai o mână de ajutor la revoltă. Dacă mai dorești.

Dar asta era mai mult decât o dorință, ăsta e adevărul.

21.

Trei rodii atârnau de o creangă. S-au făcut apoi două, după care s-au făcut patru. M-am uitat la Delila, care mi-a zâmbit:

— Vezi? Nu e chiar așa de greu.

Trecuse o săptămână de când se trezise Jin și Ahmed îmi făgăduise că ei mă vor ajuta să-mi descopăr puterile ascunse. O săptămână de meditații cu Bahi și de instrucțiuni de la Delila, care zicea, fără a putea să-mi explice cum anume, că ea pur și simplu *face* nălucile. Câteodată credea că e util să mai facă o demonstrație.

— Nu e util deloc, am spus eu. Nici măcar n-aveam de unde să știu că am talent la năluciri.

— Este cel mai obișnuit dar demdji, a filosofat Bahi.

— Doar încearcă! m-a îndemnat Delila.

— Da, m-a încurajat și Hala, privind de pe margine. Fă să dispară una, și vei fi ca un iluzionist de pe străzile din Izman.

M-am uitat insistent la copac. Nu eram sigură unde trebuie să ajung. Hala spunea că ei îi vine în gând. Delila credea că-și trage puterea din piept. Eu nu găseam nimic în niciunul din aceste locuri. Frustrarea mi se transforma brusc în isterie. Nu eram în stare să-mi schimb forma sau fața, nici să intru în mintea cuiva sau să invoc imagini de nicăieri. Oamenii din tabără făceau pariuri pe cât timp o să-mi ia să mă lămuresc ce puteri am. Sau poate nici n-aveam, șopteau unii.

Cum mă uitam eu așa la copac, una dintre rodii a plesnit și o zeamă neagră a țâșnit din ea. Știu că asta e opera Halei. Pistolul mi-a sărit în mână din instinct. Am țintit ușor și am tras. Rodia a explodat într-o erupție de semințe și suc roșu, făcând iluzia Halei să dispară.

— Uite, am spus eu, băgând pistolul înapoi în teacă, acum sunt două!

Un hohot de râs m-a făcut să întorc capul. Mi-am dat seama că Jin se uita de mult. Trecea pe lângă noi, cărând pe umăr o grămadă de lemne de foc spre centrul taberei. Primind un tratament bun, se recuperase rapid după mușcătura de coșmar. În ziua dinainte, îl văzusem antrenându-se într-o luptă cot la cot

cu Shazad. Dar ea tot l-a bătut. Rău de tot. S-a ținut însă bine o vreme.

Simțind că-mi arde ceafa de la așa o umilință, m-am întors cu spatele când Jin a salutat. Toată săptămâna participaserăm la acest dans, Jin prefăcându-se că nu se întâmplase nimic rău între noi, iar eu prefăcându-mă că nu există.

Ca și cum n-ar fi contat că mă păcălise ca să mă aducă acolo. Că mă coborâse din tren ca să n-ajung în Izman, nu ca să fiu în siguranță. Că mă convinsese că, da, cel mai bine se ajunge acolo cu caravana, profitând de faptul că nu prea știu lucruri despre propria țară. Că eu crezusem tot fiindcă fusesem atât de proastă, încât să-mi închipui că suntem cu-adevărat o echipă.

Mi-am alungat gândul. Era jalnic din partea mea să-l urăsc. Mă dorea, așa cum și eu aveam nevoie de el, dar era scris să fim și aliați în același timp. Era război. Făcuse ce trebuia să facă.

— Știai că tu creezi năluciri în somn? am întrebat-o pe Delila.

Îmi ieșise pe gură într-un fel mai aspru decât intenționasem.

— N-o să devin vreo demdji atotputernică peste noapte concentrându-mă.

— Ar trebui să luăm o pauză, oricum, a intervenit Bahi înainte ca Delila să poată răspunde. Mai sunt doar câteva ore până se întunecă, iar în noaptea asta e Shihabian.

Hala s-a uit neliniștită spre cer. Soarele cobora. Ceva ce nu era un rânjet i s-a văzut pe față. Și Delila a observat. A pus o mână pe umărul fetei.

— Imin e în drum spre noi, a anunțat Delila.

Gândul mi-a zburat la prima zi în tabără, când fusese trimisă Imin, care arăta ca un soldat gallan. Trebuia să se întoarcă de Shihabian.

— De unde știi că o va face? am întrebat-o eu pe Delila.

Cu cât petreceam mai mult timp în tabără, cu atât eram mai îngrijorată pentru busola pe care o lăsasem în mâinile gallanilor. Oaza nu semăna cu niciun loc pe unde fusesem înainte, iar, dacă mă luam după toți cei de aici, veniți de peste tot din Miraji, nici nu mai exista ceva asemănător. Numai gallanii și arma lor l-ar fi putut distruge.

Delila părea ușor jenată.

— Am învățat asta când eram mică. Când frații mei au început să lucreze pe vapoare și să plece în depărtări, lăsându-mă acasă, nu știam niciodată când se vor întoarce. Așa că în fiecare

dimineață deschideam gura să spun că sunt încă în viață, că sunt în siguranță, că vor veni acasă. Apoi încercam să zic că aceea era ziua în care vor acosta. Dacă nu puteam s-o spun însemna că nu acela e adevărul și că nu așa avea să se întâmple. Imin se întoarce, e pe drum, a conchis ea cu siguranță, de parcă ar fi făcut o profeție.

Brusc, mi-am dat seama de ceva: noi nu puteam vorbi nimic, dacă nu era adevărat; ce-ar fi dacă ar funcționa și invers? O mai făcusem o dată, țineam minte, cu soldatul gallan. Sub amenințarea pistolului, îi zisesem că urma să ne lase să plecăm și că nu o să vină după noi. Și așa a făcut.

— Ce-ar fi dac-aș declara că puterile mele o să-și facă apariția mâine? Sau dacă aș spune…

Ochii Delilei s-au deschis larg, iar într-o clipă Bahi mi-a pus mâna peste gură. Mâna cu tatuajul. Mirosea a uleiuri și fum, ca o casă de rugăciune. Pentru prima oară arăta serios.

— Demdji n-are trebui să transforme în adevăruri lucrurile care nu sunt adevărate. Niciodată nu poți să prezici cum se vor sfârși.

— Nu, sună vocea Halei cu amărăciune. Ai putea zice că Ahmed va câștiga întrecerile pentru sultim, dar să omiți să spui că va lua tronul. Spre exemplu. Și, dacă ai fi lăsat lucrurile să meargă firesc, să fi fost un sultan minunat, care să conducă țara până la adânci bătrâneți. Și nimeni n-ar mai trebui să moară.

Se vedea pe fața ei că vorbește din experiență. M-am gândit la toate poveștile pe care le știam despre bărbați care-și puseseră dorințe prostești ce le fuseseră îndeplinite în chip neinspirat, ceea ce le spulberase fericirea. Soldatul gallan nu m-a urmat. În schimb, a fost mâncat de viu. Bahi s-a oprit, vrând parcă să se asigure că am înțeles înainte să-și ia mâna de pe gura mea.

Când am privit-o, Hala se uita la picioarele ei. Nu era de mirare că nu mă iertase pentru acea demdji cu părul roșu. Îi fusese ciudă pe ea însăși un an întreg. Și doar pentru că încercase să înșele universul ca să forțeze ridicarea lui Ahmed la rang de sultan, rostind că el va fi unul.

— Presupun că și eu aș fi făcut la fel.

Hala m-a răsplătit cu imaginea mâinilor mele cuprinse de flăcări, iar agonia m-a pârjolit înainte să dispară. Orice simpatie simțisem înainte acum se evaporase.

— Da, dar nu tu ai făcut asta, ci eu. Iar, dacă n-aș fi făcut-o, acum n-am mai fi fost în război, iar oamenii n-ar mai trebui să moară.

Fără niciun alt cuvânt, s-a repezit să plece.

— Cum am spus, e timpul să luăm o pauză, a zis Bahi, pocnind din palme.

•

Delila și cu mine ne-am întors încet în tabără, unde se făceau pregătiri pentru Shihabian. Oamenii atârnau lămpi prin copaci și toată tabăra mirosea a carne friptă și pâine pusă la copt. Nici măcar când visam la Izman, nu-mi imaginam un loc ca acesta. În afară de Hala, toată lumea era fericită. Fiecare părea să se bucure de atribuțiile sale, lucrând cu un singur scop: să ajungă Ahmed pe tron. Să facă astfel încât și restul din Miraji să semene cu acest mic colț de lume.

— Cum de n-a concurat Jin în întrecerile pentru sultim? am întrebat eu, tulburând liniștea ce se așternuse peste noi. Ahmed e al cincilea născut, iar Jin, al șaselea, deci avea dreptul.

— De ce mă întrebi pe mine, și nu pe fratele meu?

De emoție, Delila își mușcase ușor degetul mare. Și-l scoase din gură complexată.

Pentru că îl evit.

— Fratele tău are urâtul obicei de a nu-mi spune direct lucruri.

— El n-a vrut să aibă de-a face cu Miraji, a spus Delila într-un final.

S-a întins, smulgând o portocală dintr-un pom pe sub care treceam, și a curățat-o, evitând să mă privească în ochi.

— Ahmed s-a îndrăgostit de Miraji de cum s-a întors. De parcă astfel i s-ar fi dat înapoi o bucată din sufletul lui, una pe care o uitase, după cum mărturisea el însuși. Când s-a hotărât să rămână, Jin n-a înțeles de ce. Nici eu n-am înțeles până n-am văzut-o. Pur și simplu e… ca acasă. S-au certat când Ahmed a decis să nu mai plece. Jin a sperat întotdeauna că Ahmed se va răzgândi și se va întoarce pe mare. Apoi mama noastră, Lien, de fapt mama lui Jin, dar și a mea…

Nu-i făcea nicio plăcere să vorbească despre asta, de parcă era un lucru cu care se luptase mult timp.

— … a murit, iar Jin și cu mine am venit la Ahmed, a povestit mai departe. Era cu doar câteva luni înainte de întrecerile pentru sultim. Jin așteptase ca Ahmed să se răzgândească, iar

între timp își făcuse această armată de oameni loiali în Izman. Am crezut că Jin o să-i spargă nasul când, în sfârșit, i-a dat de urmă cu ajutorul busolei. Numai că Shazad i-a spart lui nasul înainte.

Jin mi-a spus că i-a spart nasul o fată și că fratele lui i l-a pus la loc, dar mă gândeam la o ceartă între îndrăgostiți, nu la Shazad. Mă bucur, totuși, că nu erau minciuni.

— El credea că tot ce putem spera era ca Ahmed să nu fie ucis în întrecerile pentru sultim. Apoi că o să plecăm și că Ahmed n-o să mai lupte, a spus ea, arătând spre tabără. A greșit.

— Și atunci, de ce a rămas?

— Jin a luptat pentru Ahmed încă de când erau copii. Împărțea pumni oricui îi spunea lui Ahmed că e un…

S-a încurcat în traducerea cuvântului din Xicha.

— Înseamnă „străin ticălos”, cred. Asta ar face și acum. Cred că încă nu l-a iertat pe Ahmed că s-a îndrăgostit de ceva din afara familiei. Ei bine… poate că începe acum.

M-a privit și o clipă mi-a zâmbit. Simțeam cum îmi arde fața.

— Nu e…, m-am împotmolit eu. Nici Jin, nici eu nu suntem…

— Dacă ar fi adevărat, a început să cânte Delila cu o voce de fetiță, ai putea s-o rostești.

A râs când a plecat de lângă mine sărind peste un foc mic, lăsându-mă și mai nedumerită.

•

Era după-amiaza târziu, ceea ce însemna că Shazad va fi terminat antrenamentele și că revenise în cortul nostru. Dormisem acolo în prima noapte, prea extenuată de revelația că sunt o demdji ca să mă opun. Apoi pur și simplu am rămas acolo. Încă nu mă dăduse afară și la mine pe podea se făcuse deja o grămăjoară de haine pe care mi le împrumutase și așa se formaseră două jumătăți de cameră, în a ei domnind o ordine ca în armată. Era aproape ca acasă.

Intrând în cort, am fost întâmpinată de o mulțime de haine care-mi zburau direct în față.

— Prinde! a spus Shazad prea târziu.

Am luat-o de pe jos. Iar între degete mi s-a desfăcut un bandaj auriu, cu niște cusături roșu-închis.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— O ocazie excepțională la care se cuvine să porți cele mai frumoase haine.

Mi-am dat seama că Shazad se îmbrăcase deja pentru Shihabian. La ea, era ceva firesc să fii atât de aranjat. Părul negru îl avea strâns în valuri mici, clamele aurii sclipind în lumina slabă, și era înfășurată într-un halat atât de verde, că pomii păreau spălăciți.

— Când alergam să-mi salvez viața, nu m-am gândit să-mi iau cele mai bune haine.

Mi-am trecut mâna peste material și mi-am imaginat că îl pun pe mine și mă transform într-o pasăre phoenix din povești, din foc și aur.

— Atunci, te vor ajuta veșmintele cele mai frumoase ale prietenei tale, a răspuns Shazad.

Prietenă. Cuvântul acesta simplu mi-a atras atenția. Nu mai aveam prieteni de la Tamid.

Shazad trebuie să-mi fi simțit ezitarea.

— Am și alte haine, dacă nu-ți place, mi-a spus ea repede, trăgând o șuviță de păr în spatele urechii de parcă ar fi fost emoționată, ceea ce era imposibil.

— S-a întors Imin? am întrebat.

Indiferent ce zisese Delila, eram neliniștită în legătură cu acea demdji cu ochi galbeni din tabăra gallană.

— Nu, a devenit Shazad serioasă. Încă nu. O mai las până la final de Shihabian, iar mâine plecăm s-o căutăm. Ca să ne asigurăm că n-a sfârșit ca fata târâtă prin tabăra gallană.

— Cum adică „plecăm”? am întrebat, începând să mă dezbrac.

— Eu, Jin și cu tine, dacă vrei.

Mâinile mi-au șovăit pe nasturi, iar vorbele Delilei îmi răsunau în minte.

— N-ar trebui să părăsesc tabăra înainte să-mi recapăt puterile.

Nici eu nu credeam ce am spus, iar Shazad a scos un sunet din gât, sugerând că nu mă crede.

— Oricât de scurtă ne-ar fi viața, în caz că revoluția asta eșuează, nu poți să-l eviți la nesfârșit, să știi.

Până în momentul acela, reușisem asta destul de bine.

Timpul sacru pentru Shihabian începea când apunea soarele, aluzie la noaptea când venise Distrugătorul de Lumi și adusese

întunericul. Cu un an în urmă, Tamid mă învârtise până ameţise, apoi râseserăm amândoi până ne sprijiniserăm unul de altul, ameţiţi de băutură şi dans. Petrecuserăm până la miezul nopţii, când toată lumea se întrista în amintirea primei nopţi. Apoi, când stelele şi luna reveneau, ne rugam până în zori.

Sărbătorile din Dustwalk n-aveau nimic în comun cu cele din oază. Erau atâtea lămpi în copaci, că abia vedeam crengile de lumină. Smochinele se culegeau direct din pomi, iar prăjiturile erau aşa de dulci, că mi se lipeau degetele de la ele. Aerul mirosea a uleiuri, esenţe, fum, mâncare, deşert şi viaţă în deşert.

Îmi era ruşine de cum îmi simţeam pe piele halatul împrumutat, din mătase şi muselină. Materialul auriu de drapa se agăţa de mine altfel decât orice purtasem pană atunci. Îmi încinsesem talia. Corpul lui Shazad avea forme mai rotunde decât ale mele, dar, în astfel de veşminte, sigur n-aş fi fost confundată cu un băiat, mai ales după ce ea a desfăcut primele trei capse mai jos de gât. Mă împotrivisem un pic, dar Shazad din naştere era o luptătoare mai bună decât mine, aşa că până la urmă a trebuit s-o las pe ea să hotărască în privinţa mea. Mă gândeam că va încerca şi să mă transforme într-o figură strălucitoare şi elegantă ca ea, dar va renunţa. Însă, când mi-a înmânat o oglindă, din ea s-a uitat la mine o creatură sălbatică.

Părul răsucit şi pe jumătate strâns, cobora de o parte şi de alta în valuri care-mi sărutau obrajii şi linia gâtului, de parcă aş fi fost prinsă într-o furtună de nisip. Îmi făcuse buzele cu roşu, încât aveam senzaţia că simt gustul sângelui. Ochii mi-i înnegrise în jurul albastrului, încât îmi era teamă pentru oricine ar fi fost prins în bătaia lor.

Arătam ca o creatură al cărei loc e într-o răzmeriţă.

Am mers amândouă de la un foc la altul, iar oamenii încercau să intre în vorbă cu noi, atrăgându-mă în discuţiile lor la fel de uşor ca şi pe Shazad. Am mâncat prăjituri cu miere şi le-am stropit cu vin dulce. L-am zărit pe Jin în partea cealaltă a taberei, jucând câte un joc cu sora lui şi râzând când pierdea.

Erau şi două pisici lângă foc. Una albastră, iar cealaltă gri cu un petic albastru pe cap. M-am sprijinit pe un genunchi s-o mângâi pe cea albastră, dar, în loc de pisică, m-am trezit cu mâna pe burta unui băiat foarte gol şi foarte albastru.

— Shihabian fericit, generale! a salutat-o acesta pe Shazad, care nici măcar nu s-a sinchisit să se uite la el când a călcat peste trupul lui.

Am încercat să mă concentrez pe fața lui și să nu-i observ nicio altă parte din corp.

— Izz, a răspuns Shazad, dând din cap la băiatul cu piele albastră, ți-o prezint pe Amani. Amani, ți-i prezint pe gemeni. Sau pe unul din ei. Tocmai s-au întors după ce azi-dimineață au fost să cumpere cele necesare pentru noi.

Am făcut repede cu mâna și am privit mai departe, surprinzând-o pe Shazad că se amuză. Și cealaltă pisică s-a prefăcut într-un băiat. Era identică cu Izz, dar avea pielea închisă la culoare. Doar părul era albastru-deschis ca pielea fratelui său.

— Iar el este Maz, a arătat Shazad.

— Unicul și inegalabilul! a zâmbit Maz, etalându-și dinții.

Eu mă uitam când la el, când la geamănul lui.

— Cine te-a învățat să numeri?

Gemenii radiau la mine.

— Deci tu ești noua demdji, a zis Izz, stând în picioare să mă inspecteze, fără să fie preocupat de goliciunea lui. Chiar doream să te cunoaștem.

— Ne întrebam dacă ai vrea să fii sora noastră, a zis și Maz. Din cauza ochilor tăi.

A arătat spre părul lui de un albastru nefiresc, care se deosebea doar cu câteva nuanțe de culoarea ochilor mei. Dacă amândoi moșteniserăm trăsătura asta de la tații noștri, se prea poate ca Jin să fi avut același tată. Dintr-odată după șaptesprezece ani, era posibil să am un frate, ceea ce mă tulbura.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, a spus și Izz bucuros. Ai cunoscut-o pe Hala? Ea și Imin aveau același tată djinn, știai? Mamele lor locuiau pe aceeași stradă în Izman.

Deci eu eram de vină că sora cu ochii aurii ai Halei își risca viața în tabăra gallană. Se pare că toate lucrurile pe care le făceam o împingeau să mă urască.

— Amani nu e sora noastră, totuși…

Spunând asta, Maz părea tare dezamăgit.

— Altfel, n-am putea rosti că ea nu e sora noastră.

— Stai! a zis Izz, ridicând capul. Poate că ai puterea de a-ți schimba forma, ca și noi. Ar fi la fel de bine.

— Nu vrei ceva de băut? m-a tras Shazad de lângă gemenii dezbrăcați, ceea ce a fost o binecuvântare.

Dansul a început curând. Nu mai dansasem ca lumea la Shihabian înainte. Nu cu piciorul rănit al lui Tamid. Nu suportam gândul să-l las pe margine. Dar corpul mi s-a relaxat în scurt timp și se unduia printre pâlpâirile focului, de la un partener la altul. Băutura curgea râuri-râuri, oamenii se mișcau din ce în ce mai liberi, ne învârteam cu toții din ce în ce mai frenetic. M-am aplecat pe lângă Shazad, care dansa cu Bahi, când am simțit că mă apucă mâinile următorului partener de dans, întorcându-mă spre el.

Eram la pieptul lui Jin. Ne-am oprit amândoi, lăsând dansatorii să treacă pe lângă noi. Îi simțeam căldura mâinilor prin materialul delicat al halatului. După săptămâni în care fusesem lângă el ca băiat, doar mâinile lui mă făceau să fiu fată. M-a privit, încet, de sus în jos, oprindu-se o clipă pe cingătoarea roșie din talie. Era cea pe care mi-o dăruise el. Atunci, în Sazi.

— Parcă te-ai născut din flăcări.

— Jin…, am început eu.

Dar n-am apucat să termin. Miezul nopții coborâse ca o manta peste cer, cum se întâmpla mereu de Shihabian. Dacă acolo fuseseră înainte focuri, lampioane, stele și lună, acum nu era decât întuneric.

Chiar dacă buraqi erau mai puțini, iar poporul djinn nu mai trăia de mult alături de oameni, oricâte fabrici se ridicaseră, pline de fier și fum, asta era magia care nu se sfârșea niciodată. Trăia în memoria lumii înseși. Primul întuneric adevărat, când chibriturile nu se aprind, iasca nu arde și stelele se ascund. Mâinile lui Jin s-au desprins de mine și nu mai simțeam nici măcar prezența lui. Nu puteam să-l urmez. Nu prin bezna asta. Toți stăteam nemișcați exact acolo unde ne opriserăm. Așteptam să revină lumina.

Un foc a țâșnit în dreapta mea. Stelele reveneau la viață una câte una, strălucind. Totuși, nimeni nu vorbea încă. Orele de până la miezul nopții fuseseră pentru festivități; acum era timpul pentru rugăciuni și comemorări. Îl căutam din ochi pe Jin în timp ce mulțimea mă ducea cu ea spre unicul foc aprins, ca moliile.

Povestitoarea era o tânără. Stătea pe o piatră înaltă, lângă foc, cu demdji adunați lângă ea și cu fața spre restul taberei.

— Lumea a fost făcută în lumină, a început ea, așa cum cerea tradiția.

Fiecare poveste era altfel, însă întotdeauna începea cu aceleași cuvinte.

— Apoi s-a făcut noapte. Distrugătorul de Lumi a venit din întunericul care exista doar în locurile unde soarele nu putea ajunge.

Am observat ceafa lui Jin când încerca să iasă din mulțime. L-am urmat, croidu-mi drum printre oamenii care se plecau în rugăciune, mergând până când zgomotul, lumina, nălucirile, râsetele au rămas departe, iar marginea deșertului se ițea în față.

— Bandito-cu-ochi-albaștri!

Auzindu-i glasul, am tresărit. Începeam să-l văd, acum că stelele scânteiau din nou.

A tras o dușcă din sticla ce i se legăna între degete și o clipă am crezut că bea ca să-și facă curaj să mă înfrunte în sfârșit.

— Vrei o gură? mi-a întins el sticla. Am cunoscut odată o fetiță din Ultimul Ținut care ținea la băutură, chiar și când eu cădeam cu capul pe masă.

Se referea la Djinn cea Beată, de lângă minele părăsite din Sazi, pe vremea când eu eram fata cu pistol, care ținea la băutură, iar el era un străin care nu rezistase la drogurile pe care i le strecurasem în pahar. În loc de o demdji și un prinț. Când încă mai credeam că dețin adevărul, iar el începuse să mă mintă.

— Pe de altă parte, a continuat Jin, luând altă înghițitură, fata aia nu pleca la mijlocul poveștii.

În clipa aceea, chiar m-am făcut foc. Mâna mea a făcut sticla să zboare la pământ, iar nisipul a înghițit iute lichiorul vărsat. Mă așteptam să mă oprească, mi-am dat eu seama, să mă apuce de braț înainte să-l lovesc.

— Poveștile și minciunile, mi-am regăsit eu glasul și m-am abținut de la orice altceva care-mi stătea pe limbă ca să nu-mi vină să plâng. Nu-mi mai plac ca înainte. Dar, știi, toate minciunile tale ca să mă aduci aici au fost în zadar. N-ai auzit ce se spune? Că sunt singura demdji din lume fără puteri?

S-a străduit să învingă aburii beției și să se concentreze la mine.

— Te-ai gândit vreodată să-mi spui ce sunt?

Dintr-odată, Jin mi-a umplut toate simțurile, mirosul lichiorului, căldura, vederea locurilor îndepărtate pe fața lui, a tatuajelor abia vizibile prin cămașă…

— Vrei să vorbești despre asta? Acum?

— De ce nu? am desfăcut eu larg brațele, provocându-l. De ce nu mi-ai dezvăluit planul? Dacă lucrurile ar fi stat altfel la Dassama, m-ai fi legat ca pe un prizonier și m-ai fi cărat aici? Sau aveai alte minciuni pregătite?

— Nu eu te-am făcut să vii aici.

Ochii lui mă sfredeleau, dar nu dădeam înapoi. Spusese că am ochi de trădător. Las să vadă acum trădarea din ei! Să se înece în ea.

— Nu te-am păcălit și nu ți-am cerut să faci asta.

— Ce mai puteam să fac? Să te las să mori?

— Ai fi putut.

— Aș fi făcut-o.

— Adevărul e că habar n-aveam ce fac când era vorba de tine, Amani. Am încercat să te las în Dustwalk, fiindcă nu voiam să-i dau lui Ahmed satisfacția că te-am târât până la el ca pe un trofeu. M-am întors după tine fiindcă n-am vrut să mori de mâna lui Naguib. Oricum, era clar că urma să fac una din astea două. Întrebarea era pentru care frate.

Mâna lui parcă a vrut să mă apuce, dar s-a lăsat în jos.

— Eram bucuros în Sazi când am văzut că plecaseși, fiindcă asta însemna că ai scăpat de una singură, și m-am bucurat când ai luat busola, căci aveam un motiv să te caut. Și da, am mințit ca să nu ajungi în Izman, pentru că mă temeam că cineva va ști ce ești, că vei fi răpită și vândută sultanului. Te-am pus pe drumul Dassamei fiindcă era o șansă să te pot conduce la mare și să te scot din țara asta înainte ca ea să te ucidă.

Fața-i era acum atât de aproape. Mi-am amintit ce-mi zisese cândva, străbătând deșertul: că marea are culoarea ochilor mei.

— N-ai niciun drept să hotărăști pentru mine.

L-am împins, încercând să-l scot din spațiul meu personal, din gândul meu.

— Dar *el* are? mi-a strigat. Fratele meu spune că ești o demdji și crezi că viața ta o să conteze mai mult decât să fii Bandita-cu-ochi-albaștri?

L-am înconjurat, iar părul mi s-a desprins din împletitură.

— Nu poți să mă judeci fiindcă îmi doresc să fiu mai mult decât un fir de nisip din deșert. Nu cât timp te-ai născut fiind mult mai mult decât atât. Nu când *tu* te-ai născut puternic și important.

— Serios?

A făcut doi pași atât de repede, că a fost aproape violent.

— M-am născut în același an cu zece frați și doisprezece surori. Și a te naște nu înseamnă neapărat a conta. Dar tu ai contat când te-am cunoscut, erai fata care se deghizează în băiat, care învățase singură să tragă cu pistolul, care visa, salva și-și dorea atât de tare. Fata aceea ajunsese singură să conteze. Îmi plăcea. Ce s-a întâmplat cu ea de când ai venit aici, din moment ce *ea* e atât de lipsită de valoare pentru tine? Ce s-a întâmplat, dacă numai aprobarea fratelui meu și o putere de care n-ai avut nevoie până acum te fac să simți că contezi? De aceea n-am vrut să te aduc în răzmerița asta, Amani. Pentru că n-am vrut s-o văd pe Bandita-cu-ochi-albaștri dezmembrată de un prinț fără regat.

Voiam atât de mult să-i spun că greșește, dar mi se legase limba la acest gând. Ceea ce nu însemna că are și dreptate.

— Și ce cauți să lupți pentru țara asta, dacă n-o faci pentru el? Țara asta, pe care n-o înțelegi și pentru care ți-e ciudă că trebuie să lupți…

— Ai dreptate, m-a întrerupt. N-am înțeles niciodată țara asta. N-am înțeles niciodată de ce a ales să lase tot în urmă și să se mulțumească cu asta. Până te-am cunoscut pe tine.

Mă simțeam de parcă mă împinsese, de parcă eram în cădere și aveam nevoie să pună cuvintele la loc ca să mă ajute să rămân în picioare.

— Tu *ești* țara asta, Amani, a vorbit el, acum mai încet. Ești mai vie decât ar trebui să fie orice de aici. Numai foc și pulbere, mereu cu degetul pe trăgaci.

Stăteam aproape unul de altul, furia pulsând între noi. Inima îmi bătea puternic – sau poate a lui bătea. Ne respiram unul pe celălalt.

Doar el și cu mine.

Era mai mult foc în mine decât simțisem din ziua în care aflasem că sunt o demdji. Am deschis mâinile și le-am împreunat la loc, dorind să-l cuprind.

— Jin, te caută Ahmed, a spulberat clipa vocea lui Bahi, cu o mutră mai serioasă decât oricând. Are vești despre arma lui Naguib.

•

— Arma e pe drum.

Imin a băut apă cu poftă.

— Ea… el fugise de pe frontul gallan.

— Ai văzut-o? a întrebat Shazad.

Imin a clătinat din cap. Încă avea forma soldatului gallan. Toți cei de la vârful taberei îi stăteau în jur, agățându-se de fiecare vorbă: prințul, Shazad, Jin, Bahi, Hala. Și eu.

— Sunt doar zvonuri. S-au tras niște focuri din greșeală în Izman, pentru care încearcă să dea vina pe noi. Și pentru trei vase ancorate în port, care au ars. Dar a venit o misivă de dimineață. Pentru tabăra gallană. Comandantul Naguib vine ca un reprezentant al tatălui său ca să negocieze termenii alianței.

— Ei bine, asta mie sigur îmi sună ca „o să vă aducem noi o armă să înăbușiți revolta”, a comentat Hala, punând o mână pe umărul surorii fratelui ei.

— Ne-au dibuit?

— Încă nu.

Imin a scos ceva din buzunar și l-a pus pe masă. Erau două busole. A lui Ahmed, cea cu care plecase, și a lui Jin, pe care eu o lăsasem în urmă. Inima mi s-a liniștit un pic.

— Dar au fost foarte aproape.

— Păi, mutăm tabăra.

— Și unde să mergem? a intervenit Bahi. Dacă mergem spre miazănoapte, intrăm direct în mâinile gallanilor. Dacă o luăm spre apus, trecem granița în Amanpour, dacă nu ne distrug clanurile din munți. La răsărit, ne ucide tatăl tău, iar la miazăzi, privilegiul ăsta îl are deșertul. Era altceva când am fugit din Izman, dar rebeliunea s-a întețit de când eram numai o mână de oameni. Nu poți muta o împărăție atât de ușor. Nici măcar una mică.

— Are dreptate, a încuviințat Shazad.

Ahmed strângea masa cu mâna, care se albise de la puterea strânsorii.

— Atunci, rămâne s-o interceptăm, a conchis Jin.

Și-a luat înapoi busola de pe masă. Acul se învârtea frenetic, arătând spre Ahmed.

— O cară cu trenul?

Imin dădu din cap, buclele blonde de gallan căzându-i pe față.

Ahmed n-a vorbit imediat. Toți ne agățam de tăcerea lui.

— Ei n-au de unde să știe că noi o căutăm, a zis el în cele din urmă.

I se adresase lui Jin, nu generalului său, nu unei demdji. Fratelui său.

— Voi faceți lucrurile să pară c-ați fi niște bandiți de rând, care jefuiesc trenurile. Jin, ia tu…

— Mă duc eu, mi-au ieșit mie cuvintele pe gură fără să mă gândesc.

Toată lumea era cu ochii pe mine.

Cearta mea cu Jin încă o țineam foarte bine. Avea dreptate. N-aș fi fost bună la nimic, niciodată, dacă doar aș fi stat în așteptarea puterilor mele demdji. Și-așa așteptasem deja prea mult.

— Tu ești un risc, a zis Ahmed franc.

Dar nu era un „nu” clar.

— Eu mi l-aș asuma într-o clipită, a continuat Jin, uitându-se la fratele lui. N-am nevoie să fie o demdji.

— Amani e cea mai mare valoare din câte am văzut, mi-a luat apărarea Shazad, și poate trece drept om. A făcut asta toată viața.

— Da, pot să fac asta, am insistat eu.

Ochii lui Ahmed s-au întâlnit cu ai mei și, pentru un moment, nu mi s-a părut să fie fratele sau prietenul cuiva; părea un prinț. M-am îndreptat, încercând să arăt ca un soldat valoros.

— Pleci spre răsărit, a hotărât el, încuviințând din cap.

22.

— Știi de ce i se spune Creasta Mortului? a întrebat amuzat Bahi.

Pălăvrăgea încă de când aterizaserăm, aduși aici pe spatele lui Izz după ce el se prefăcuse într-un roc imens, deșertul imens alergând sub noi. Acest demdji cu piele albastră se strânsese printre rocile deșertului ca o șopârlă mare și albastră. Măcar nu mai încerca să ajute la instalarea taberei pe post de băiat gol-pușcă.

— Poate fiindcă o să te omor dacă nu taci? a replicat Shazad, aruncând în el cu un lemn de foc.

— Din păcate, creatorii hărților n-au anticipat că tu o să exiști, Shazad.

Bahi a luat-o de umăr cu brațul. A făcut cu mâna spre muntele pe care stăteam. Sub noi, deșertul se întindea în toate părțile. În afară de nord, unde se zărea ceea ce Jin îmi spusese că ar fi marea. Și, imediat sub noi, direct prin munți, era o cale ferată.

— Pentru că mulți muncitori au murit aruncând în aer tunelele, a explicat Bahi. Se spune că sufletele lor neîmpăcate se plimbă pe aceste șine.

— Altă împlinire măreață reușită de alianța sultanului cu gallanii! a zis Jin, dând cu piciorul într-o piatră înainte să-și așeze patul ambulant.

Jin îi spunea „sultan”, am observat eu. Ahmed îi zicea „tată”, dar Jin niciodată.

— Și tu ne anunți abia *acum*? l-a înghiontit Hala pe Bahi. Chiar când ne pregătim să aruncăm în aer un tunel?

— Încerc doar să inspir pe toți să se gândească la situație.

Glumele lui Bahi mergeau prea departe pentru gustul meu, care abia puteam să-mi stăpânesc neliniștea.

Calea ferată care dădea în Creasta Mortului venea din Izman, după care străbătea muntele până la tabăra armatei gallane de pe partea cealaltă. De-acolo mai era un drum de doar o zi până la tabăra lui Ahmed.

Voiam să ne asigurăm că arma n-ajungea până acolo. Trenul trebuia să treacă pe aici peste două zile. În ziua următoare urma să distrugem tunelul cu explozibil, ceea ce ar fi făcut trenul să se oprească, oferindu-ne timp să urcăm și să pretindem că suntem niște bandiți.

Hala ar fi intrat în mințile pasagerilor, care ar fi văzut o bandă de tâlhari, nu doar patru, câți eram noi, distrăgând soldații în timp ce noi le luam arma.

— Sfinții Părinți n-ar trebui să mediteze în liniște? am întrebat eu, desfăcându-mi patul.

Starea de spirit al lui Bahi nu s-a schimbat câtuși de puțin.

— Sunt prea tânăr și prea chipeș ca să fiu părinte, oricum.

— Sara nu e de aceeași părere, a murmurat Shazad.

Mă întrebam dacă eșuase ca Sfânt Părinte din pricina Sarei. El susținea că o dată băuse prea mult înainte de rugăciunile de dimineață, iar cina din seara precedentă ajunsese pe roba Sfântului Părinte, dar auzisem o mulțime de variante despre motivul pentru care Bahi nu-și terminase pregătirea profesională.

— Nu poate dovedi nimeni că acela e copilul meu, s-a posomorât Bahi.

— Are aceeași gură spartă, a replicat Shazad.

— E un bebeluș, a spus Bahi. Nu asta fac tot timpul bebelușii, plâng și țipă?

— Sună exact ca un copil de-ai tăi, am murmurat și eu.

— Mă rog, a pufnit Bahi, scoțând o sticlă din geantă. În cinstea fiului meu, atunci!

— De ce ai de băut la tine? a întrebat Shazad masându-și tâmplele, de parcă ar fi fost deja mahmură.

Drept răspuns, el a mai scos două sticle.

— Din motive medicale. E scris în cartea sfântă. Caută! Doamnele mai întâi!

Mi-a întins sticla.

Pe fața lui Bahi se citea victoria când degetele lui Shazad s-au închis peste ale lui. Și-a lăsat degetele să se odihnească acolo încă o secundă. Începeam să cred că făcuse bine să lase preoția pentru o fată, doar că nu pentru Sara. Mă întrebam dacă și Shazad observase sau doar se prefăcea de dragul lui.

— Știi că n-am voie să beau, a zis ea, luând o dușcă mare.

— N-ai voie să bei?

Nu-mi puteam stăpâni tonul sceptic. Ea mi-a înmânat sticla. Era marfă ieftină, care pe unde trecea făcea pârjol.

— Generalul nu e de acord, a intervenit Bahi.

Înțelegeam că se referă la tatăl ei, nu la ea.

Shazad a salutat în glumă, dar zâmbetul ei era prea sincer ca să cred că nu-și iubește tatăl.

— Un soldat beat e un soldat mort, zice el.

— E limpede că generalul s-a înșelat măcar o dată, a spus Bahi, scoțând o nouă sticlă. Altfel, taică-meu ar fi un căpitan mort de mii de ori.

Shazad era gata să-i dea o replică, dar Bahi deja îi atrăsese pe Izz, Jin și Hala într-un fel de joc de-a băutul – aruncau în aer două monede, apoi dădeau cu palmele de stâncă înainte de-a lua o dușcă.

Mi-am dat seama că puteam să murim aici. Ei erau obișnuiți. În anul ce trecuse se aruncaseră cu toții în pericole de viață și de moarte de multe ori, doar pentru șansa la o lume mai bună. Și eu făcusem la fel. Când intrasem în Groapa Pistoalelor nu avusesem decât posibilitatea să mor pentru o șansă la un loc mai bun. Dar asta fusese doar pentru mine. Ei se băgau în bucluc pentru ei înșiși și pentru toți ceilalți. Pentru tot ce înseamnă Miraji. Astfel încât nimeni să nu mai moară ca în Dassama. Astfel încât nimeni nu mai trebuie să trăiască cum trăisem eu în Dustwalk.

— Doamnelor, a strigat Bahi, scoțându-mă din propriile-mi gânduri, nu vă alăturați nouă? Până acum, eu am câștigat.

— Nu credeam că scopul jocului e care bea mai mult, i-a răspuns Hala.

— E clar că tu și cu mine avem păreri diferite pentru câștig.

Bahi s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic.

— Când o să te trezești și tot sângele o să ți se prefacă în lichior, a vorbit Shazad, renunțând la mutra serioasă, o să înțelegi că ăsta a fost primul tău pas spre eșec.

Am râs fără să vreau. După ce s-a golit o sticlă, Bahi și-a făcut curaj să reconstituie serenada lui, făcută la beție sub geamul lui Shazad. Eram amețiți de speranță și de lichior, sub stelele care păreau să se așeze pe cer după voia noastră. Am înțeles că, așa speriați cum eram, nu mai fusesem niciodată atât de fericită cum eram în noaptea aceea.

•

În dimineața următoare, m-a trezit ceva înainte de răsăritul soarelui. Am rămas nemișcată, încercând să-mi dau seama dacă e doar o amintire dintr-un vis pe care deja îl uitam.

Ceilalți din tabără încă dormeau lângă mine. Focul se stinsese. Shazad era pe partea ei, cu o mână acoperindu-i cuțitul, de parcă se aștepta să fie atacată în orice clipă. De cealaltă parte a focului, Hala stătea ghemuită în sacul de dormit.

Izz trebuia să fie de strajă pe cer, în forma unui roc, dar sacii de dormit ai lui Jin și Bahi erau amândoi. M-am ridicat. Îmi pocneau încheieturile. Am pornit spre răsărit, trăgându-mă peste creasta ce proteja tabăra. Acolo i-am găsit.

Bahi n-avea covoraș de rugăciune, dar era în genunchi, cu capul plecat și buzele lipite de mâini. Am stat foarte tăcută. Auzeam cuvintele rugăciunii de dimineață murmurate ca un secret. Mă simțeam martoră la ceva foarte intim. Am făcut un pas înapoi; nu voiam să deranjez. L-am zărit pe Jin ghemuit aproape, pe o margine îngustă, cu spatele la munte și mâinile atârnându-i dincolo de zăbrele. Am mers până acolo, peste pietrele prăfuite, cu picioarele goale.

— Nu-i *chiar așa* de rea mahmureala, mi-am auzit eu propria voce gâtuită când m-am așezat lângă el.

— Oricât aș vrea să dau vina pe lichiorul ieftin al lui Bahi, țin la băutură. N-am mai avut un somn bun de când m-a mușcat coșmarul. Când închid ochii, văd că arde tabăra, dacă nu interceptăm arma. Îmi văd familia că arde. Și pe tine.

Am ridicat privirea, auzind aceste ultime cuvinte. Și a expirat prelung.

— Nu trebuie să rămâi, știi, nu? Aveai dreptate. Ești aici fiindcă eu… fiindcă eu te-am băgat în toate astea. Fiindcă am vrut să rămâi. Dar n-aș vrea să mori. Încă mai poți pleca. La Izman sau oriunde vrei. Să te duci de aici.

Mă uitam spre deșert. Părea interminabil, dar soarele răsărea de la stânga, ceea ce însemna că undeva, pe direcția în care priveam, era Dustwalk.

— Sunt acolo unde mi-e scris să fiu.

— Știi, mi-e cam dor de fata aia gata să lase tot ca să-și salveze pielea, a spus Jin. Părea puțin probabil să moară făcând o tâmpenie eroică.

— O iau ca pe un compliment! am râs eu, dar m-am oprit brusc.

Dincolo de zăbrele am văzut lumina soarelui în spatele a ceva.

— O fi…

Cerul s-a activat cu un țipăt înainte să apuc să termin.

Ne uitam amândoi la Izz, care a dat ocol taberei, apoi a coborât în spirală, prefăcându-se din pasăre în băiat la câțiva zeci de centimetri de pământ și aterizând ghemuit.

Eram în picioare, cu fața spre tabără, iar panica deja mi se cuibărea în piept. Mâinile lui Jin pe mijlocul meu mă întoarseră spre el cât ai zice pește. Iar gura i s-a apăsat tare și cu hotărâre pe gura mea.

Mâinile lui parcă mă ardeau pe spate. Atingerea lui se simțea ca niște scântei pe marginea hainelor mele. Nu știam dacă sărutul lui mă aprindea sau dacă el doar reaprindea un foc stins din mine.

S-a desprins înainte să fim mistuiți, mâinile rămânându-i pe fața mea.

— Tot te mai simți nemuritoare, Bandito?

Am alergat amândoi spre tabără. Shazad era deja trează și înarmată. Izz avea o privire sălbatică.

— Vine un tren.

— Nu mai e niciun tren programat să treacă înainte de-al nostru, a negat Shazad clătinând din cap parcă pentru a-și limpezi gândurile, confirmând ceea ce noi deja gândeam.

I-am citit asta în ochi în același moment în care am gândit-o.

— Au trimis-o cu alt tren, am spus eu ceea ce cred că gândeam cu toții. Arma e în trenul ăsta.

•

Nu mai era timp să distrugem tunelele, să oprim trenul și să ne urcăm în el. Ei pe asta contau. Nimeni n-a scos o vorbă în timp ce ne cocoțam pe creasta ce dădea spre tunel, așteptând să sosească. La început, auzeam doar respirația lor în liniștea deplină, apoi respirația amestecată cu țăcănitul roților de tren, apoi doar muntele vuindu-ne sub picioare în timp ce trenul fugea prin tunel.

Așteptam.

Așteptam.

Trenul a țâșnit pe partea cealaltă într-o explozie de fum negru.

— Du-te!

Pe jumătate alergam, pe jumătate alunecam în josul muntelui și ne-am aruncat în fumul negru. Norul întunecat mi-a invadat plămânii și nările, m-a orbit și am aterizat cu brațele și picioarele lăbărțate. M-am ridicat și am sărit înainte să simt usturime la pielea smulsă de pe cot.

Era când doar stâncă sub picioarele mele, când doar aer. Întreaga lume era suspendată.

Tălpile au lovit nesigure acoperișul trenului și au alunecat. Panica m-a cuprins când am căzut pe marginea trenului. Am simțit o mână strângându-mă. Jin m-a tras înapoi. Nu mai aveam cum să-i mulțumesc prin zgomotul asurzitor al trenului. O clipă mi-am strâns degetele în jurul degetelor lui.

Apoi ne-am despărțit, mâna smulgându-i-se dintr-a mea. Shazad și cu mine ne străduiam să ajungem în fața trenului. Iar Jin, Bahi și Hala, în spate. Nu m-am uitat în jos, nici la șinele alergând dedesubt, nici la altceva până când n-am fost cât se poate de aproape de locomotivă, fără a intra însă.

M-am lăsat eu în jos prima, spre ușa dinspre interior, atârnând de exteriorul trenului care încerca să mă scuture de pe el cu fiecare mișcare zăngănitoare și cu aerul urlându-mi în urechi.

Shazad a aterizat lângă mine cu grația unei pisici. Mi-am verificat pistolul de la brâu, iar mâna ei s-a înțepenit pe mânerul lamei.

Era și îngrozită, și însuflețită. Vedeam în ochii ei că simte și ea tot ce simt eu. Deveniserăm una.

Ușa vagonului s-a deschis cu o bufnitură sub picioarele noastre.

Rânduri de scaune goale se holbau la noi. Lampadarele înalte și prăfuite jucau ușor în loc de la mișcările trenului. Shazad și cu mine am lăsat armele. Una dintre ferestre era spartă, o masă răsturnată.

Fără o vorbă, am înaintat cu degetul pe trăgaci. Cealaltă mână era pe pistolul de rezervă.

Ne mișcam împreună în tren, câte un vagon pe rând. Pe la jumătatea drumului, Shazad a dat glas fricii:

— Ceilalți ar fi trebuit să ajungă până acum.

Am strâns pistolul și mai tare, dorindu-mi să apară ceva de împușcat.

Când am deschis și cealaltă ușă, un gol cât un braț de lung se întindea înaintea noastră până la următorul vagon. Stând pe o parte a lui, era mare ca Valea lui Dev.

Nu puteam să mă uit în jos. Nici nu voiam să mă uit. Nu cât timp șinele alunecau cu o viteză amețitoare dedesubt. Trebuia să continuăm însă. Trebuia să găsim arma înainte să ne găsească ea pe noi.

— Dă-te înapoi! i-am spus lui Shazad, punând pistolul la locul lui. Mă duc prima.

Nici n-a avut timp să se opună, că am apucat de rama ușii, am făcut un pas în spate și m-am aruncat înainte.

Vântul mi-a șuierat în ureche, clătinându-mă cât să mă doboare.

M-am prăbușit în celălalt vagon. Ușa n-a cedat. M-am împiedicat, brațul s-a întins să se sprijine de ceva. Căutam prin aer să m-apuc de ceva, iar inima stătea să-mi sară din piept și să mă tragă cu totul între șine.

Mâna mi s-a încleștat pe un obiect solid și metalic: o scară din stânga ușii. M-am cățărat înapoi, tremurând în timp ce mă țineam de bara rece de metal. Nu vedeam decât mâinile și metalul. Shazad a strigat ceva, dar n-am auzit din cauza vântului.

M-am întors cât am putut ca s-o apuc de mână și pe ea. Degetele ei abia le zăream întinzându-se după mine.

Ușa s-a deschis cu zgomot. Nu vedeam decât o uniformă aurie care-mi părea propria mea moarte.

Dar Shazad a fost mai iute ca moartea. A zburat de-a lungul spațiului gol. Am surprins strălucirea unui cuțit în mâna ei, apoi roșu peste auriu și alb. Dacă soldatul o fi țipat înainte să cadă sub șine habar nu am, căci țipătul i s-a pierdut în duduitul trenului.

Nu l-am văzut murind. Am văzut-o doar pe Shazad aterizând prea greoi pe gleznă, iar piciorul cedându-i dedesubt.

Vântul îi flutura părul negru, încolăcindu-i-l în jurul gâtului ei ca pe un lasou. Ochii ei au apucat să mă privească înainte să alunece spre șine.

23.

O clipă lungă cât o viață n-am avut decât aer între degete.

Apoi mi s-a încleștat mâna pe încheietura lui Shazad. Am răsuflat ușurată când s-a întors și m-a apucat de braț cu degetele de la cealaltă mână, de parcă o forță superioară ne-ar fi ținut împreună.

Se sprijinea cu un picior de marginea îngustă, ceea ce mă ajuta s-o țin în timp ce greutatea ei se lupta cu gravitația. Tălpile căutau să se sprijine mai bine ca să se poată trage din poziția periculoasă, aplecată pe spate, din care ar fi putut să cadă, dacă vreuna dintre noi ar fi slăbit strânsoarea, oricât de puțin.

Am încercat s-o apuc cu o singură mână, degetele tremurându-mi de frică să nu alunec. Striga ceva ce vântul ducea mai departe.

— N-aud, țipam eu.

— Mai sunteți mulți? s-a auzit în aer o voce ca dintr-un vis urât.

Uitasem de ușa deschisă și de uniformele din spatele ei. Era cu spatele la ei și le-ar fi putut înfige un cuțit în orice clipă.

— Suntem invadați.

Recunoșteam vocea. Ascuțită, nordică și amenințând să trimită un glonț direct în piciorul lui Tamid, cu pistolul ațintit spre mine.

Râsul comandantului Naguib s-a rotit în vânt.

Eu eram cu ochii la Shazad. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea nici măcar un pic, pentru că s-ar fi prăbușit. Șinele-i alergau pe sub picioarele ce se chinuiau să se agațe de ceva, iar brâul i se lărgise și îi flutura în aer. Cu mâinile tremurând, mă străduiam s-o aduc pe un loc stabil.

Shazad însă vedea. Vedea ce e în spatele meu în vagon. Doar că n-avea pistolul.

— Cineva să le tragă înăuntru! a ordonat alene Naguib.

Ochii ei s-au fixat pe pistolul de la șoldul meu, apoi peste umărul meu. Puteam să scot pistolul, să mă întorc și să-i trag un glonț lui Naguib direct în ceafă.

Dar nu fără să-i dau ei drumul.

Dă-mi drumul, iată cuvintele pe care buzele ei le formau în aer.

Era dispusă să ucidă și să moară pentru cauza asta. Dacă nu murea comandantul Naguib, am fi murit noi. De undeva dinlăuntrul meu am zărit fața lui Tamid. Nu mai eram aceeași fată, cea care părăsea oamenii.

Mâna mi s-a strâns pe încheietura ei.

Niște brațe m-au apucat de mijloc, trăgându-mă cu tot cu Shazad înapoi în siguranța vagonului. Adică *siguranță* nu era exact cuvântul potrivit.

Alte mâini m-au pipăit, căutând arme. Mi-am înfipt fruntea în covor, gâfâind în timp ce ei îmi cercetau trupul. Picioarele îmi tremurau atât de tare, că n-aș fi fost în stare să stau ridicată, oricum. Shazad a trebuit să mă apuce de cot ca să mă ridic.

Eram într-unul dintre vagoanele private de lux. Era plin de uniforme elegante și de rebelii noștri bătuți. Am numărat peste douăzeci de soldați.

Doi îl țineau pe Jin. El era în genunchi și parcă se străduia să nu se prăbușească pe podea. Totuși, mi-a zâmbit firav și trist, iar eu am încercat să-i zâmbesc, la rândul meu.

Hala avea un pistol la ceafă, iar brațele îi erau legate la spate. La început, nu l-am văzut pe Bahi și o clipă prostească sperasem că reușise să sară din tren. Apoi, l-am recunoscut; avea cămașa roșie la guler de la sângele care-i șiroia din nas. Aproape că nu mai era el însuși.

În picioare, lângă barul din lemn lucios, ca și cum ar fi fost gazda unei petreceri nebunești, stătea Naguib.

— Ei bine, asta e o misiune jalnică.

Atenția i s-a îndreptat spre mine, apoi spre spate.

— Și uite-o și pe cățeaua cu ochi albaștri! Nu ești aliată cu trădătorul, parcă așa spuneai, nu?

— Acum s-a schimbat situația.

Alegeam cuvintele cum le-ar fi ales și Shazad: elegante, ferme și clare. Dacă le-aș fi folosit pe ale mele, aș fi putut să mă aleg cu un glonț.

— Nimic nu e mai sigur decât un pistol la cap ca să treci de partea cealaltă, *comandante.*

— Sunt sigur, a plecat Naguib de lângă bar, cu un tropăit nefiresc și nervos. Și sunt sigur și că *fratele* meu, aici prezent, a fost foarte convingător.

I-a tras un picior zdravăn lui Jin în coaste când a rostit ultimul cuvânt, făcându-l să se încovoaie pe covorul roșu. N-am reacționat. Nu voiam să-i dau satisfacție lui Naguib.

— Serios. Păcat de frumoasa ta verișoară că nu te-am găsit! N-a fost nici pe departe atât de utilă pe cât se lăuda. Și nici prietenul tău olog.

Tamid. La asta obținuse o reacție de la mine.

— Știți, și-a îndreptat el manșetele, mi-ați putea spune unde e celălalt frate uzurpator al meu, ceea ce v-ar scuti de o groază de belele. Până la urmă, am șapte din voi, dar n-am nevoie decât de unul care să vorbească. De fapt, îmi trebuie doar unul din voi care să rămână în viață, a zis, atingând pistolul de la șold.

— Evident. Ești un jucător prost, a spus Shazad.

M-am gândit că accentul ei îl făcuse pe Naguib să reacționeze.

— Shazad Al’Hamad?

Ea a dat din gene la el de parcă într-adevăr am fi fost oaspeți la o petrecere.

— Iartă-mă, ne cunoaștem?

— Sigur că da, a răspuns, schimbându-se la față. Nici nu mă așteptam ca unica fiică a generalului să-l remarce pe unul dintre numeroșii fii ai sultanului. Deși mulți dintre noi te-au remarcat *pe tine.*

— I-am remarcat pe fiii care contează, a replicat Shazad.

Am văzut că vorbele ei l-au rănit pe Naguib, fiul căruia nu i se îngăduise să concureze la tron, ceea ce-l rănise pe băiețelul din interiorul lui.

— Tatăl tău o să te spânzure, îți dai seama. Asta nu mă deranjează pe mine, fiindcă mie tata mi-a promis că voi fi general după moartea lui.

Naguib s-a îndreptat spre fața lui Shazad:

— O să ajungi la spânzurătoare, dar *numai dacă* tata o să fie generos. Cred că o să mă ocup de tine…

— Dacă-i faci vreun rău, o să arzi în iad, s-a auzit vocea lui Bahi, groasă de la sângele care i se închega în nas. Dacă nu mă crezi pe mine, îți zice fata demdji. Ea nu poate spune nicio minciună.

Privirea lui Naguib s-a oprit la mine, părând să-mi observe în sfârșit ochii neobișnuiți.

Acum însă el îmi cerea să fac asta. Pentru Shazad. Ca să rămână ea în viață și în siguranță.

— Dacă te-atingi de ea, o să mori în chinuri!

În clipa în care-am reușit să le rostesc, am rostit adevărul. După avertismentul lui Bahi, crezusem că voi simți altceva. Că o putere va ieși din mine și că voi simți cuvintele rearanjând universul pentru ca Shazad să fie în siguranță. Dar tocmai ăsta era pericolul: nu erau decât niște cuvinte. Au ieșit ușor. Ca oricare alte cuvinte.

— … și o să implori să rămâi în viață, a continuat.

Degetele lui Naguib s-au oprit lângă bărbia lui Shazad. Era precaut la jocurile noastre.

— Minciuna e un păcat, până la urmă, s-a uitat Jin în ochii mei.

Chiar și cu un pistol la gât, am izbucnit în râs.

— Ce știi tu despre păcate? S-a auzit din colț un glas sec, oprindu-mi râsul și dându-mi fiori reci pe șira spinării.

Am strâns din ochi, încercând să văd în întuneric acolo unde mai devreme erau doar grămezi de arme și căști.

Apoi o armură de modă veche s-a mișcat.

În poveștile străvechi, înaintea muritorilor, soldații djinn sculptau sclavi din lut, creaturi mute, care se mișcau ca niște marionete. Armura de-acolo arăta de parcă ieșise exact din poveștile acelea.

De fapt, era un bărbat din metal pur. Mâinile cu platoșe din lanțuri de aramă i se îndoiau odată cu degetele, încheieturile de bronz îi trosneau când mergea. Chiar și fața era o mască netedă, din cupru, ce capta razele de soare care treceau prin ferestrele trenului.

Nu mi-a plăcut cum i-au făcut loc ostașii, parcă speriați de el.

— Stai drept, predicatorule!

Buzele de metal nu i se mișcau când vorbea, iar vocea îi suna a gol din spatele măștii, cu un accent ca din Ultimul Ținut. Bahi se străduia să-și ridice fața însângerată până când două gărzi l-au rezemat de un perete, moale și neputând să se țină pe picioare.

Omul de bronz s-a dus la Bahi și l-a luat de una din cele două mâini, una tatuată, cealaltă goală. Creatura își apleca în toate părțile capul, ca o pasăre curioasă. Așa i-am zărit fâșia de piele

de la gât. Nu era, așadar, o făptură de bronz. Era un bărbat îmbrăcat în metal.

— Noorsham, a spus Naguib, gata să dea un ordin.

Cunoșteam numele acela. Prin crăpăturile din cupru nu vedeam decât albastru. Albastru ca cerul din deșert, ca apa din oaze. Albastru ca ochii mei.

Era soldatul din Dustwalk. Cel care venise la magazinul mătușii Farra. Cel care vorbise neîntrebat și-mi spusese că deșertul meu e plin de păcate. Cel care făcuse aerul din acel magazin să se simtă aproape.

— Ești un trădător.

Glasul lui Noorsham părea să vină de departe când și-a întors privirea arzătoare și albastră la Bahi. M-am încordat împotriva soldatului care mă ținea.

— Trădătorii ar trebui înapoiați în brațele Domnului. Pentru a fi judecați.

A ridicat o mână de bronz și a pus-o pe fruntea lui Bahi ca într-o binecuvântare. Bahi a zâmbit printre buzele umflate și însângerate.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc. Cred că m-am rătăcit prea tare ca să mai știu să găsesc drumul…, apoi a început să țipe.

Shazad l-a strigat pe nume.

Înainte să mă pot mișca, fierbințeala a cuprins tot vagonul într-un val violent și sufocant, mâna de pe fruntea lui Bahi aprinzându-se la culoare precum chihlimbarul. Pielea i-a sfârâit și s-a înnegrit în timp ce noi toți țipam.

Strânsoarea brațelor mi s-a slăbit. Eram la doi pași de Bahi când fierbințeala a devenit de nesuportat. Am căzut în genunchi, inspirând greu.

Lui Bahi i s-a înnegrit pielea, care apoi a albit. Am văzut atunci cum un băiat se face scrum.

Găsiserăm arma.

24.

Căldura s-a risipit. Pielea parcă-mi era cuprinsă de febră. Plămânii îmi ardeau.

Eram în patru labe, căutând aer, cu inima bătându-mi iute ca ritmul roților trenului de sub mine.

Bahi era mort. Murise în chinuri, cum spusesem că ar fi trebuit să moară comandantul Naguib. Răsturnaserăm universul și retrăseserăm pericolul de la Shazad direct asupra lui Bahi. Vagonul se liniștise acum, cu excepția candelabrului de deasupra mea, ușor pârlit, care se legăna frenetic dintr-o parte în alta, odată cu mersul trenului.

Jin a pășit în față. Unul dintre soldații care-l țineau i-a înfipt un genunchi în spate, forțându-l să se lase la pământ.

— Arestează-l!

Naguib se străduia să pară plictisit, dar avea o șovăială în glas. Părul i se lipise de piele de la transpirație. În clipa aceea l-aș fi ucis cu mâinile goale. Hala a suspinat ușor, fără să se miște.

— Pot să sugerez ca stimatul meu frate străin să fie următorul?

Noorsham își ignora comandantul. În schimb, era cu ochii pe mine.

— Încă trăiești, a spus vocea de metal.

Nu l-am înțeles la început, apoi mi-am dat seama că am hainele negre, pline de cărbune și arse în unele locuri. Doar că eu nu eram neagră. Aveam piele de demdji. Fiicele creaturilor nemuritoare n-ardeau așa ușor.

— Am crescut în deșert, am zis cu vocea tremurândă. Sunt obișnuită cu căldura.

— Nu, a lăsat el jos o mână de metal, de parcă ar fi vrut să-mi atingă fața.

O simțeam că radiază căldură.

— Tu ești ca și mine.

Și avea dreptate. Până și accentul, și ochii noștri erau la fel. Nu puteam să-i spun că nu. Amândoi eram demdji și nu puteam minți.

— Pleacă de lângă mine!

Toată ființa mea îi respingea atingerea.

Noorsham își îndreptă bărbia cu aceeași privire de pasăre confuză.

— Vreau să rămân singur cu ea! a strigat ca să-l audă Naguib.

— S-o crezi tu!

Shazad zăcea pe jos, în vagon, dar când a rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că încă mai are putere.

— Nici nu puteam s-o zic mai bine! a răspuns Jin, chinuindu-se să se ridice în genunchi.

Cizma lui Naguib l-a lovit însă iar și a căzut într-o parte. De data asta, am tresărit.

— O să mă duc cu Noorsham, am zis tare și am înghițit în sec. Cât sunt cu el să nu le facă nimeni niciun rău!

M-am uitat la cealaltă pereche de ochi albaștri, cei adânciți în chipul de metal. Oare erau și ai mei la fel de tulburători?

— Ne-am înțeles?

Ochii i-au zâmbit, dar gura de metal n-a schițat nicio mișcare.

Mă întrebam dacă și el crescuse, ca și mine, fără să știe ce e.

— Ai cuvântul meu. Nimeni nu le va face niciun rău cât ești plecată.

A întins mâna. Nu conta că sunt fiică de djinn; mănușa lui de metal tot mi-a făcut numai bășici în palmă când am apucat-o.

•

M-au percheziționat de două ori înainte să mă lase singură cu el, dar în grabă. Aveam sentimentul că până și soldații mor de nerăbdare să se îndepărteze de arma lor demdji. Apoi am rămas singuri în vagonul alăturat, unul restaurant. Arăta aproape la fel ca acela din trenul cu care plecasem din Juniper City și în care mâncasem. La mișcarea trenului, paharele se ciocneau cu un clinchet de clopoțel. Noorsham s-a așezat într-un scaun roșu-aprins, privindu-mă în timp ce pășesc prin vagon.

— Te gândești cum să evadezi, a spus și așa era.

Nu puteam să spun că nu e așa, dar nu puteam nici să zic că mă uit la rocul uriaș care știam că e Izz și care dădea târcoale trenului. Spuneam adevărul, dar asta nu însemna că nu putem să păcălim.

— Tu ești din Sazi, am schimbat eu subiectul. Simt în accentul tău.

— Ești foarte inteligentă, m-a aprobat Noorsham, dând ușor din cap.

Lauda răsuna fals din spatele măștii. „Foarte inteligentă” ar fi zis Ahmed. „Tare isteață” mi-ar fi spus cei cu accentul. Dar ei nici măcar n-ar fi fost sinceri. El parcă imita ca un papagal felul de-a vorbi al altcuiva.

— Minele.

Bucățile din puzzle începeau să se potrivească: orașul ars îmi amintea de ceva de care nu eram sigură... Două dezastre uriașe, despărțite de un deșert.

— N-a fost un accident. Ai fost tu!

— Am distrus minele în ziua în care mi-am descoperit darul.

Avea aceleași mișcări greoaie ale un Sfânt Părinte.

— Ziua în care am adus lumină și urgie asupra păcătoșilor.

— Iar Sazi era păcătos, așa-i?

Atingeam lemnul barului cu degetul. Atâta vreme cât eram aici, prietenii mei erau încă în viață. Atâta vreme cât eram aici, mai puteam trage de timp. Trebuia doar să-l țin de vorbă. Când m-am uitat pe fereastră, Izz dispăruse. Cât îi lua să-și dea seama că suntem în primejdie?

— Tu ești și din Ultimul Ținut, a spus el. Cât de buni erau oamenii de pe-acolo?

Avea dreptate.

— Ai ucis mai mulți oameni decât oricine altcineva din Ultimul Ținut.

Noorsham și-a întins brațele, iar lumina a sclipit pe platoșele de metal.

— Am fost ales pentru lucruri mărețe. Acesta este scopul meu.

Mi-era scârbă. *Lucruri mărețe.* Semăna prea tare cu ce-i spusesem lui Tamid despre plecarea din Dustwalk. Că acolo, departe, mă așteaptă o altă viață. Una care să nu fie atât de mică, atât de măruntă, atât de scurtă. Lucrurile pe care le gândisem în tabăra rebelă. Oi fi avut eu același accent ca el, care ucide cu voie bună, dar nu acceptam să am și aceleași vorbe.

— Oricum, ce ți-au făcut ție oamenii răi din Sazi?

Mâinile i s-au lăsat în jos. Chiar dacă era din metal, o clipă a părut foarte uman.

— Ții minte când a venit armata gallană, acum șapte ani?

Degetele lui băteau un ritm pe masă.

— A venit de mai multe ori, am răspuns eu.

— Nu te preface că nu-ți amintești!

S-a împotmolit în accente și pe cel din Ultimul Ținut l-am simțit mai puternic decât înainte. Limba își cerea din nou dreptul.

— De data asta a fost altfel.

— Țin minte, am recunoscut, deși nu mi-aș fi dorit. Fusese un an secetos. Neliniștea ajunsese la cele mai înalte cote și erau mai mulți străini în uniformă albastră decât de obicei.

— Mama și cu mine ne-am ascuns sub casă o zi întreagă. Încerca să mă convingă că e un joc, dar eram destul de mare ca să înțeleg oarecum motivul.

Noorsham a dat din cap.

— Și sora mea, Rabia, era destul de mare. Apoi, când armata a plecat, oamenii din munți au azvârlit cu pietre în ea și în celelalte fete care se culcaseră cu bărbați străini. Până le-au omorât. Iar mama i-a lăsat.

La asta, n-aveam ce să răspund.

— Ani întregi am așteptat să-i pedepsească Dumnezeu. M-am rugat. Nu mi-am închipuit niciodată că pedeapsa va veni de la mine.

Glasul lui mi-a amintit de glasul Sfântului Părinte, care străbătea mesele în zi de sărbătoare. Uneori auzeam credința fierbinte chiar și din gura lui Tamid, uneori.

— Ieșisem din mine de ceva timp. Eram prea bolnav să mai muncesc. Am încercat să mă duc, dar mama nu mă lăsa și n-aveam voință. Când m-am întors, toți ceilalți bărbați se uitau la mine cruciș. Tot pomeneau de Suha, cealaltă soră a mea. Pe la prânz, unul s-a îmbătat atât cât să-mi spună. Fusesem prea bolnav ca să muncesc și rămăsesem fără bani. Mamei îi era teamă c-o să murim de foame, așa că o vânduse pe Suha ca prostituată bărbaților din mină. Aceiași bărbați care o uciseseră pe Rabia pentru că se culcase cu străini. Când aflasem, mă apucase o furie ca o lumină trimisă de o forță superioară care o să-i distrugă pe ei și pe mine o să mă lase întreg.

Ba bine că nu!

— Focul nu deosebește binele de rău și nici glonțul, am spus.

Dacă neamul demdji era o armă a lui Dumnezeu, atunci greșise cu Noorsham.

— Iar tu ești încă în viață, a spus, aplecând capul într-o parte.

— O dovadă care ar trebuit să fie suficientă.

M-am rezemat cu spatele de bar, ascunzându-mi mâinile tremurânde când m-am apucat de margine.

— Dacă ar fi fost Dumnezeu cel care-ți conducea mâna împotriva dușmanilor sultanului, ar fi trebuit să ard.

— Oamenii sfinți din casa de rugăciune din Dassama au supraviețuit, a zis Noorsham simplu.

— *Tu* ai salvat casa de rugăciuni.

— Focul meu este motivul pentru care sultanul a trimis după mine.

Îi simțeam zâmbetul din glas pe sub buzele tulburătoare din metal.

— Prințul Naguib m-a găsit pe munte și m-au dus la el. Sultanul mi-a spus că și el vorbise cu Dumnezeu, că Dumnezeu era mânios că lăsaserăm forțe străine, necredincioase să pătrundă în deșert. Mi-a zis că are nevoie de mine să dăruim pământul înapoi oamenilor noștri. Focul meu putea șterge de pe fața pământului armatele inamice, care voiau să ne facă rău, să ne controleze, să ne ia ce nu le aparținea. Care mărșăluiseră cu uniformele lor albastre și luaseră femei și arme din deșert. Care mă lăsaseră fără putere.

Noi greșiserăm. Naguib și arma lui nu erau pe urma noastră.

Dassama nu numai că fusese aliată cu Ahmed, ci fusese și o bază importantă a armatei gallane. Sultanul nu încerca să oprească revolta pentru aceasta din urmă. El alunga străinii din deșert.

Așadar, nu numai Ahmed punea la cale o revoltă. După douăzeci de ani, sultanul avea o oaste pe care nu trebuia s-o predea gallanilor. Presupuneam că are atâta putere cât să dețină deșertul fără să se bazeze pe susținerea gallanilor, pe care-i folosise ca să ajungă pe tron. El încerca să ia înapoi deșertul.

Deșertul nostru.

Așa cum plănuia și Ahmed. Doar că Ahmed lupta pentru oameni. Sultanul lupta pentru putere. Și pentru el nu conta dacă unii erau prinși în bătaia puștii.

— Mă gândeam la cum stăteam în cortul lui Ahmed, speriat că tatăl lui vine după noi. Ce prost și ce naiv! Sultanului nu-i păsa de o mână de rebeli care visau la o lume mai bună. Construia și

el, la rândul lui, o lume nouă. Una în care nu trebuia să-și slăbească puterea împărțind-o.

— Dacă ești atât de loial sultanului, am început eu, desprinzându-mă de bar, cum de te-a băgat în armură, Noorsham? Știi la fel de bine ca și mine, pentru că ești din Ultimul Ținut, că amestecăm bronz cu fier ca să-i supunem pe buraqi. El pare să creadă că și tu trebuie să i te supui.

Nu mi-a răspuns.

M-am dus până la fereastră, prefăcându-mă că vreau să-mi fac puțin vânt în căldura înăbușitoare. Încă îl zăream pe Izz zburând în înaltul cerului. Fereastra s-a deschis cu o zdruncinătură, lăsând înăuntru aerul proaspăt.

— Știi ce cred? Că lui Naguib îi e frică de tine.

Și nu puteam să-l învinovățesc. Am dat drumul la cingătoarea pe care o furasem de pe o sârmă de rufe din Sazi, care a căzut fluturând în nisip, ca un steag însângerat. Mă rugam ca Izz s-o vadă și să înțeleagă.

— Și doar te folosește. Tu ești doar o armă.

Degetele lui au scârțâit.

— Pari foarte sigură pe tine.

— Pentru că am dreptate.

Căutam în gând ceva de care să-i vorbesc. Un adevăr pe care să-l împărtășesc. N-avea rost să-i spun că e doar un demdji, nu o armă a lui Dumnezeu. Nici că lupta de partea cui nu trebuie. Și el putea să-mi zică mie același lucru. El credea în sultan, eu credeam în Prințul Rebel. Jin îmi explicase odată că nu poți să argumentezi împotriva unei credințe. Ar fi fost ca o limbă străină pentru logică.

— Nu ești obligat să-i lași să te folosească. Vocea-mi căpăta nuanțe de disperare. Prințul Ahmed, dacă ar fi sultan, ar putea să-i alunge pe gallani. Fără să ucidă atâția oameni. Și el are oameni ca tine de partea lui. Doar că el nu-i folosește să șteargă orașe de pe fața pământului.

— Te-a trimis însă pe tine, a vorbit Noorsham. Cu armele tale. Să mă ucizi pe mine.

— Nu e același lucru.

Păream disperată și nesigură. Dar însuși faptul c-o puteam spune tot era ceva.

— Cum așa?

— A fost și alegerea mea.

— Și eu am ales asta. Armura e pentru siguranța mea, a spus Noorsham de parcă ar fi spus pe de rost o lecție la școală. Să mă apere de oameni ca tine, cu pistoale.

Poate că Jin avea dreptate. Poate că n-avea niciun sens să te opui unui crez. M-am uitat iar pe geam. Izz era mai aproape de pământ, ținând pasul cu trenul.

— Și-atunci, cum se face, am întrebat eu, rezemându-mă de bar, că nu poți s-o scoți?

Chiar în clipa când a dus degetele la încheietoarea sudată în mască, Izz, sub forma unui roc uriaș, s-a izbit în tren.

Trenul s-a clătinat atât de tare, încât am crezut că o să sărim de pe șine. M-am izbit de bar și am rămas fără suflare. Am auzit că se rupe ceva de metal, iar cu coada ochiului am văzut o bucată din peretele vagonului smulsă de ghearele ascuțite ale lui Izz.

Prin deschizătura îngustă am zărit întinderea deșertului de jur-împrejur.

Apoi, o siluetă în haine pestrițe s-a aruncat în nisip. Shazad a aterizat cu o rostogolire pentru care se antrenase îndelung, apoi s-a ridicat în picioare și a fugit din ochii mei, urmărită de doi soldați. O fată de aur, într-o încleștare cu un ostaș, a aterizat în nisip după aceea.

Când s-a deschis ușa, vântul a adus vocea cuiva care mă striga. M-am mișcat cu viteza pe care încercase Shazad să mi-o insufle, ajungând la bar. Mâna mi s-a înfășurat pe gâtul unei sticle. M-am întors brusc și am aruncat-o, dar a trecut milimetric de fața lui Naguib. El m-a apucat de încheietură, răsucindu-mi-o. Am simțit un fior de durere în tot corpul și am țipat. Sticla s-a spart de pământ, distrăgându-i atenția.

Cineva m-a strigat iar. Jin stătea în pragul ușii deschise. Între cele două vagoane era o spărtură uriașă, dar tâmpitul se gândise să vină după mine?

— Du-te! am țipat la el. O să fiu în spatele tău!

Știa că n-are rost să mă contrazică. A sărit când eu am luat-o la fugă spre spărtura din laterala vagonului.

Nu eram departe, iar brațele-mi erau deja lângă gaură.

Un strigăt m-a făcut să întorc imediat capul și să mă uit în spate.

Era Noorsham.

O lovitură îl pusese la pământ. Avea o crăpătură în casca de metal, dar acum se ridica. M-am uitat prin gaură și am zărit că ne apropiam de un canion în care șinele treceau peste o prăpastie.

Trebuia să sar. Acum! Doar că nu puteam să-l las pe Noorsham. Nu puteam să-l las în viață. Nu puteam să-l las acolo, în mâinile lui Naguib. Trebuia să-l ucid. Sau să-l salvez. Ochii albaștri ni s-au încrucișat printre molozul din vagon.

Agitația dinlăuntrul meu suna ca strigătul lui Bahi implorându-mă să traversez vagonul și să-i smulg masca, să-l târăsc de acolo. Dar hăul era aproape sub noi; poate că deja așteptasem prea mult.

Dacă m-aș fi întors, m-ar fi prins și oricum n-aș fi avut timp să sar.

Dacă aș sări acum, s-ar putea să mă tot duc...

Oricum aș fi dat-o, aș fi sfârșit rău.

M-am aruncat prin spărtură. Vântul m-a prins și m-a învârtit. M-am izbit de pământ, iar corpul mi-a explodat într-o constelație de dureri. Din cauza vitezei cu care sărisem, mă învârteam prin nisip de parcă aș fi fost în aer; eram în agonie, nu aveam cum s-o opresc... Vederea mi s-a limpezit exact în clipa în care am avut în față hăul canionului, deschis parcă să mă înghită. Degetele mele goale apucau nisipul. Încercam să mă agăț de ceva care să mă țină, dar n-aveam decât nisip în jur.

Picioarele mi-au luat-o înainte peste margine, trăgându-mi și restul corpului.

25.

Degetele mi s-au agățat de ceva. Am simțit căzătura până în stomac când m-am prins cu mâna rănită. M-am balansat peste peretele canionului și mi-am auzit coastele scoțând sunetul ăla oribil de oase care se sparg. Am țipat și am intrat în agonie. O clipă n-am putut decât să stau agățată, cu ochii închiși și cu respirația tăiată, repetându-mi să nu mă uit în jos. Strunindu-mi mâna să se țină bine.

Abia atunci mi-am dat seama că nici măcar nu știu de ce anume mă țin.

Tremuram atât de tare, că abia mă puteam mișca. Mi se părea că a durat o veșnicie până să deschid ochii. Mi-am dat încet capul pe spate, căci orice mișcare ar fi putut să mă dezechilibreze și să mă arunce în fundul prăpastiei.

Mă agățasem de nisip. Sau, mai bine zis, nisipul se agățase de mine. Un braț din nisip mi se încleștase în jurul încheieturii. Îmi salva viața.

Am lăsat capul în jos, strângând din ochi. Încercam să-mi amintesc cum ar trebui să-mi funcționeze plămânii. Cât de repede ar trebui să-mi bată inima.

În șaisprezece ani văzusem multe lucruri născute din nisip, din vânt și din duhurile deșertului. Auzisem toate poveștile despre nemuritori și strigoi iviți din nisip. Dar asta era ceva nou. Părea ceva complet străin de mine, și totuși familiar.

Asta nu era o creatură a deșertului. Asta eram eu.

Am tras adânc aer în piept. Coastele mi s-au ridicat într-o durere nesfârșită, care mi-a copleșit tot corpul. Am ridicat și mâna stângă și am scot un țipăt; am apucat brațul de nisip de încheietură și mă prefăceam că nu simt grăunțele de nisip alunecându-mi printre degete.

Încet ca un melc, s-a retras în nisip, trăgându-mă și pe mine. Mâna mi-a alunecat, dar o altă mână de nisip a șerpuit din nisip, apucându-mă. Apoi încă una. O mulțime de mâini mă țineau, trăgându-mă de haine și de mâini. Eu mă trăgeam înapoi spre deșert.

În curând am ajuns sus, trântită pe burtă în nisip. M-am târât mai departe de margine, iar trupul îmi tremura. Nu știam dacă durerea sau ceva mai mult urma să-mi vină de hac. Ceva ce corpul recunoaște înaintea minții. Nu mă gândeam la nimic. Priveam fără să înțeleg. În jurul meu, o mulțime de brațe de nisip se desfăceau în bucăți. Am tresărit.

Nimic altceva nu se mișca. Nici măcar eu. Apoi m-am îndreptat spre o dună de nisip care-mi salvase viața. Nici măcar n-o atinsesem înainte să se ridice spre palma mea ca șerpii dintr-un coș mânați de îmblânzitorul lor.

Deci ăsta era felul meu demdji de a fi.

Atunci s-a descărcat o armă. Nisipul s-a așezat la loc când m-am întors spre locul de unde venise sunetul. Și imediat am revenit cu picioarele pe pământ. Deja erau cadavre în nisip. Am ajuns la timp s-o văd pe Shazad înfigându-i unui bărbat un cot în gât și un cuțit în burtă. Un soldat venea spre ea din dreapta.

— Nu!

Nu mai eram cu mintea goală. Eram furioasă. Nisipul s-a ridicat, explodând între ei și punându-i la pământ. Am alergat la Shazad când se așeza la loc.

Tocmai tușea și scotea nisipul înghițit când am îngenuncheat lângă ea. Când m-a văzut, a început iar să tușească.

— Am crezut că ai murit! Am văzut că te-ai dus peste margine, a reușit ea să îngaime printre accese de tuse. Am văzut când ai căzut.

În dreapta noastră s-a declanșat un pistol. Fără să mă gândesc, am scuturat mâna; un val de nisip l-a trimis pe soldat pe spate. L-a îngropat. Pistolul lui a aterizat la picioarele mele. Nu l-am luat. Iureșul mă amețea și mă speria. Parcă-mi mai crescuse un picior și nu știam încă să-l controlez cum trebuie.

Am apucat-o pe Shazad de mână, trăgând-o sus. Încă tremuram prea tare ca să pot vorbi. Când m-am întors, nisipul de sub mine s-a întors și el; am știut fără să mă uit. Am *simțit.* Ca întotdeauna, fără ca măcar să știu. Deșertul din jur, nisipul ca o ființă vie ce mă chema, mă implora să-l folosesc. Să fiu una cu el.

Lupta se ducea în jurul meu, dar mai departe.

— Amani!

Shazad mi-a dat drumul din strânsoarea mâinii. Nisipul mi se mișca sub picioare, un vârtej ca o tornadă mică, apoi din ce în

ce mai mare, crescând până a fost peste tot, trăgându-mă de păr, de haine, chemându-mă în el, în deșert.

Să mă înec în el.

Nu puteam să respir. Nu puteam să-l controlez. Era prea mult nisip. Nu puteam să respir.

M-a apucat de mână o altă mână, dar una din carne și oase. Jin s-a ivit prin nisip, cu sheema legată strâns peste față, înaintând orbește. Ținea ceva metalic cu o clipă înainte să mă cuprindă cu brațul și să mă tragă la pieptul lui. Spunea ceva ce n-auzeam din cauza furtunii de nisip. N-am simțit decât apăsarea mâinii peste brațul meu. Era un glonț rece și tare, care mușcase din pielea mea goală.

Răceala lui mi-a străpuns fierbințeala.

Nisipul cădea în spirale din ce în ce mai jos, până când mi-a ajuns iar sub picioare și i-am auzit inima bătând sub fruntea mea, simțind cum durerea glonțului mă apasă prea tare în carne, auzindu-l cum îmi șoptește numele iar și iar, până când n-am mai tremurat.

26.

În sfârșit, ne-am oprit din zbor cu câteva ore înainte de răsărit ca să se odihnească Izz după ce ne cărase pe toți patru. Eram la jumătatea drumului dintre casă și locul în care săriserăm din tren. Peste tot doar deșert întins, deși se zăreau munții Văii lui Dev la orizont. Nu ne-am scos proviziile și nici măcar n-am aprins un foc. Ne-am prăbușit cu toții unde eram. Izz s-a prefăcut într-o felină uriașă, cum nu mai văzusem, și a adormit. Shazad s-a rezemat de el. Avea ochii roșii, deși nu o văzusem plângând.

Jin stătea lângă mine fără să scoată un cuvânt. Avea ceva în mâini. Sheema roșie, mi-am dat eu seama. Cea căreia îi dădusem drumul pe geam. Mi-a luat brațul drept ușor, fără să întrebe. Mâna mi-era umflată și mă durea, dar începusem să mă obișnuiesc. Era luxată. Nu ruptă. Simțeam absența lui Bahi ca pe o rană prost cârpită în timp ce mâinile lui Jin lucrau stângace din cauza epuizării, legându-mi brațul cu sheema. A înnodat-o, iar degetele i-au alunecat peste material înainte să-mi dea drumul la mână.

— Ești bine? m-a întrebat.

— O să mă vindec.

Știam amândoi că nu asta întrebase el de fapt, dar a lăsat-o așa…

— Poți să tragi cu stânga?

— Dacă trebuie, am răspuns.

— Îl vrei? mi-a întins el pistolul.

M-am uitat lung la armă, dar n-am înhățat-o cum aș fi făcut-o mai demult. Ieri.

— L-ai încercat, nu?

— E din cauza fierului.

L-am apucat de mâner, cu grijă să n-ating metalul. M-am gândit la cum îmi apăsase un glonț în piele când nisipul se înălța. Doar o atingere, și am rămas fără putere din cauza acelui lucru care-mi definise viața, cu voia sau fără voia mea. Era ca buraqi și potcoavele din metal: cât timp aveam fier lângă piele, nu puteam să mă ating de puterile mele demdji.

— Din cauza asta am trecut prin viață fără să știu că sunt o demdji. Pentru că sunt din Dustwalk.

Fata care a învățat singură să tragă cu o armă. Până când a putut să dărâme un rând de cutii de conserve de parcă n-ar fi fost nimic, iar pistolul ar fi fost tot.

— Fiindcă eu sunt fata cu pistol.

Iar Noorsham era băiatul din minele de fier. El a spus că fusese bolnav. Atât de bolnav încât să părăsească minele și să nu mai inspire praf de fier o vreme. Astfel încât, atunci când s-a întors la muncă, s-a întors ca un demdji.

— Din orașul unde până și apa are gust de fier.

Mâna lui Jin se încleșta și descleșta. Monturile pumnului său erau zdrelite, iar mișcările făceau zgârieturile să-i crape și să-i sângereze din nou. Trebuie să fi fost tare dureros!

— Când m-ai răpit din locul ăla uitat de Dumnezeu, sunt sigură că nu te gândeai că o să devină atât de complicat.

— Nu te-am *răpit*?

Dar măcar nu-și mai chinuia mâna până să-i dea sângele. Și-a dat seama că îl zădărăsc o clipă prea târziu. Umerii i s-au relaxat. Bun… Vulnerabilitatea furioasă nu era o stare care să țină mult la niciunul din noi.

— Un pic tot m-ai răpit.

Parcă eram din nou în Genunchii Cămilei, doar că nu mai era nimic la fel și nici nu mă mai prefăceam că sunt altceva.

N-aveam să creez iluzii din nimic, nici să mă joc cu mintea oamenilor, nici să îmi schimb forma. Astea erau puterile djinnilor în poveștile cu care îi păcăleau pe oameni. Apoi erau celelalte povești. Massil și nisipul care a umplut marea într-un acces de furie djinn. Orașul de aur Habadden incendiat de djinni din cauza corupției. Exact cum făcuse Noorsham. M-am întrebat dacă aș fi putut îngropa și eu marea în nisip.

— Ochii lui Noorsham au aceeași culoare că ai mei, am izbucnit.

Nu puteam rezolva singură dilema.

— Suntem cam de-aceeași vârstă. S-a născut la o aruncătură de băț de mine.

Nu credeam că sunt singura care se gândește la asta.

— De la Dustwalk la Sazi sunt doar câteva ore de mers călare pe buraqi. Cât de departe crezi că e în pas de djinni? E fratele meu, nu?

— Amani, oricine e, nu e din familia ta. Așa cum sultanul nu e dintr-a mea. Familia și legăturile de sânge nu sunt același lucru.

— Atunci, cum de nu l-ai împușcat pe Naguib în Dustwalk?

Adevărul i s-a dezvăluit pe față suficient cât să pot să-l citesc.

— Nici eu nu vreau să moară fratele meu, Jin.

Ne înțelegeam unul pe celălalt. Atât fratele lui, cât și al meu erau doar arme ale sultanului.

— Amani, mi-a cuprins el cu mâinile fața, nu trebuie să facem nimic. El e pe urmele gallanilor. Nu trebuie să-l oprești.

Eram obișnuită cu siguranța cu Jin. Piedica din vocea lui, atingerea mâinilor lui, acestea erau niște necunoscute pentru mine.

— Am putea să ne retragem. Să mai trăim o zi.

— Am trăi doar ca să murim în următoarea.

Mi-am sprijinit fruntea de a lui.

— Noorsham… trebuie să-l oprim. Dacă sultanul are o armă ca asta, e doar o chestiune de timp până când își croiește loc printre străini și ne caută pe noi. S-ar putea să nu mai avem o altă șansă.

Nici măcar nu eram sigură ce voisem să spun cu „să-l oprim”. Să-l omorâm? Să-l salvăm?

— Se îndreaptă spre tabăra gallană, am zis, iar în același moment am știut că am dreptate. O să-i ucidă. Putem ajunge acolo înaintea lor.

— N-am chef să salvez soldații gallani, m-a întrerupt Izz.

Era băiat, făcând-o pe Shazad să stea în șezut. Și-a trecut mâinile prin păr obosită, de parcă ar fi vrut să-și adune gândurile. Pentru prima oară de când îl cunoșteam, Izz nu zâmbea.

— Am fost un demdji într-o țară sub ocupație mai mult timp decât tine. Din partea mea, să ardă toți.

— Are dreptate, a dat și Hala din mâna fără degete. Ar trebui să avem grijă de-ai noștri. Lasă-l pe sultan s-obosească luptând cu armatele străine și să sperăm că-l prind și-l omoară. Așa, ar rămâne tronul gol pentru Ahmed, pe care ar putea urca fără alte pierderi de vieți din partea noastră.

— Naguib m-a recunoscut, a zis Shazad. Dacă nu-l oprim, îi va da de știre sultanului, iar tata, mama și fratele meu vor arde cu toții ca Bahi. Apoi vor veni după noi, restul.

Hala a tăcut.

— Dar mai e o cale.

În glas i se simțea ceva din vechea putere.

— Îi facem să se distrugă unul pe altul.

Ne-am uitat toți la ea, în așteptare. Îi luă ceva timp să-și dea seama că e cu doi pași înaintea noastră.

— Amani are dreptate. Nu putem să-l lăsăm pe Noorsham în mâinile sultanului. Ar deveni de neoprit. Iată de ce te-ai dus în Dustwalk, Jin. Poate că sultanul vrea să-i alunge pe gallani, dar nu-și dorește un război pe față. De aceea dă vina pe noi pentru distrugerile făcute de Noorsham. Dacă armata gallană îl vede pe Noorsham și înțelege că el e arma sultanului, nu a noastră, dar noi îl ucidem înainte să-l ucidă ei, sultanul va fi nevoit să facă față unui război deschis. Va pierde alianța cu gallanii. Nouă ne va rămâne doar sultanul de înlăturat, nu și o întreagă armată străină pe urmele noastre.

M-am uitat de jur-împrejur, prin întuneric, la cercul de chipuri. La Shihabian, cu două zile în urmă… Doamne, numai două zile… mă simțisem ca o impostoare. Care nu se potrivește cu rebeliunea, oricât și-ar dori. Bandita-cu-ochi-albaștri cea naivă a lui Jin, care părăsise orașul fără să știe de ce. Demdji cea fără puteri, care nu poate salva pe nimeni. Acum însă, stând în acest cerc, simțeam de ce rămâneau toți și-și riscau viața. Eram o verigă din lanț.

— Deci care-i planul? am întrebat.

— Există o expresie străveche, a răspuns Shazad, ridicându-se în picioare.

Nu voia ea să i se spună „generale”, dar se vedea că asta e.

— Despre lupta asta cu focul… Pentru mine, n-a avut niciodată rost. Dar să înfruntăm focul împreună cu demdji care nu ard așa ușor, asta ar putea să funcționeze.

27.

Era imposibil să nu-l observi mai întâi pe Noorsham. Deși era departe, l-am urmărit prin țeava puștii după soarele ce i se reflecta în casca de alamă.

— Nici măcar tu nu poți să tragi glonțul ăsta, Bandito!

Auzind vocea lui Jin în ureche, mi s-a pleoștit degetul pe trăgaci.

— E încă departe de bătaia puștii.

De cum am luat degetul de pe trăgaciul din metal, senzația înfricoșătoare și amețitoare că am întregul deșert la degetul mic, gata să scape de sub control, s-a întors în forță. Puterile mele erau încă o povară, a hotărât Shazad la urmă. Încă nu știam bine ce fac ca să fiu de vreun ajutor ca demdji.

Am răsuflat lung. Noorsham a întors capul spre noi. Puteam să jur că se uită direct în ascunzătoarea noastră. Lângă mine, Shazad își ținea respirația.

N-are cum să ne vadă, mi-am spus eu.

Hala avea grijă de asta. Stătea pe stânca de lângă mine, cu ochii închiși. Pe chip îi citeam încordarea, pentru că trebuia să controleze mintea tuturor soldaților în același timp. Să fixeze o nălucire astfel încât toți, când se uitau, nu vedeau decât muntele gol.

Când a ridicat capul Noorsham, am întrezărit un pic de piele acolo unde bronzul măștii nu se unea cu armura de la gât. Era ceva mai greu de ochit decât o sticlă într-o groapă de pistoale de la celălalt capăt al deșertului. Mă rugam doar să nu fie nevoie să țintesc așa.

Planul era simplu. Să folosim nălucirile Halei pentru a-l îndepărta pe Noorsham de micuța lui armată și a le dovedi gallanilor trădarea sultanului. Apoi să-l ucidem pe Noorsham și să fugim, lăsându-i pe Naguib și pe generalul Dumas să se confrunte.

Chiar generalul Dumas o spusese. Ucisese destui cu sânge regesc. Doar că nu era prințul care credea el. Fără Noorsham, Naguib n-avea cu ce să înfrunte oastea gallană, o gloată mică de soldați mirajini împotriva trupelor generalului. Avea să fie

ucis sau prins. Oricum s-ar fi sfârșit, cu moartea unui prinț mirajin sau cu trădarea sultanului, avea să fie război.

Uciderea lui Noorsham era partea a treia. Mă bucuram că asta e treaba lui Izz. Eu aveam arma, doar în caz că el ar fi ratat. În speranța că aș avea câmp liber să trag.

Doar în caz că aș fi avut o șansă să-mi ucid fratele.

Aterizasem pe munte imediat după răsărit. Acum era aproape prânz, iar soarele se afla deasupra zonei în care eram. Din când în când, deslușeam umbra lui Izz trecând pe deasupra muntelui în zborul lui lent, în cerc. Își aștepta șansa.

Așteptarea mă omora. Nu voiam să piară Noorsham. Dar eram la război. Eram soldat. Uneori o alegere e un lux. Inima îmi plesnea între omoplați și stânca pe care stăteam culcată în timp ce mica armată a lui Naguib înainta spre cetatea gallană.

Lângă mine, Jin se încrunta la ceva din palmă. Uitându-mă pe deasupra, mi-am dat seama că ține busola uzată, din alamă. Acul se învârtea nebunește. Îl mai văzusem așa o singură dată, atunci când amândouă se apropiaseră prima dată.

— De ce face asta? am șoptit.

Acum armata era aproape, suficient de aproape ca orice mai tare de-atât s-ar fi auzit în canion.

— Înseamnă că Ahmed e pe drum. Doar că nu există niciun motiv pentru care să știe ce facem noi acum.

Încă nu ne întorseserăm la tabără. Nu ceruserăm întăriri. Nu luptam în război. Ăsta era un asasinat.

— Delila i-a spus, mi-am dat eu seama brusc.

Îmi zisese că stă trează noaptea, încercând să-și repete cu voce tare că Jin e în viață. Că urma să ajungă acasă curând. Că era în siguranță. Că nu putea să rostească ceva decât dacă era adevărat. Necazul era de-ajuns de mare ca unul dintre lucrurile astea să nu fie adevărat.

— Trebuie să plecăm de aici înainte să ajungă Ahmed.

Jin și-a îndesat busola în buzunar. Dintr-odată, m-a cuprins indignarea. Pentru că el putea să-și lase fratele în viață, în timp ce eu trebuia să îndrept arma spre al meu.

— Hala, a ordonat Shazad, acum!

— O, e chiar așa de ușor, nu? a răspuns Hala sarcastic.

Dar oricum a tras aer în piept și a răsucit peste cincisprezece minți astfel încât să vadă toate același lucru.

Tuturor oamenilor lui Naguib li s-a creat iluzia că se deschid porțile cetății și ies cinci-șase bărbați în uniformă gallană. Aplecându-mă peste marginea canionului, le vedeam doar șepcile în timp ce călăreau spre armata lui Naguib, iar caii ridicau nori de nisip. Chiar și iluzia lor îmi aducea aminte de ceva.

Nu erau reali. Erau însă destui să înșele ochii altora care nu știau. Încât să-i bulverseze pe adevărații soldați gallani. Pe care, acum, îi vedeam cățărându-se pe zidurile cetății. Cercetând soldații pe care-i crezuseră aliați, călărind spre năluciri.

Naguib s-a aplecat să-i zică ceva armei. Noorsham a descălecat și s-a dus spre ostașii gallani. A rămas însă la distanță destul de mare cât să nu cumva să le dea foc și celor de partea lui, nu numai inamicilor.

Aproape a ajuns. Încă un pas. A ridicat o mână. *Aproape. Aproape.*

Căldura a fost ca o lovitură fizică. Puteam s-o simt, chiar și cocoțată deasupra nălucirii. Aproape că am căzut pe spate și toți la fel. Primul lucru pe care l-am văzut a fost nisipul înnegrindu-se sub picioarele lui. Apoi, iluzia că soldații gallani urlă. Urlă cum urlase Bahi. Urlete implantate de Hala în mintea armatei lui Naguib. Ea umpluse chiar și aerul de mirosul de ars.

Noorsham a înaintat.

Câțiva pași în plus. Îmi bubuia inima.

Mâinile îi erau ridicate de parcă voia să-l binecuvânteze.

Și încă un pas.

Căldura a măturat nisipul și s-a izbit de zidurile cetății. I-a lovit pe adevărații soldați gallani. Deodată, urletele au devenit reale. Mirosul arsurii i-a distras atenția Halei. Nu mult, dar destul. Destul să se spulbere iluzia.

Unul dintre ostași a strigat ceva, arătând direct spre noi, căci invizibilitatea ne dispăruse. Armele s-au îndreptat spre noi. M-am rostogolit de la marginea canionului cu o clipă înainte ca primul glonț să ciupească peretele. Eram în picioare, cu pistolul pregătit.

Sus de tot, Izz a scos un țipăt. Iluzia a dispărut complet cu o secundă înainte ca Izz să se izbească din cer direct în Noorsham. Mica siluetă de bronz a căzut la pământ și Izz s-a prefăcut într-o maimuță uriașă. Am întors capul. Nu voiam să văd pumnul lui Izz zdrobind cuprul și craniul.

— Izz! a țipat Hala, atrăgându-mi atenția.

Noorsham s-a ridicat în picioare. Izz era încă în nisip, transformat la loc în băiat. Pentru o clipă. A crezut că e mort, apoi s-a întors pe o parte. Până și pielea mă înțepa la vederea semnului roșu de la arsură de pe gâtul lui.

Noorsham a ridicat mâna deasupra capului lui Izz.

L-am strigat pe nume.

A fost acoperit de un alt țipăt. Un roc maro, uriaș, cu un moț albastru de pene, a străbătut canionul.

Maz. Iar Ahmed era călare pe el.

Maz a plonjat direct spre fratele lui. Noorsham deja ridica și mâna cealaltă deasupra lui. Vârfurile aripii i-au luat foc. Nu!

Într-o clipă am fost în picioare, balansându-mă pe marginea pantei de pe acoperișul muntelui. Noorsham era în raza mea vizuală acum, iar degetul, pe trăgaci.

Glonțul l-a lovit direct în platoșă. Noorsham s-a împleticit înapoi. Capul i s-a dat pe spate. Chiar și de la distanța asta puteam să-i văd ochii, puncte albastre în spatele măștii. M-a zărit.

A întins mâinile de parcă ar fi vrut să ajungă la un prieten de mult pierdut.

Valul de căldură m-a doborât.

28.

Sub spatele meu era nisip și mă uitam spre cer. Aceeași culoare ca a ochilor mei, ca a ochilor lui Noorsham. Mă doborâse de pe munte.

Mă prăbușisem vreo șapte metri. Ar fi trebuit să mor. Dar mi-am amintit cum nisipul s-a ridicat să mă prindă exact înainte să-mi pierd cunoștința o clipă.

M-am ridicat pe coate, dar tot trupul îmi protesta. Jin și Shazad mă urmăreau de sus cu gâtul întins. Jin a făcut un pas înainte, de parcă ar fi vrut să sară după mine, dar Ahmed l-a tras înapoi exact când un glonț a lovit peretele canionului. Ahmed și Maz au aterizat în siguranță. De ce nu fugeau? De ce nu zburau departe? Erau gemenii prea grav răniți?

Un alt glonț a lovit lângă cotul meu. Degetele-mi căutau cu înfrigurare pistolul. Trebuie să-l fi pierdut în timpul căderii.

Mica armată a lui Naguib urca pe munte spre grupul nostru.

N-ar fi fost o luptă dreaptă, chiar dacă n-ar fi fost demdji, dar ei îl aveau pe Noorsham. Acum îl vedeam. Ar fi o lovitură sigură, dacă aș avea pistolul. Dar nu-l aveam.

Mi-am întors degetele care mă dureau. Sheema roșie o aveam încă legată în jurul brațului drept ca un bandaj. Am desfăcut-o repede, legându-mi-o la gât. Am simțit nisipul mișcându-se în jur drept reacție la fiecare mișcare a mea. N-aveam idee ce fac. În ultimii șaisprezece ani fusesem fata cu pistol, nu o demdji. Văzusem ce poate face Hala, creând lumi noi în mintea oamenilor. Delila schimba realitatea. Noorsham îi dădea foc lumii.

De parcă era a doua lor natură.

Pentru mine, a doua natură era un pistol. Asta însă era o putere crudă din mine, nu ceva ce învățasem. Ceva vechi din mine, care trăgea spre nisip. Pe linie paternă, se întorcea departe în trecut, până înainte ca moartea să existe.

Peste nisipuri, ochii mei au dat de ochii lui Noorsham. Întindea o mână ucigașă spre prietenii mei. Voia să-i ardă de vii.

Mi-am aruncat mâinile în sus, vărsând prin ele fiecare strop de energie și concentrare, până în puterile mele nou

descoperite. Nisipul s-a umflat ca un zid. S-a ridicat în spatele lui Noorsham, tăindu-i legătura cu restul oamenilor lui Naguib. Cu oamenii mei.

Exaltarea îmi creștea. O făcusem. Tremuram din tot corpul. Sudoarea de la efort mi se prelingea pe față. Pe gât simțeam gustul fierii. Noorsham avea dreptate: *eram* ca el. Asta era un tip de putere în stare să distrugă orașe. Pe care n-o puteam controla. Care putea să dispară ușor și să se răzbune pe un întreg oraș anapoda ca Ultimul Ținut. Care de ciudă putea umple mările cu nisip.

Am ridicat nisipul mai sus, despărțindu-ne definitiv pe Noorsham și pe mine de restul armatei. Noi eram de o parte, iar Naguib și rebelii de cealaltă.

Acum era o luptă dreaptă.

Noorsham a ridicat mâinile, iar pământul de sub picioarele mele s-a înnegrit. Mă clătinam. Din spatele zidului de nisip am auzit o împușcătură și un strigăt. Mă rugam ca glonțul să-l fi găsit pe unul din oamenii lui Naguib.

Noorsham s-a întors la acest sunet. Căldura a ieșit din el, lovind zidul de nisip, care s-a făcut negru. O parte din el s-a transformat în sticlă. Nu reușeam să-l controlez. Mi-am aruncat brațele în sus, strângând din ochi, împroșcată de sticlă în brațe, cap și picioare. Când am deschis ochii, brațele îmi sângerau.

— Amani, a răsunat vocea lui Noorsham din adâncul armurii de bronz, de ce te lupți cu mine? Nu pe tine te urmăresc, ci pe ei.

A întins mâinile cât să-i cuprindă pe soldații gallani și rebeliunea.

Trebuia să-l îndepărtez de ei. Am făcut un pas înapoi, clătinându-mă, trăgând zidul de nisip după mine, forțându-l și pe el să înainteze. Îndepărtându-l de locul bătăliei. Era doar între noi doi.

Astea erau treburi de demdji. Aveam grijă de-ai noștri.

Am simțit o durere usturătoare când un glonț mi-a zgâriat călcâiul. Am țipat, căzând în genunchi. Aș fi putut să jur că în spatele măștii am zărit ochii lui Noorsham mărindu-se de parcă ar fi fost îngrijorat.

Atingerea fierului era suficientă.

Puterea asupra nisipului mi-a slăbit. Furtuna care ne separa de restul luptei s-a domolit. Mi-am ținut respirația, încercând s-o controlez, dar o pierdusem.

Acum vedeam bătălia. Rebelii împotriva armatei lui Naguib. Jumătate din oamenii lui Naguib se luptau cu dușmani nevăzuți, care existau doar în mintea lor datorită Halei. Gemenii treceau de la o formă la alta, de la animale uriașe, acoperite cu piele până la păsărele băgându-și aripile în ochii oamenilor. Shazad își măsura forțele cu doi bărbați deodată, cu săbii rotindu-se atât de iute, încât dintr-o singură mișcare deveneau roșii. Jin și Ahmed erau spate în spate, mișcându-se sincron de parcă-ar fi făcut asta toată viața. Și bănuiam că asta și făcuse.

Nu se dădeau bătuți. Dar Noorsham deja se întorcea spre ei, gata să radă câmpul de luptă. Mi-am căutat iar puterile mele. M-a oprit însă țeava de pușcă pe care am simțit-o la gât. Sărutul fierului mă transforma iar în om.

— Mâinile pe cap!

Am recunoscut vocea cu accent puternic a generalului Dumas fără să-mi ridic privirea.

M-am supus.

În câteva momente, eram înconjurată de peste douăzeci de soldați gallani, înarmați și acoperiți cu armură. Gata de luptă.

— Tu ești una dintre ei, văd eu, a zis căpitanul Dumas. Fiica demonului.

Am tăcut. Ochii îmi erau la Noorsham. Stătea în picioare nemișcat, la doar câțiva pași. Spatele-i era încă, din fericire, întors la cei care se luptau cu furie: oastea lui și grupul meu neuniform de demdji și rebeli. Capul îi era ridicat ca al unei păsări curioase în timp ce ne privea pe mine și pe gallani.

Generalul Dumas mi-a dat roată, ținându-mi țeava armei la cap, fără s-o dezlipească de pielea mea, până m-a țintit exact în frunte. Până mi-a blocat vederea la locul de bătălie. Și la Noorsham.

Mi-a smuls eșarfa de la gât și i-a dat-o altcuiva. Mi-au legat-o la ochi. Eram legată la ochi.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca lumea să dispară a fost generalul care ridica pistolul să mă ucidă.

29.

Am închis ochii.

A urmat un țipăt în loc de împușcătură.

Am simțit metalul rece al armei lăsându-mi fruntea. Am profitat de moment, aruncându-mă în nisip. Așa mi-am smuls și eșarfa de la ochi. Priveliștea care mă aștepta era îngrozitoare și înălțătoare în același timp.

Generalul Dumas ardea. Ardea cum arsese și Bahi. Când a căzut în genunchi, l-am văzut pe Noorsham în spatele lui, cu o mână ridicată, ca un Sfânt Părinte dând o binecuvântare. Soldații gallani au întors armele spre el. Au urmat împușcăturile. Cele mai multe gloanțe au nimerit aiurea. Unul sau două au ajuns în platoșa lui, lăsând o urmă și nimic mai mult.

Ostașul gallan de lângă mine nu se grăbea, totuși. Se pregătea, țintea. Puteam să observ traiectoria glonțului. Puteam să văd că urma să fie o împușcătură reușită.

Degetul lui a apăsat pe trăgaci când eu mi-am aruncat o mână în sus. Nisipul de sub picioarele lui a explodat, lăsându-l fără echilibru. Strigătul lui i-a atras atenția lui Noorsham. O clipă mai târziu era strigătul de durere al unui soldat arzând.

Un gallan s-a întors spre mine. Cu pistolul pe jumătate ridicat. Mâinile mi s-au mișcat instinctiv, cum făcuseră în trecut cu pistolul. Ca și cum ar fi fost ceva la fel de obișnuit ca atingerea trăgaciului.

Drept răspuns, s-a ridicat un trup de nisip. Am pocnit din degete, iar brațele lui l-au apucat pe soldat de gât, trântindu-l la pământ.

Un alt trup de nisip s-a format și a intrat în luptă. Un soldat a tras, dar glonțul i-a trecut prin piept fără să-i facă niciun rău înainte ca forma de nisip să se arunce pe soldat, luându-i arma. Apoi altă creatură de nisip și alta, până când vreo cinci-șase i-au atacat pe ostașii pe care Noorsham îi ardea unul câte unul. M-am mișcat ca o furtună, cum o văzusem pe Shazad mișcându-se cu sabia. Doar că eu aveam tot deșert la dispoziție, iar picioarele învârteau nisipul ce se mișca odată cu mine. Am

fentat o sabie și mi-am săltat mâna, aruncând nisip în ochii soldatului.

Apoi totul s-a liniștit. M-am uitat de jur-împrejur. Mi-am dat seama că, în acel haos, ajunseserăm la zidurile cetății gallane. Era goală. Soldații fugiseră sau fuseseră uciși. Noorsham îi făcuse cenușă. Mai rămăseserăm doar noi doi.

Între noi era o fâșie lungă și goală de nisip, flancată de clădirile distruse de pe ambele părți. N-aveam unde să fug ori să mă ascund. Soarele strălucea în armura lui. În dreptul inimii avea o crestătură, acolo unde îl lovise ultimul meu glonț. Se poate să-i fi lăsat o vânătaie.

Fără nisip, totul a devenit prea liniștit, prea tăcut.

— Și acum? a întrebat Noorsham.

Ritmul cuvintelor lui era ritmul Ultimului Ținut. Totul era de mare familiaritate. Orașul din care plecasem. Căldura deșertului care-mi trăia chiar în piele. Patru ochi ca cerul senin al deșertului când ia foc. Sângele care curgea prin amândoi, amintindu-mi de un cer fără stele și de un război antic.

— Ai putea să-ți scoți armura.

Inima încă îmi bătea să-mi sară din piept…

— Ca să mă ucizi?

A înclinat capul și am văzut ceva între mască și armură: carnea moale de la gât.

— N-o să-ți fac niciun rău, am promis eu.

N-am încercat să-l conving de nimic altceva. Era adevărat. Era tot ce aveam. Mâinile mi se ridicaseră spre față, spre mască.

— Noorsham!

El s-a oprit.

Ne-am uitat amândoi în aceeași direcție în același timp. Naguib stătea deasupra noastră. Era deasupra zidurilor cetății. Scăpase din lupta cu rebelii ca să-și găsească arma.

— S-o arzi!

Noorsham și-a lungit gâtul ca să se uite la Naguib.

— De ce?

— E un dușman. E o păcătoasă. Ca și ceilalți.

Am trimis un val de nisip spre Naguib, dar am ratat ținta. L-a fentat ușor.

— Naguib e un mincinos, am zis. Sultanul nu e de partea niciunui dumnezeu. E de partea propriei lui puteri…

— Fă-o, Noorsham! a strigat Naguib.

— Dar ea e ca mine!

Fascinați, ochii lui nu se desprindeau de mine.

— Noorsham Al'Adi!

Numele lui avea greutate în gura lui Naguib. Numele lui adevărat, mi-am dat eu seama. Numele lui adevărat, așa cum Atiya avusese numele adevărat al iubitului ei djinn. Cel pe care îl apărau posesivi, dar pe care reușeau să-l divulge femeilor pe care le iubeau.

Era și numele meu adevărat, m-am gândit.

Numele tatălui nostru. Nu al bărbatului care fusese căsătorit cu mama mea și murise de mâna ei. Numele tatălui meu biologic. Care era încă în viață.

Unul care ne putea controla pe amândoi, răsucit cu un fel de magie. Naguib a ridicat mâna și un inel de bronz a licărit acolo, asemănător cu materialul din care era făcută armura lui Noorsham.

— Arde-o!

Privirea albastră arzătoare a lui Noorsham s-a întors spre mine. Am văzut că ne înțelegem. Nu voia să mă omoare. Se abținea. A ridicat o mână de parcă ar fi vrut să mă îmbrățișeze, să mă binecuvânteze sau să-mi dea foc. Cel mai mic gest încălzea aerul lângă fața mea.

Știam ce am de făcut. Aveam o singură șansă.

Am mișcat ușor degetele. Am simțit că nisipul îmi răspunde chiar și prin căldura venind de la Noorsham. Chiar și împotriva voinței lui. Chiar dacă el se abținea. Focul lui se apropia repede de mine. Spre tălpile mele.

Mai aveam o singură șansă.

Aveam o țintă bună.

Lumea era în concentrarea aceea cunoscută. Cum fusese și în Groapa Pistoalelor. Cum fusese cu coșmarurile.

Am făcut o singură mișcare. Mi-am aruncat mâna înainte ca o împușcătură. Nisipul a țâșnit odată cu ea. Acum n-a fost o explozie violentă și necontrolată. Un glonț bine nimerit. A lovit fața lui Noorsham, care și-a pierdut echilibrul, țipând când glonțul de nisip s-a spart din nou în fire de praf.

Mi-am ținut răsuflarea când Noorsham a ridicat privirea. Încuietoarea din masca lui era deschisă. O lovisem, iar forța nisipului o zdrobise. I-am văzut mâinile ridicându-se tremurând

spre față. Masca de bronz pusă de jur-împrejurul capului i s-a desprins.

Fără ea, arăta teribil de tânăr. Tânăr ca atunci când nu era decât un șmecheraș cu ochii albaștri în magazinul din Dustwalk. Despre care crezusem că e fragil, uman și sortit pieirii.

Greșisem în toate privințele.

— Nu ea merită să ardă în flăcări, a spus el, ridicând mâna spre Naguib, trimițându-și focul spre tânărul comandant.

Căldura a ieșit din el într-un val furios, distrugând tot în cale.

30.

— Amani!

M-am trezit auzind vocea lui Jin și simțind că-mi bate ceva în obraz. Mi-am dat seama că zăcusem inconștientă. Ultimul lucru de care-mi aminteam era focul lui Noorsham care mă izbea. Și țipătul lui Naguib. Îmi simțeam tot corpul pârjolit. De parcă aș fi mers o săptămână prin deșert fără apă. Doar că aș fi murit. Acum însă simțeam atâta durere, că sigur eram în viață. Am deschis ochii și l-am văzut pe Jin aplecat deasupra mea.

— Slavă Domnului! a exclamat, iar pe întregul chip i se citea ușurarea.

— Dar tu nu crezi în Dumnezeu, am replicat eu.

Am mormăit pe jumătate, fiindcă el a umplut spațiul dintre noi cu un sărut.

Cineva și-a dres glasul în spatele nostru. Ne-am despărțit, iar Jin m-a ajutat să stau în șezut.

Gemenii erau în picioare la câțiva pași, cu brațele încrucișate. Păreau un pic prăjiți, dar erau bine.

— Astea sunt urările pe care le primim cu toții pentru că am supraviețuit? a întrebat Maz. Fiindcă nu-s sigur dacă îmi place.

Părul lui Izz stătea ridicat.

— Eu știu cum mi se pare *mie.*

— Iar eu știu cum m-aș simți, dacă v-aș rupe nasul amândurora! l-a împins Shazad pe Izz cu o mână, fără să se oprească din mers.

În mână avea un iatagan plin de sânge. L-a băgat în teacă înainte să-mi întindă o mână. Ea și Jin m-au tras sus, în picioare.

Ahmed și Hala veneau în urma ei. Mi-am dat seama că lupta se sfârșise. Eram toți în viață. Aproape că-mi venea să plâng de ușurare.

•

Am izbucnit în râs, dar s-a transformat într-o tuse. Până și plămânii mei păreau arși. Poate că Noorsham n-avusese de gând să mă omoare, dar asta nu însemna că a ținti bine era o tradiție în familie. Am observat că am hainele carbonizate și că iese fum din ele. Nu ieșisem de mult. Strada cetății unde

stătusem era înnegrită, iar zidurile se făceau scrum din loc în loc. Jin avea sânge pe față. Nu știam al cui e.

— Gallanii? a întrebat Ahmed.

Chiar avea ținută de prinț. Am văzut acum, în afara cortului său, când nu se ascundea. Arăta ca un erou de legendă, proaspăt întors de la război. Ca un bărbat care e în stare să conducă această țară.

— Unii au reușit să scape, a zis Jin. I-am văzut plecând călare spre nord. Când vor raporta că sultanul a încercat să-i ucidă, nu va mai avea o alianță pe mână.

— Noorsham? a întrebat Shazad.

Doar pronunțând numele, durerea morții lui Bahi a revenit... Se uita la mine, așteptând un răspuns.

— Nu l-am ucis, am clătinat eu din cap.

— Atunci, a dispărut, a spus Ahmed.

Shazad a scrutat orizontul. Mă simțeam vinovată pentru sentimentul meu de ușurare. El scăpase. Noorsham îl ucisese pe Bahi. Băiatul care îi cântase cherchelit o serenadă și se alăturase unei rebeliuni pentru ea.

— Nu ne va face rău.

Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama că poate n-ar fi trebuit s-o spun. Că poate vedeam adevăruri din lucruri neadevărate. Cine știe ce-ar fi putut face fratele meu?

— Aș putea să-i iau urma din aer, s-a oferit Izz obosit. Imposibil să fi ajuns departe.

— Nu, a scuturat Ahmed din cap. Dacă Amani zice că nu e niciun pericol, mai bine să nu ne încercăm norocul împotriva focului din puterea lui. Acum trebuie doar să ajungem acasă. Să trăim ca să mai luptăm o zi.

Soarele apunea când am ieșit din cetate spre Valea lui Dev. Eram istoviți și răniți și ne dureau toate, o adunătură jalnică, și trebuia să luptăm în războiul următor. Dar eram încă în viață.

Iar mâine o să răsară soarele în prima zi a unui nou deșert.

Rebelul Nisipurilor

Primul volum din trilogia *Rebelul nisipurilor*

Alwyn Hamilton

NEMIRA YOUNG ADULT

virtual project

virtual-project.eu

